

ФОРМИ ВЪ ПРИРОДАТА

ЛЕКЦИИ

НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ

НА УЧЕНИЦИТЪ

ОТЪ ВОЕМИРНОТО БЪЛО БРАТСТВО

VIII ГОДИНА (1928—1929 г.)

ТОМЪ III.

О О Ф И Я
1938

ФОРМИ ВЪ ПРИРОДАТА

ЛЕКЦИИ

НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ

НА УЧЕНИЦИТЪ
ОТЪ ВСЕМИРНОТО БЪЛО БРАТСТВО
VIII ГОДИНА (1928—1929 г.)

ТОМЪ III.

О О Ф И Я
1938

Форми въ природата.

Размишление върху свѣтлината.

Чете се темата: „Най-малката форма въ природата“.

Когато се говори за малка форма. въ обикновения животъ имаме предъ видъ капка вода. Обаче, съ своитѣ микроскопи. ученитѣ откриватъ въ една капка вода милиони живи същества. Вие нѣмате представа за голѣмината на тия същества. Тѣ сж толкова малки. че едва се виждатъ съ микроскопъ. Като ги наблюдавате. ще видите, че и между тѣхъ има сжщитѣ отношения, каквито и между висшитѣ същества. И тѣ спорятъ помежду си. кой да вземе по-голѣмъ дѣлъ отъ нѣщо. И тѣ се мѣнятъ, сърдятъ се едни на други, преследватъ се и т.н. Ако гледате воднитѣ капки съ обикновено око, ще кажете, че тѣ представятъ свѣтъ на спокойствие, на чистота. Микроскопътъ, обаче, открива реалността. И тогава ние казваме: Най-малката форма се е проявила при създаването на свѣта т. е. при изявяване на живота. Най-голѣмата форма се проявява при свършване на живота. Азъ взимамъ думата „свършване“ въ ограниченъ смисълъ.

Следователно, всѣко тѣло, което има най-малка форма, се намира далечъ отъ нашето съзнание. Колкото по-голѣма е формата толкова по-близо е до нашето съзнание. Колкото по-

Форми въ природата.

Размишление върху свѣтлината.

Чете се темата: „Най-малката форма въ природата“.

Когато се говори за малка форма въ обикновения животъ имаме предъ видъ капка вода. Обаче, съ своитѣ микроскопи. ученитѣ откриватъ въ една капка вода милиони живи същества. Вие нѣмате представа за голѣмината на тия същества. Тѣ сж толкова малки. че едва се виждатъ съ микроскопъ. Като ги наблюдавате. ще видите, че и между тѣхъ има сжщитѣ отношения, каквито и между висшитѣ същества. И тѣ спорятъ помежду си. кой да вземе по-голѣмъ дѣлъ отъ нѣщо. И тѣ се мѣнятъ, сърдятъ се едни на други, преследватъ се и т.н. Ако гледате воднитѣ капки съ обикновено око, ще кажете, че тѣ представятъ свѣтъ на спокойствие, на чистота. Микроскопътъ, обаче, открива реалността. И тогава ние казваме: Най-малката форма се е проявила при създаването на свѣта т. е. при изявяване на живота. Най-голѣмата форма се проявява при свършване на живота. Азъ взимамъ думата „свършване“ въ ограниченъ смисълъ.

Следователно, всѣко тѣло, което има най-малка форма, се намира далечъ отъ нашето съзнание. Колкото по-голѣма е формата толкова по-близо е до нашето съзнание. Колкото по-

вече се увеличава формата, толкова повече се приближава къмъ насъ. Споредъ нѣкои философи, нѣщата въ природата нито се увеличаватъ, нито се намаляватъ. Ние знаемъ, че живитѣ нѣща растатъ, развиватъ се и се увеличаватъ. Ако се съгласимъ съ твърденията на философитѣ, ще излѣзе, че растенето, развиването на тѣлата е привиденъ, а не действителенъ процесъ. Тия философи сж прави въ едно отношение, а именно, материята и енергията въ природата не се увеличаватъ нито намаляватъ, но се видоизмѣнятъ. Запримѣръ, ако налѣемъ вода въ едно шише, ние сме премѣстили тази вода отъ едно мѣсто на друго. но като вода въ природата, тя нито се е загубила, нито се е увеличила. Когато тѣлата растатъ и се увеличаватъ по голѣмина, по обемъ, къмъ тѣхъ, наистина, се прибавя нѣщо. Въ сжщностъ, това, което се прибавя, е взето отъ природата. Значи, нѣщата се взиматъ отъ едно мѣсто въ природата и се турятъ на друго мѣсто.

Мнозина казватъ, че нѣкой човѣкъ, като дете билъ глупавъ, но като порасналъ, поумнѣлъ. Това е невъзможно. Какъвто е човѣкъ въ началото на живота си, такъвъ остава и до края. Глупавиятъ е винаги глупавъ, а умниятъ — винаги уменъ. Кой човѣкъ е глупавъ и кой — уменъ? Глупавиятъ никога не работи. Той се труди, мжчи и не се тревожи. Умниятъ работи и се тревожи, безпокои се отъ постыжкитѣ на глупавия. Глупавиятъ винаги има господарь. Той може да стане слуга на умния, но умни-

ятъ — никога. Само умниятъ е господарь. Когато глупавиятъ стане слуга на умния, той ще му причини редъ пакости. Глупавиятъ слуга коштува на господаря си много повече, отколкото работата, която ще му свърши: днесъ ще счупи нѣщо, утре — друго и т. н.

Съвременнитѣ хора искатъ да живѣятъ добре, да бждатъ щастливи. но не правятъ никакви усилия за да придобиятъ щастieto. Щастливъ може да бжде само онзи, който е изправилъ погрѣшкитѣ си. Не се изправятъ лесно погрѣшки. Затова е казано че Богъ е дълготърпеливъ. Той чака времето, когато хората ще изправятъ погрѣшкитѣ си и ще поуменѣятъ. Докато сж здрави, тѣ сж недоволни отъ здравето си, намиратъ. че съ здраве само нищо не могатъ да постигнатъ. Като сж болни, отъ болестта си сж недоволни. Като дойде зима, недоволни сж. че обувката и чорапитѣ имъ не сж дебели, топли. Като дойде лѣто, недоволни сж, че чорапитѣ имъ сж дебели, а обувката — тежки. Малко се иска отъ човѣка. за да стане доволенъ. Щомъ има лѣтни и зимни чорапи и обувка. нека задържи лѣтнитѣ за лѣтото, а зимнитѣ — за зимата. Когато е здравъ, да се пази да не се разболѣе. Когато е боленъ, да се лѣкува. Който не се съобразява съ времето и не цени това, което му е дадено той е глупавъ.

Всички хора нѣматъ еднакви разбирания за нѣщата, нито еднакъвъ вкусъ. Това, което за едного е красиво, за другиго е нѣщо обикновено. Нѣкой вижда най-малкитѣ нѣща а другъ не

вижда и най-голѣмитѣ. Нѣкой вижда най-малкото петно на дрехата си и бърза да го изчисти. Другъ не вижда и голѣмитѣ петна. Ако му кажете да ги изчисти, той намира, че не заслужава да се занимава съ дребни нѣща. Ще кажете, че това зависи отъ културата на човѣка. Срѣщате, обаче, културенъ човѣкъ, но съзнанието въ него не е пробудено. Това показва, че съзнанието на човѣка има разни фази. Нѣщата се опредѣлятъ отъ съзнанието и вътрешното разбиране на човѣка. Тази е причината поради която единъ счита за добро това, което за другъ не е добро. Това показва, че понятията за добро, за ученостъ, за сила сж относителни, а не абсолютни величини. Нѣкой може да брои до милиони и милиарди и минава за ученъ. Другъ може да брои само до десетъ и минава за глупавъ, за простъ човѣкъ. Ако накарашъ учения, който може да брои много да обясни, какво нѣщо е вселената, той нищо не може да каже. Ако вселената бѣше образувана отъ много слънца, би ли могълъ този ученъ да ги обхване всички въ съзнанието си? Може ли той да изчисли, каква е тежината на единъ квадрилионъ микроскопически пращинки? Ако една пращинка тежи една двадесетмилионна частъ отъ грама колко ще тежи единъ квадрилионъ пращинки?

Тѣй щото, не е достатъчно само да кажете, че нѣкой е добъръ или красивъ, но трѣбва да знаете, въ какво седи добротата или красотата на този човѣкъ. Ще кажете, че очитѣ му сж

хубави, носътъ правиленъ, веждитъ красиви и т. н. И това не е достатъчно. Всѣко нѣщо трѣбва да отговаря на една вътрешна мѣрка. Има една норма, която опредѣля правилността на нѣщата. Щомъ отговарятъ на тази норма, тѣ сж красиви. Въпрѣки това, всѣко общество, всѣки народъ има свое специфично разбиране за красота. Ако отидете между чернитъ, ще видите, че тѣ считатъ за красивъ онзи, който има дебели устни и черно лъскаво лице. Тънки устни и бѣло лице тѣ не харесватъ. Споредъ тѣхъ, бѣлитъ сж грозни и затова ги ядатъ. Тъмнината всѣкога се стреми да погълне свѣтлината. Това показва, че и дветъ сж живи. Тъмнината намира, че свѣтлината е грозна и се стреми да я погълне. Срѣщате единъ престѣпникъ и го предавате на властта, защото е извършилъ престѣпление. Той е недоволенъ отъ вашата постѣпка и намира, че вие нѣмате право да се мѣсите въ неговата работа. Той казва, че държавата само има право да го преследва, но не и вие, който имате грѣхове като него. За оправдание вие ще кажете, че държавата изисква съдействието на гражданитъ си, вследствие на което вие сте длъжни да ѝ помагате. Вие сте прави отчасти докато сте въ дадена държава. Излѣзете ли вънъ отъ тази държава вънъ отъ влиянието на нейнитъ закони вие попадате подъ другъ законъ. Ако излѣзете отъ държава, въ която законитъ сж свободни, и влѣзете въ държава съ драконовски закони, нѣма да се чувствувате добре.

Съвременнитѣ хора се оплакватъ, че не се разбиратъ, че нѣматъ любовъ помежду си. — Защо? — Защото идатъ отъ различни държави. съ различенъ моралъ, съ различни култури. Всѣки човѣкъ е представителъ на отдѣлна държава, съ различни понятия за добро и зло съ различна обхода. Всѣки човѣкъ носи въ себе си специфиченъ моралъ. Ако всички хора бѣха граждани на една и сѣща държава, тѣ щѣха да иматъ еднакъвъ моралъ. еднакви разбирания и нѣмаше да имъ се говори за моралъ за добро и т. н. Днесъ чувате да се говори, че трѣбва да се проповѣдва на хората да се обрънатъ къмъ Бога. Чудно нѣщо! Ако Богъ е направилъ човѣка, защо трѣбва той да се обръща къмъ Него? Когато скулпторътъ направи една статуя, трѣбва ли тя да се обръща къмъ него? Статуята трѣбва да прилича на създателя си и да може да говори. Това се иска отъ една статуя. Тя говори когато трѣбва. Ако не трѣбва да говори, тя мълчи. — Може ли статуята да говори? — Може. Въ статуята говори това, което скулпторътъ е вложилъ. Подъ думата „статуя“, разбираме неорганизирана материя, която принадлежи къмъ особено царство. Тя има животъ въ себе си и може да говори. когато я накарате. Не само статуята, но всѣко нѣщо може да стане ценно. да проговори. Тебеширътъ който нищо не струва. може да стане цененъ. — Какъ? — Ако нѣкой великъ човѣкъ когато обичате, напише една дума върху тебешира, тебеширътъ веднага става цененъ за васъ. Кое

придава цена на този тебеширъ? — Думата, която великиятъ човѣкъ е написалъ. Самъ за себе си, тебеширътъ е цененъ защото пише. Като пише, той постепенно се изхабява. Не само тебеширътъ, но и човѣкъ се изхабява. Като се радва като скърби, човѣкъ се изхабява и то по естественъ начинъ.

По какво се различаватъ радостта отъ скръбта? Радостта въ началото когато иде, носи щастие за човѣка. Въ края когато си отива тя носи скръбъ. Скръбта въ началото носи скръбъ а въ края — радостъ. Значи, въ края ралостта се превръща въ скръбъ, а скръбта — въ радостъ. Понеже умниятъ човѣкъ иска всѣкога да бжде радостенъ затова той трѣбва едновременно да има и радостъ, и скръбъ. Глупавиятъ обаче, всѣкога носи скръбъ. Едва се зарадва за нѣщо и веднага изгубва радостта си. Щомъ я изгуби той започва да скърби. Уменъ човѣкъ е този който въ началото е скърбенъ. Глупавъ човѣкъ е този който въ края е скърбенъ. Едни хора носятъ скръбта а други — радостта. Скръбта и радостта сж полюси на живота.

Когато изучавате човѣшката психология, наблюдавате следното: колкото и каквото благо да се даде на човѣка, всѣкога му се вижда малко. Колкото и каквото страдание да му се даде всѣкога му се вижда много. Запримѣръ, ако ви дадатъ 20 лв. виждатъ ви се малко; ако вие трѣбва да дадете 20 лв. виждатъ ви се много. Защо, при една и сжща величина имате

две различни състояния? Ако въ дома ви дойде вашъ приятель когото обичате, и ви гостува десетъ деня вие ще кажете, че е седѣлъ малко време при васъ. Ако ви дойде на гости човѣкъ когото не обичате и поседи въ дома ви нѣколко часа вие ще се отегчите отъ него. Защо въ първия случай сте радостни а въ втория се отегчавате? Този, когото считате приятель и му се радвате е княжески синъ който не иска нищо отъ васъ. Той е донесълъ много блага, тѣи щото има и за него и за васъ. Вториятъ гостъ на когото не се радвате е пакъ княжески синъ но е обеднѣлъ, нищо не носи, очаква на васъ вие да му дадете нѣщо. Отъ този гостъ всички се оплакватъ както е било въ турско време. Когато нѣкой турчинъ е отивалъ на гости въ българска къща, той веднага се е поставялъ на мѣстото на господаръ и започвали да му пекатъ кокошка или агне да го нагостятъ добре.

Сегашнитъ хора се нуждаятъ отъ будностъ на съзнанието. За тази цель тѣ трѣбва да подигнатъ съзнанието си поне на една степенъ повисоко, да могатъ да превръщатъ скръбта си въ радостъ както въ математиката превръщатъ дроби съ различни знаменатели къмъ еднакъвъ знаменатель. Въ единъ моментъ господарьтъ може да обикне слугата си и въ единъ моментъ може да го намрази и изпъди отъ дома си. Достатъчно е да кажете на единъ господаръ че слугата му е получилъ наследство отъ единъ милионъ лева, за да измѣни

той отношенията си къмъ него. Веднага господарьтъ се вглежда въ положението на слугата си, вижда, че нѣма обуца, дрехи и му купува. И обратно: ако кажете на господаря, че бащата на неговия слуга е пропадналъ и че сега търсятъ сина му, господарьтъ веднага ще го изпжди отъ къщата си, да се освободи отъ всѣкаква материална отговорностъ. Каквито промѣни ставатъ въ отношенията на хората, такива промѣни ставатъ и въ човѣшкото съзнание. Запримѣръ, нѣкога човѣкъ намира, че нѣкоя негова идея е ценна, заслужава да я задържи въ себе си, както задържа слугата си, който е получилъ наследство отъ единъ милионъ лева. Не се минава много време, той казва: Нищо не струва тази идея. — Защо? — Защото, вмѣсто да му даде нѣщо, тя взима отъ него. Промѣнитѣ, които ставатъ въ човѣшкото съзнание, показватъ, че човѣкъ нѣма постояненъ вътрешенъ мирогледъ въ себе си. Той нѣма една постоянна величина въ себе си, съ която да работи. Докато живѣе въ объркания човѣшки свѣтъ, човѣкъ непрестанно ще се лута и единъ день ще каже: Теле дойдохъ, волъ си отивамъ. Нищо не разбрахъ отъ живота. Каквото направихъ въ живота си, все насила го правихъ, доброволно нищо не направихъ. Трѣбваше да чакамъ съ остенъ да ме мушкатъ, за да се проявя.

Това не се отнася само до вашия личенъ животъ. Такова е състоянието на всички хора. Това, отъ което тѣ се смущаватъ, е тѣхното минало.

Миналото върви следъ човѣка като сѣнка. Тѣ не могатъ лесно да се освободятъ отъ него. Да се освободи човѣкъ отъ миналото си, това подразбира да стане вътрешенъ превратъ въ него. Докато не стане този превратъ, той ще живѣе въ временни, въ преходни отношения и разбирания. Днесъ ще уважаватъ и почитатъ човѣка, докато се надѣватъ че ще получатъ нѣщо отъ него. Убедятъ ли се, че нищо нѣма да получатъ, ще го отхвърлятъ настрана. Докато човѣкъ е здравъ, всички го използватъ. Щомъ се разболѣе, почватъ да го пренебрегватъ. Ако е чиновникъ, държавата ще му даде нѣколко месеца отпускъ, да се лѣкува. Не оздравѣе ли, тя ще го уволни. Даже и майката се радва на детето си, докато е здраво. Ако се разболѣе и боледува нѣколко години, тя казва: По-добре да го прибере Господъ, че и то да се освободи, и ние да се освободимъ.

Които не разбиратъ дълбокия смисълъ на живота, обезсърдчаватъ се и мислятъ че добро не съществува въ свѣта. Тѣ казватъ: Въ живота може да се обича само богатиятъ, здравиятъ учениятъ човѣкъ. Останалитѣ хора, които не сж богати здрави и учени ще се изоставятъ. Едно е вѣрно: човѣкъ обича това, отъ което може да вземе нѣщо. Какъ ще обичате сухитѣ кости? Какъ ще обичате пресъхналата чешма? Какъ ще обичате изгореното дърво? Но като обичате нѣкого, вие трѣбва да бждете внимателни, никога да не докоснете, да не отнемете ценното, същественото въ не-

го, което той пази като зеницата на окото си. Не разрушавайте. не разваляйте красивото чувство, което човѣкъ има въ себе си. На сжщественото, на ценното въ човѣка, което съставя неговия животъ. гледайте по сжщия начинъ, както и той гледа. Свещено пазете въ човѣка това, което и той пази. Това наричамъ азъ любовъ, това наричамъ обичъ.

Кое е сжщественото качество на ученика, за което може да бжде обичанъ? Ще кажете, че за да бжде обичанъ, ученикътъ трѣбва да учи. — Не. това е негова длѣжностъ. Кое е сжщественото качество на учителя. за което трѣбва да бжде обичанъ? Ще кажете. че ученицитѣ обичатъ учителя си, защото ги учи. — Че учителътъ учи ученицитѣ си, това е негова длѣжностъ. Ученицитѣ обичатъ учителя си, когато той ги учи да се обичатъ, свещено да пазятъ и зачитатъ чувствата си. Човѣкъ трѣбва да си изработи правилни отношения къмъ всички разумни сжщества, които съставятъ единъ общъ организъмъ. Следователно, засегне ли се само единъ удъ на този организъмъ, цѣлиятъ организъмъ страда. Ето защо. ученикътъ трѣбва да има отношения не само къмъ нѣколко души, но и къмъ цѣлото Битие. Като грѣши, ученикътъ причинява вреда не само върху своя животъ, но и върху цѣлото Битие. Като живѣе добре, неговиятъ животъ се отразява и върху цѣлото Битие. Предаде ли се на човѣшка любовъ, ученикътъ се излага на голѣми изпитания. — Защо? — За-

щото днесъ ще обича, утре нѣма да обича. Въ началото любовта носи радостъ, а въ края — скръбъ. Въ умразата процеситѣ сж обратни: въ началото умразата носи скръбъ, а въ края — радостъ. Наистина, когато се освободи отъ умразата, човѣкъ изпитва радостъ.

Сега, като говоря върху тия въпроси. мнозина се запитватъ, реални ли сж тия нѣща или не сж. Питамъ: Какъ познавате реалността на нѣщата? Мислите ли, че реалнитѣ нѣща могатъ да се пипатъ? Реалността не се пипа, не се чува, нито се помирихва. Реалността издава благоухание, но досега никой не се е докосвалъ до нея. Даже умътъ не се е докосвалъ до реалността. Нѣма сжщество въ свѣта, което е могло да се докосне даже до дрехата на реалността, вследствие на което тя остава всѣкога чиста. Такава е дрехата на природата, такава е дрехата и на човѣшката душа. Следователно, всѣко нѣщо, до което човѣкъ не може да се докосне, е реалностъ. Всѣко нѣщо, къмъ което човѣкъ не може нито да прибави, нито да отнеме нѣщо, е реалностъ. Не само човѣкъ, но и цѣлиятъ свѣтъ да се събере, никой не може нито да прибави, нито да отнеме нѣщо отъ реалността. Тя е свършена, нито може да се прибави нѣщо къмъ нея, нито може да се отнеме нѣщо отъ нея.

✱

27. Лекция отъ Учителя, държана на
20 февруарий, 1929 г. София.—Изгрѣвъ.

Отношение между числата.

Размишление върху упованието.

Хората сж дошли на земята да учатъ но следъ дълго учене. тѣ казватъ: Презъ цѣлия си животъ човѣкъ се учи и все ненаученъ остава.—Не е право да се казва, че човѣкъ остава ненаученъ. Той научава много нѣща. но все остава нѣшо въ съзнанието му което не е научилъ. Всички хора се стремятъ да бждатъ добри, учени силни. но въ края на краищата виждатъ че добродетелитѣ. знанията силата не се придобиватъ лесно. Колкото по-добродетеленъ, по-силенъ и по-ученъ е човѣкъ, толкова по-лесно се справя съ мжнотиитѣ си.

Сега ще напиша нѣколко реда числа. Първиятъ отвесенъ редъ съдържа числата отъ единица до десетъ; вториятъ — отъ десетъ до сто; третиятъ — отъ сто до хиляда.

1	10	100	Който погледне тия числа, ще каже, че това е детинска работа. Наистина, детинска работа е тази, но сжщевременно тя е и философска работа. Тя е детинска работа, но и децата не се занимаватъ съ нея. Тя е философска работа, но и философитѣ не я разбиратъ. Какво оз-
2	20	200	
3	30	300	
4	40	400	
5	50	500	
6	60	600	
7	70	700	
8	80	800	
9	90	900	
10	100	1000	

начава единицата и какво — двойката? Като съберете две единици, тѣ даватъ числото две. Като съберете единицата и двойката, образува се числото три. Тройката съдържа качества на единицата и на двойката. Двойката пъкъ съдържа качества на единицата. Двойката е законъ на противоречие. Ако напишете две единици една до друга, безъ никакъвъ знакъ между тѣхъ, получавате числото 11 — законъ на противоречие. Който разбира значението на числата той може да превръща енергиитѣ, които тѣ съдържатъ въ себе си: положителнитѣ енергии въ отрицателни и отрицателнитѣ — въ положителни.

Какво значи, да превърнете енергията на числата въ себе си отъ положителна въ отрицателна? Представете си, че нѣкой човѣкъ за-сегне вашата честъ, вашето достоинство, вследствие на което силно се разгнѣвите. Гнѣвътъ е положителна енергия. Сжщевременно вие имате желание да станете богатъ човѣкъ. Желанието да забогатѣете сжщо представя положителна енергия. Тия енергии, като положителни, взаимно се отблъскватъ. Какъ ще ги примирите? Да примирите тия енергии въ себе си, това значи, да ги превърнете: едната да стане положителна, а другата — отрицателна. Да примирите тия енергии, ще рече, да ожените единъ мъжъ за една жена. Забелязано е, че когато родителитѣ искатъ да оправятъ сина си, да го поставятъ въ правия пътъ, тѣ решаватъ да го оженятъ. Значи, жената ще го оправя.

Какъ може жената да оправи мъжа? — Чрезъ качества, които носи въ себе си. Жената представя числото две. Двойката съдържа качества и на едното, и на дветѣ, но тя съдържа въ себе си едно особено качество — примирение. Значи, жената има сила да примирява нѣщата. Тя проявява силата си, когато дойде числото три — солта.

Следователно, ако човѣкъ иска да запази достойнството си, да си пробие път, всички да го почитатъ и уважаватъ, той ще изгуби богатството си; ако придобие богатство, ще изгуби възможность да си пробие път, да влѣзе въ правата насока на живота. Човѣкъ трѣбва да избере едно отъ дветѣ положения: или правия път, или богатството. Ако нѣкой бѣга отъ бойното поле, или напада неприятеля си, той трѣбва да избере правия път предъ богатството. Обаче, ако влѣзе въ нѣкое общество, да работи за неговото материално и духовно подигане, той трѣбва да бжде богатъ. Паритѣ не обичатъ правия път. Отивате ли нѣкъде да вземете пари, вие ще се изкривите малко, нѣма да бждете съвсемъ правъ. Тѣй щото, човѣкъ трѣбва да знае, кога да търси правия път и кога — богатството. Когато отстъпва отъ бойната линия, или когато напада неприятеля си, войникътъ търси правия път. Когато създава отношения съ хората, човѣкъ се огъва. Тогава той разчита на материални придобивки, на нѣкакво забогатяване. Обаче, и дветѣ положения, проявяне на пътя, както и забогатяването, сж

еднакви. — Защо? — Защото и въ двата случая нѣма никакъвъ моралъ. Човѣкъ трѣбва да избере трето положение, което да се диктува отъ високъ моралъ. За да се домогне до това положение, човѣкъ трѣбва да има познания, да знае, какъ да постѣпва.

И тъй, като ученици, вие трѣбва да изучавате числата. да придобиете гъвкавостъ като тѣхъ. Ако ученикътъ не изучава математика и музика, той не може да води мораленъ животъ. Когато единицата, двойката, тройката, четворката, до деветорката, се поставятъ предъ нулата, тѣ се увеличаватъ десетъ пѣти. Обаче, поставени следъ нулата, тѣ се намаляватъ десетъ пѣти. Това показва. че не е безразлично, дали едно число се намира предъ нулата или следъ нулата. Ако тия числа бѣха живи, разумни същества, нѣмаше да бжде безразлично, дали мѣстото имъ е предъ или следъ нулата. Числата представятъ разумни същества, но не и морални, защото обикновениятъ моралъ е нѣщо, което се налага отвънъ. Запримѣръ, човѣкъ се жертвува за отечеството си по принуждение. Хората, обществото. държавата налагатъ на човѣка да се жертвува за отечеството. Казватъ, запримѣръ, че човѣкъ трѣбва да умре за отечеството си. — Къде е писано това? Никъде. Хората казватъ, че човѣкъ трѣбва да се жертвува за отечеството си. за жена си, за децата си и т. н. Това не е моралъ. Моралъ, който се налага на хората, е безморалие. Моралъ, който изхожда отъ обикновения физически жи-

вотъ на хората, създава редъ противоречия.

Истинскиятъ моралъ произтича отъ Божествения животъ. Той е носителъ на голѣма свѣтлина. Обикновениятъ моралъ, обаче, издава такава малка свѣтлина, на която не може да се чете. Какво може да направи човѣкъ съ такава малка свѣтлинка? Ако обикновениятъ моралъ представя капка вода въ морето, какво може да се направи съ тази капка вода? Ако десетки капки се събератъ на едно мѣсто, все може да се направи нѣщо, но съ една капка нищо не се постига. Ето защо, всѣки трѣбва да се стреми къмъ моралъ, който да е поне шише, пълно съ вода отъ извора на великия животъ. Мисълта пъкъ представя мѣрка, съ която черпимъ вода отъ извора и я наливаме въ сѣдове. Мисълта има възможность да сипва вода и да я прелива отъ едно мѣсто на друго. Въ това, именно, седи силата на мисълта. Но и мисълта черпи силата си отъ великия изворъ, т. е. отъ живота. Ако искате да се ползвате отъ живота, никога не си съставяйте планъ, какъ да живѣете, нито опредѣляйте посоката на движението си. Който се опитва самъ да опредѣля посоката на своето движение, безъ да иска, той поддържа въ себе си идеята, че е създателъ на живота. Който е създалъ живота, той самъ е опредѣлилъ посоката на неговото движение, както и тази на своя животъ. Водата сама може да намѣри своя пътъ. Щомъ изтича отъ нѣкой изворъ, тя сама ще намѣри пътя си. Изворътъ самъ намира своя пътъ. Като тече надѣсно и налѣво,

нагоре и надолу, водата си пробива път и отива към морето. Дето и да отива, тя все избира правия път. Даже и да спре за известно време, или да направи някакъв завои, тя пак не е във лош път. Въ това отношение човекът мяза на изворът. Като намери Бога, той се радва, върви във правия път и мисли, че може да направи всичко. Като се натъкне на известни препятствия, той започва да криволичи надясно - наляво и, ако не намери лесно пътя си, казва, че работата му няма да върви. Вие мислите, че работите ви трябва да вървят по права линия, без никакво криволичене, и като срещнете първото препятствие, веднага се обезсърдявате и намирате, че животът няма смисъл. Това е неразбиране на живота. Човекът може да криволичи, да извива надясно - наляво, но всекога да държи във съзнанието си правата насока на своето движение. Докато държи във съзнанието си правата насока на своето движение, човекът е във правия път. Изгуби ли тази насока във съзнанието си, той сам се ограничава и започва да се безпокои, че е изгубил насоката на своето движение.

Съвременните хора често губят насоката на своето движение, т. е. прекъсват връзката си с Бога по много причини. Една от причините е богатството. Богатството представя бентъ, който спира движението на водата. Когато човекът се подпуши, той изпада във заблуждения. Ето защо, той трябва да знае, че бо-

гатството, къмъ което се стреми, може да бжде само срѣдство, но не и цель, нито кумиръ въ живота му. Човѣкъ е създалъ паритѣ. Следователно, тѣ не могатъ и не трѣбва да седатъ по-високо отъ него. Като срѣдство за взаимна услуга, като размѣнна монета, паритѣ иматъ смисълъ, но не и като кумиръ, като божество, на което да се кланятъ. Ще кажете, че безъ пари не може да се живѣе. Да, безъ пари не може да се живѣе, както и безъ мостъ не могатъ да се минаватъ голѣмитѣ рѣки. Дунавъ, за-примѣръ не може да се минава безъ мостъ. Обаче, мостътъ, който е нуженъ за човѣка, не е нуженъ нито за птицата, нито за рибата. Това показва, че моралъ е само онова, което е задължително за всички. Моралъ, който не обхваща цѣлокупния животъ, е относителенъ. Той не е валиденъ за всички живи същества.

Често хората се оплакватъ, че никой не ги обича, че и Богъ даже ги е изоставилъ. — Какъ разбиратъ тѣ обичъта? Да обичашъ човѣка, това не значи да го туришъ на първо мѣсто. Да обичашъ човѣка, това не значи, да го облѣчешъ съ най-хубави дрехи, споредъ последната мода. Обичъта по такъвъ начинъ не се изказва. Да се стреми човѣкъ къмъ първо мѣсто, къмъ голѣми служби, къмъ разкошно и богато облѣкло, това говори за неговитѣ голѣми, ненаситни желанія. Ако всички хора се стремятъ къмъ голѣми служби и първи мѣста въ обществото, кой ще заеме малкитѣ служби и последнитѣ мѣста? Всѣки човѣкъ има желание

да заповѣдва. да разполага съ слуги. които да му се подчиняватъ. Който има желание да заповѣдва той представя числото десетъ. Следователно, той може да заповѣдва на десетъ души. Махне ли се нулата отъ него, той изгубва възможността да заповѣдва. защото остава самъ, единица. Единицата е мъжъ който има властъ да заповѣдва, само когато нулата стои задъ него. Двойката пъкъ е жена. Докато е сама, тя нѣма никаква властъ да заповѣдва. Туря ли се нула задъ нея, тя придобива властъ и може да заповѣдва на 20 души. Жена която заповѣдва на 20 души, това показва че тя е директорка на нѣкой пансионъ, или на нѣкой приютъ. дето има 20 подчинени. Тази жена не излиза отъ частенъ домъ, но отъ нѣкакво учреждение, защото въ единъ домъ може да има най-много две—три слугини, но по никой начинъ двадесетъ. Числото три представя дете. Турите ли нула следъ тройката. получавате 30. Това число показва че детето е ученикъ, влиза въ класъ въ който има 30 ученика. За да може това дете да заповѣдва на своитѣ другарчета, предполага се, че то е по-възраст-но отъ тѣхъ. или поне най-способно. За да заповѣдва. човѣкъ трѣбва да има нѣкакво качество съ което да се налага на другитѣ. Значи единицата представя мъжа. двойката — жената. а тройката — детето.

Като ученици, отъ васъ се иска съзнателно отнасяне къмъ числата. не само като къмъ ко-личествени отношения, но и като къмъ живи, ра-

зумни сжщества. Всѣко число представя живо, разумно сжщество, което разполага съ известна енергия въ себе си. Ако напишете числото 5 674, вие имате известенъ брой енергии, които се различаватъ не само по количество, но и по качество. Размѣните ли мѣстата на цифритѣ въ това число, измѣнятъ се и значенията имъ. Въ числото 5,674 петорката е отъ най-голѣмо значение. Турите ли я на последно мѣсто, тя става по-маловажна, т. е. тя губи цената си. Не е все едно да има човѣкъ петъ хиляди лева или петъ лева. По-рано числото петъ е заемало високъ постъ, а като петъ единици заема долно положение. Обаче, както и да мѣстите числата, тѣ никога не се оплакватъ. На каквото мѣсто и да ги турите, на първо или на последно, тѣ винаги изпълняватъ службата си съ радостъ. Приложете тѣхната философия въ вашия животъ при самовъзпитанието. Дето и да ви турятъ, кажете си: И при това положение, азъ ще изпълня задачата си, както трѣбва. Важността на службата не седи въ голѣмината ѝ, но въ съзнателното ѝ изпълняване и използване. Ако нѣкой има петъ хиляди лева на разположение и не знае, какъ да ги използва, той не е разуменъ човѣкъ. Ако има само петъ лева на разположение и ги използва на мѣсто, той е разуменъ човѣкъ. Съ петъ лева човѣкъ може да си купи една хубава книга за четене. Силата на човѣка не седи въ положението, което заема, но въ разумното му използване. Човѣкъ трѣбва да има такова смирение, че дето

и да го поставятъ, да бжде доволенъ. Смиренъ е онзи, който има качества на числата, да бжде винаги доволенъ отъ мѣстото, което му е дадено. Дали ще бжде единица, или една стомилионна частъ отъ единицата, човѣкъ еднакво трѣбва да бжде доволенъ. И въ двата случая той трѣбва да работи. За него е важно да реши задачата си правилно, а отъ кое мѣсто я решава, това не е важно.

Като ученици, вие трѣбва да бждете готови на всичко. Дето и да ви поставятъ, на високо или на ниско мѣсто, вие трѣбва да бждете доволни. Ако днесъ сте професоръ, държите лекции на студентитѣ за създаването на свѣта, за слънцето, утре могатъ да ви отнематъ тази служба и да ви направятъ фурнаджия, да продавате хлѣбъ. Ще кажете, че това положение е обидно за васъ. Споредъ мене, правенето на хлѣбъ е пакъ преподаване. Отъ това преподаване хората ще разбератъ повече, отколкото отъ лекциитѣ, които сте имъ държали като професоръ. Каквото и да се преподава на хората за създаването на земята, за състоянието на слънцето, единъ день тѣ сами ще провѣрятъ това. Първо ще се даватъ свободни билети на ученитѣ, сами да отиватъ до слънцето и да провѣрятъ своитѣ теории. Като стигнатъ на слънцето, тѣ ще започнатъ да се смѣятъ на теориитѣ си, ще намѣрятъ, че не сж съгласни съ това, което сами виждатъ: нито разстоянието отъ слънцето до земята е такова, каквото тѣ сж изчислили, нито съставътъ на слънцето е

такъвъ, какъвто тѣ сж изследвали, нито състоянието на слънцето е огнено, каквото тѣ сж предполагали. Напротивъ, тѣ виждатъ, че на слънцето има ниви, овощни градини, лозя, както на земята, но тамъ всичко е свършено, като въ рай. И тамъ има училища, университети, въ които жителитѣ на слънцето се учатъ. Обясненията, които ученитѣ на земята даватъ за слънчевитѣ петна, не излизатъ вѣрни. Това показва, че още много нѣща има, които човѣкъ трѣбва да изучава, за да ги разбере въ тѣхната сжщина. За да дойде до абсолютната наука, до реалността на нѣщата. човѣкъ трѣбва да се справи съ желанията си. да знае, кои желания сж сжществени и кои не сж. Младиятъ, запримѣръ, желае да се ожени. Като се ожени. разочарова се. Момата мечтае да се ожени за княжески синъ, а момъкътъ — за княжеска дъщеря. Всѣки търси нѣщо необикновено, но като го намѣри и постигне, и отъ него се разочарова. Не е лошо нѣщо женитбата. но човѣкъ трѣбва да знае, кога и какъ да се жени. Всѣка женитба, станала чрезъ насилие, води къмъ страдания и нещастия.

Що е женитбата? — Разумно отношение между души. Женитбата подразбира такова съчетание между душитѣ, което никой не е въ сила да разлжчи. Такова съчетание прави само Богъ. Така съчетани, душитѣ се събиратъ, за да извършатъ волята Божия, а не за щастие. Които се събиратъ, за да бждатъ щастливи, тѣ не разбиратъ законитѣ. Какво щастие може да

очаква човѣкъ на бойното поле? Той отива на бойното поле здравъ силенъ, а се връща раненъ безпомощенъ. — Поне ще се прославя. — Каква слава е тази, да се осакати човѣкъ? Вие трѣбва да ликвидирате съ тия разбирания. Тѣ сж стари разбирания, които не носятъ нищо добро. Старитѣ разбирания правятъ човѣка нещастенъ. При тѣзи разбирания хората се оплакватъ че никой не ги обича, никой не ги посещава. — Това е най-лесната работа. Сложете трапеза и ще видите, какъ ще започнатъ да ви посещаватъ. Или, вземете отъ нѣколко мѣста пари на заемъ и вижте, нѣма ли да ви посещаватъ. Ако пъкъ сте майка на две - три красиви моми, домътъ ви ще бжде пълненъ съ гости. Достатъчно е търговецътъ да разполага съ стока, за да има клиенти. Обаче, това сж външни отношения, но не и отношения между души. Въ Божествения свѣтъ нѣщата се коренно различаватъ отъ тѣзи на земята. Каквито важни работи да иматъ хората на земята, въ сравнение съ тия въ Божествения свѣтъ, тѣ не сж нищо друго, освенъ детински работи. Ако човѣкъ е неразуменъ каквато работа и да му се даде тя все е детинска защото и той самъ е дете. Обаче разумниятъ човѣкъ всѣкога свършва работата си добре. Той работи и отъ всичко се учи, не очаква на други, наготово да получи нѣщо. Който не обича да учи, той иска наготово да му се каже истината.

Да кажешъ истината на човѣкъ, който не е готовъ за нея, това значи, или да го умъртвишъ, или да му дадешъ да опита благата на живота. Истината не може да се обясни съ думи. Сжищо така и реалността не се обяснява. Нѣкой иска да разбере, какво представя реалността. Давамъ на този човѣкъ ключа отъ касата си и му казвамъ: Азъ заминавамъ за странство. Вземи този ключъ, и когато имашъ нужда отъ пари, отвори касата ми и вземи, колкото искашъ. — Ама пълна ли е касата съ пари? Какви сж паритѣ сребърни или златни? — Не питай. Отвори касата и самъ ще видишъ какво има въ нея. Едно трѣбва да знаете: само онзи има право да се ползува отъ ключа на реалността, който е добилъ довѣрието на Бога. Всѣки трѣбва да се стреми да добие това довѣрие, да получи свободенъ билетъ до слънцето да получи ключа отъ касата на реалността, както и елексира на живота за да се превърне отъ старъ дѣдо въ младъ, красивъ момъкъ. Който го види, ще се чули кжде е останалъ дѣдото и кой е този младъ момъкъ вмѣсто него. Младиятъ момъкъ минава за наследникъ на дѣдото, а въ сжщностъ той е самиятъ дѣдо. — Можемъ ли и ние да получимъ елексира на живота? — Всѣки може да го получи но при условие, да има готовността на числата дето го турятъ да бжде доволенъ отъ положението си. Дали сте едно отъ числата 5000, 600, 70 4, или нула, да ви е все едно. За васъ е важно да изпълните

работата си, както трѣбва, а на кое мѣсто сте, това не е важно. Нулата означава връщане на човѣка въ миналото, да прегледа живота си, да разбере, на какво се дължи нѣкоя негова добродетель и на какво се дължи нѣкой неговъ неджгъ. Неджитѣ на хората могатъ да се намѣрятъ най-много въ четири поколения на миналото. Това показва че грѣхътъ нѣма дълъгъ животъ. Често грѣхътъ произтича отъ желанието на човѣка да придобие известно знание, вследствие на което може да направи кривъ изборъ и да сгрѣши. И като прави добро, човѣкъ пакъ има възможность да направи нѣкаква грѣшка. Въ придобиване на известни добродетели, човѣкъ пакъ има възможность да грѣши. — Не може ли да се избѣгне грѣха?—Не може. Въ Божествения свѣтъ, когато се гради едно здание, всѣкога се предвиждатъ две врати. Презъ едната се влиза, а презъ другата се излиза. Същото виждаме и въ човѣшкия носъ: въздухътъ влиза презъ едната ноздра, а излиза презъ другата. Когато искате да поемете дълбоко въздухъ, затворете дѣсната ноздра на носа си и поемете въздуха презъ лѣвата ноздра. Следъ това затворете и лѣвата ноздра, като задържате въздуха известно време въ дробоветѣ си. После отворете дѣсната ноздра и бавно изпушайте въздуха навънъ. По този начинъ ще се образуватъ две противоположни течения въ дробоветѣ ви, които отговарятъ на дветѣ течения въ живота. Когато сте неразположени или смутени вътрешно, правете

тѣзи упражненія за дишане, като се свързвате съ Божественото съзнание.

Следователно, теченията на живота трѣбва да влизатъ презъ лѣвата ноздра, а да излизатъ презъ дѣсната. При това положение, теченията на живота ще влизатъ въ човѣшкия умъ и ще отиватъ къмъ душата му. Това значи, да възстанови човѣкъ своето вътрешно равновесие. Ще възразите, че може да се диша едновременно и презъ дветѣ ноздри на носа. Не е така. Ако дветѣ врати на човѣшкия носъ не функциониратъ самостоятелно човѣкъ е осъденъ на страдания. Този законъ има отношение и къмъ човѣшките уши. Съ лѣвото ухо ще изучавате любовта, а съ дѣсното — мъдростта. Сжщото можемъ да кажемъ и за ржцетѣ. Каквото и да прави, човѣкъ трѣбва да смѣня ржцетѣ си, ту дѣсната, ту лѣвата. Когато ходи, човѣкъ пакъ смѣня краката си. Това показва, че колкото е важенъ дѣсниятъ кракъ, толкова е важенъ и лѣвиятъ. Съ единъ кракъ не може да се ходи. Числото две работи навсѣкжде въ природата. Въ ума винаги се пораждатъ две мисли, а въ сърдцето — две чувства. Това сж полюси, между които човѣкъ се движи. Интелигентността и разумността сж други два полюса на човѣшкия животъ. Чрезъ интелигентността си човѣкъ се свързва съ животинския свѣтъ, а чрезъ разумността — съ ангелския свѣтъ. Обаче, за да се развива правилно, човѣкъ трѣбва да постави живота си върху Божественитѣ закони. При това положение, човѣкъ не само ще

се развива правилно, но каквот, придобие и изработи, ще го задържи въ себе си. Нѣма сжщество, което би се осмѣлило въ Божие присѣтствие да отнеме отъ човѣка онова, което той самъ е придобилъ и изработилъ.

Въ заключение на всичко говорено досега, казвамъ: Бждете пѣргави, пластични и подвижни като числата. че дето и да ви поставятъ, да бждете доволни отъ мѣстото си и всѣкога да сте готови да смѣните мѣстото и службата си. Вие трѣбва да знаете, че мѣстата, на които се намирате, сж временни. Затова. каквито мжчнотии и страдания да ви дойдатъ, бждете доволни. Знайте, че само тѣлото страда, а не и душата. Физическиятъ човѣкъ страда, но не и духовниятъ. Ако страданията на човѣка станатъ непосилни, и той реши да се самоубие, преди да реализира решението си, нека се нахрани добре. Щомъ се нахрани. той непременно ще се откаже отъ решението си да се самоубива.

При единъ богатъ и ученъ човѣкъ се явилъ единъ младъ момъкъ отчаянъ и обезсърденъ отъ живота. Той казалъ на учения: Господинъ професоре, преди да изпълня решението си да се самоубия, искамъ да чуя вашето мнение. какъ вие гледате на живота. Професорътъ погледналъ къмъ младия момъкъ и разбралъ, че каквото и да му говори. ще бжде безпредметно, затова му казалъ: Добре сте намислили да заминете за другия свѣтъ. Азъ ще ви дамъ препоръчително писмо до моя дѣдо, да ви прие-

ме, както трѣбва. Но преди да ви изпратя, бихъ желалъ да останете у насъ на обѣдъ. да се запознаете съ жена ми и съ дветѣ ми дъщери. Момъкътъ се съгласилъ да остане на обѣдъ заедно съ любезния професоръ. Въ време на обѣда, той поглеждалъ ту къмъ едната, ту къмъ другата дъщеря на професора, които били много красиви. Като свършили обѣда, момъкътъ казалъ на професора: Господинъ професоре, азъ се отказвамъ отъ намѣрението си да се убивамъ. Разбрахъ, че животътъ има смисълъ. — Да, животътъ има смисълъ, но човѣкъ трѣбва да знае, какъ да живѣе и какъ да реализира желанията си. Човѣкъ неизбежно ще мине презъ обзсърдчения, но той трѣбва да има силна мисълъ съ която да реагира на всички отрицателни влияния, които идатъ отвънъ. Ако въ време на война хората се въоръжаватъ съ маски срещу задушливитѣ газове, не трѣбва ли ние да се ползуваме отъ такива маски срещу отровното действие на отрицателнитѣ мисли и чувства, които идатъ отъ външния свѣтъ?

Сега, за 30 деня ще ви дамъ едно упражнение за дишане: ще поемате въздухъ презъ лѣвата ноздра. Въ това време дѣсната ноздра ще бжде затворена. При поемане на въздуха мислено ще произнасяте формулата: „Само Божията Любовь е любовь“. Като задържите въздуха известно време въ дробовѣтъ си, ще отворите дѣсната ноздра и бавно ще изпущате въздуха навънъ, като произнасяте сж-

щата формула. Въ това време лѣвата ноздра ще бжде затворена. Правете упражнението три пѣти на день: сутринъ, на обѣдъ и вечеръ, когато имате разположение и време. При всѣко упражнение ще правите три или десетъ пѣти вдишвания и издишвания. Значи, ще правите упражнението или три пѣти на день по три пѣти, или три пѣти на день по десетъ пѣти. Това упражнение трѣбва да се прави отъ всички безъ изключение. То ще ви отнеме най-много 15 минути на день. Отъ всички се иска послушание. Безъ послушание ученикътъ не може да влѣзе въ Божествената школа.

Т. м.

✱

28. Лекция отъ Учителя. държана на
27 февруарий, 1929 г. София.—Изгрѣвъ.

Първата буква.

Размишление върху светостъта.

Съвременнитѣ хора се оплакватъ, че не успѣватъ въ живота си. Неуспѣхътъ имъ се дължи на факта, че не прилагатъ това, което сж научили. Всѣко нѣщо, което не се прилага, се вкисва. Сжщото се отнася и до знанието. Всѣко знание, което не се прилага, се вкисва. Като не успѣватъ въ науката, нѣкои хора казватъ, че и безъ наука може въ живота. Да, трудно се придобива наука, знание, но безъ знание е по-лошо, отколкото съ знание. Ще кажете, че за да придобие знание, човѣкъ трѣбва да чупи главата си. За предпочитане е човѣкъ самъ да чупи главата си, отколкото други да му я чупятъ. Едно трѣбва да имате предъ видъ: каквото учите, изучавайте го добре. Каквото изучавате като дете, ще го прилагате и като възрастенъ, и като старъ. Въ първо отдѣление детето изучава числата отъ 1—20, но като стане виденъ математикъ, той си служи съ сжщитѣ числа, само че ги взима въ различни комбинации. Въ първо отдѣление детето изучава азбуката; като стане виденъ писателъ, той си служи съ сжщитѣ букви, но ги съчетава въ срички, въ думи и т. и. Колкото по-добре ги съчетава, толкова по-добъръ писателъ е той.

И тъй, знайте, че и най-проститѣ идеи иматъ приложение въ живота: въ умствения, въ сърдечния и въ физическия свѣтъ. Има известни мисли, които представятъ азбука на Божествената наука. Ако не знае тия букви, човѣкъ не може да изучава Божествената наука. Тѣй щото, каквото и да правите, вие не можете да се освободите отъ азбуката на нѣщата. Всички езици, всички изкуства започватъ съ буквата „а“. Каква мисль представлява буквата „а“? — Азъ живѣя. — Наистина, по-важно нѣщо отъ живота нѣма. Всички нѣща сж възможни, само когато има животъ. Безъ животъ нѣщата сж непостижими. Каквото е буквата „а“ за писателя, каквото е числото „едно“ за математика, такова нѣщо представлява думата „животъ“ за всѣко живо същество. Буквата „а“ и „единицата“ съставятъ елементи на човѣшкото съзнание. Въ Божествения свѣтъ, обаче, първата буква на азбуката е думата „животъ“. Който е научилъ тази буква, той е ученикъ въ първо отдѣление на Божествената школа. Който се е научилъ да пише, да прилага първата буква на Божествения езикъ, той може да живѣе правилно.

Съвременнитѣ хора разглеждатъ живота въ обикновенъ смисълъ на думата и казватъ: Животътъ е добъръ или лошъ.— Животътъ не е нито добъръ, нито лошъ. Когато говорите за доброто или за лошото въ живота, това показва, че не сте поставили елементитѣ на

живота на тѣхнитѣ мѣста. Дали животътъ е добъръ или лошъ, това зависи отъ умението на човѣка да поставя буквитѣ на опредѣленитѣ имъ мѣста. Иска ли да се освободи отъ кривитѣ понятия за добро и за зло, човѣкъ трѣбва да постави буквата „а“ — живота — на своето мѣсто. Злото и доброто въ свѣта съществуватъ като възможности, като пермутации въ математиката. Ако не знае, кжде кой тонъ да постави, музикантътъ може да направи такива погрѣшки, че да го свалятъ отъ сцената. Има известни тонове, отъ съчеганието на които се образуватъ хармонични акорди. Обаче, има тонове, които, както и да ги съчетавате, по никой начинъ не могатъ да образуватъ хармонични акорди. Тѣ всѣкога образуватъ дисонанси.

Тѣй щото, като ученици, вие трѣбва да схващате живота въ неговата чистота, като основна буква на Божествената азбука. Животъ има само въ съзнанието. Животъ има само тамъ, дето съзнанието е пробудено. Следователно, само онзи човѣкъ живѣе, който има пробудено съзнание. Онзи, на когото съзнанието не е пробудено, живѣе механически. Механическитѣ процеси, обаче, сж лишени отъ съзнание. Когато говоримъ за животъ, ние разбираме съзнание, не въ обикновенъ смисълъ на думата, но въ широкъ смисълъ. При обикновеното съзнание човѣкъ се терзае, но живѣе ли въ висшето, въ Божественото съзнание, той има възможность да

постигне най-голѣмитѣ височини и най-голѣмитѣ дълбочини. Какво по-велико нѣщо може да очаква човѣкъ отъ това, да се качи на най-високата планина и да слѣзе въ най-дълбоката долина? Качването и слизането сж състояния на съзнанието. Нѣкой казва, че се е качилъ много високо. Другъ пъкъ казва, че е слѣзълъ много низко. — И едното е добро, и другото е добро. Дали се е качилъ високо, или е слѣзълъ низко, човѣкъ не става по-добъръ или по-лошъ, отколкото е въ сжщностъ. Ако разбойникътъ се качи на нѣкоя висока планина, той пакъ разбойникъ ще си остане. И ако светията слѣзе въ най-голѣмата долина, пакъ светия ще си остане. Кждето и да поставяте нѣщата, тѣ не измѣнятъ сжщината си. И животътъ самъ по себе си е неизмѣненъ. Той представя една основна буква — буквата „а“ — първата буква на Божествения езикъ.

Като се говори за живота, мнозина се запитватъ, какво представя той. Животътъ представя усилие на Духа да се прояви въ външния свѣтъ, къмъ периферията. Следователно, когато Духътъ се прояви на периферията и започне своята работа, ние казваме, че животътъ се изразява въ своето елементарно състояние. Каквито опредѣления и да се даватъ за живота, въ края на краищата тази идея пакъ остава неизяснена. За понятието животъ има богата литература. Каквато биография и да четете, навсѣкжде ще

срещнете нѣщо особено върху понятието животъ. Идеята за живота прониква цѣлото Битие. Като се намѣрятъ предъ нѣкакви мжнотии, хората търсятъ начинъ да измѣнятъ живота си, да внесатъ известно подобрение въ него. Обаче, каквото и да правятъ, тѣ нѣма да измѣнятъ живота. — Защо? — Защото животътъ е неизмѣненъ. Както и да пишете буквата „а“, съ каквито знаци и да я изразявате, тя се изговаря по единъ и сѣщъ начинъ. Тѣй щото, когато се казва, че животътъ може да се подобри, това е крива идея. Самъ за себе си животътъ не е нито добъръ, нито лошъ. Въ живота може да има примѣси само, но той нито се подобрява, нито се влошава. Животътъ излиза отъ Бога и се връща къмъ Него, затова по сѣщина той е абсолютно чистъ.

Като окултни ученици, вие трѣбва да имате опредѣлени идеи за нѣщата. Нѣмате ли опредѣлени понятия за нѣщата, вие не сте окултни ученици. Окултенъ ученикъ е онзи, който разполага съ всички окултни науки. Само онзи човѣкъ разполага съ известна наука, който познава основнитѣ ѣ белези, които се групиратъ помежду си въ едно ядро, въ една ядка. Може ли отъ тази ядка да извади животъ, човѣкъ може да се ползува отъ тази наука. Наистина, докато познава условията, при които яйцето може да прояви своя животъ, човѣкъ знае, какво нѣщо е яйце. Не може ли да изкара животъ отъ яйцето, чо-

вѣкъ не знае, какво нѣщо е яйце. Щомъ не познава яйцето, човѣкъ го лишава отъ условията да прояви живота си, вследствие на което въ скоро време то се разваля. Човѣшкитѣ яйца, които могатъ да се уподобятъ на човѣшки идеи, лесно се развалятъ. Тѣ носятъ животъ въ себе си, но нетраенъ. Божественитѣ яйца, обаче, сж подобни на Божественитѣ идеи, вследствие на което не се развалятъ и сж вѣчни. Оттукъ вадимъ заключението: животътъ, като Божествена проява, никога не се разваля. Докато отношенията на човѣка къмъ Бога и къмъ ближнитѣ му сж постоянни, неизмѣнни, и животътъ му не се измѣня. Измѣни ли той отношенията си къмъ Бога и къмъ ближнитѣ си, и животътъ му се измѣня, въ смисълъ, приема чужди елементи въ себе си, които намаляватъ неговата чистота. При това положение, човѣкъ приема въ себе си повече или по-малко животъ.

И тъй, когато човѣкъ приема въ себе си по-малко животъ, отколкото трѣбва, явява се злото въ свѣта. Когато приема повече животъ, отколкото трѣбва, явява се пресищане. Приемемъ ли човѣкъ въ себе си толкова животъ, колкото трѣбва, явява се доброто въ свѣта. Доброто пѣкъ причинява радостъ за човѣка. Изобилието сжщо причинява радостъ. Кой дава всичко въ изобилие? — Природата. Запримѣрь, ако отивате съ шише или съ стомна за вода на извора, водата прелива навънъ, но човѣкъ взима отъ изобилието толкова, кол-

кото му е потрѣбно. Тѣй щото, отивате ли на извора, напълнете шишето си догоре и чакайте да прелѣе, да се измие отвънъ. Никога не оставяйте шишето си недопълнено. Мнозина отиватъ на чешмата съ празна стомна и, като я напълнятъ, гледатъ да не прелѣе навънъ. Това говори за скжперничеството на човѣка. — Не, наливате ли вода, оставете я свободно да тече, даже и да прелѣе. Човѣкъ трѣбва да бжде широкъ въ възгледитѣ си, да не се страхува, че водата ще прелѣе. — Ама стомната щѣла да се изтърка. — Смѣшна работа! Стомната ще се изтърка толкова, колкото можете да обрѣснете едно яйце. Единъ бръснарь се наелъ да бръсне яйце. — Това е заблуждение. Каквото върши, човѣкъ трѣбва да мисли, може ли да очаква нѣкакъвъ резултатъ, или не може.

И тѣй, всѣка сутринъ, като става отъ леглото си, човѣкъ трѣбва да благодари за първата буква, за живото, който му е даденъ. Ще кажете: Коя е втората буква? — Това не е важно. Първата буква е важна. Животътъ е важенъ, като реалностъ, която нѣма нито начало, нито край. Когато се намѣри при неблагоприятни условия на живота, човѣкъ казва: Дотегна ми вече да живѣя. Изпадне ли въ това положение, човѣкъ е на кривъ пжтъ. Заради условията той не трѣбва да се отказва отъ живота. Запримѣрь, когато изпадне въ общество на хора, които не обича, човѣкъ казва, че не му се живѣе. — Цомъ не обича

тия хора, нищо друго не му остава, освенъ да напусне това общество. Обаче, не е право да се отказва отъ живота си заради известна обстановка на нѣщата, или заради лошитѣ условия, въ които е попадналъ. Самъ по себе си животътъ е движение, което не трѣбва да се спира. Когато слиза отъ височина, планинскиятъ изворъ непрестанно се движи, като извива на една и на друга страна, напоява всичко, каквото срещне на пътя си, но по никой начинъ не спира движението си, въ зависимостъ отъ това, какви предмети срѣща. Нѣкъде изворътъ се движи по-бързо, нѣкъде по-бавно, но непрестанно се движи. Следователно, каквото и да срещнете на пътя си, не се отбивайте, нито спирайте движението си. Спрете ли се на едно мѣсто, има опасностъ въ васъ да се образува блато, или да стане голѣмо бълникане, вълнение, каквото става въ морето. Тогава нищо друго не ви остава, освенъ да потърсите нѣкой ученъ човѣкъ да пробие нѣкъде дупка, да отвори пътя ви, отново да почнете да се движите.

Сега, каквото и да правите, колкото и да не желаете, все ще има спирания, отклонявания въ живота ви, докато най-после дойдете до първичния животъ, отъ който нѣкога сте се отклонили. Влѣзете ли въ Божествения пътъ, отъ който сте се отклонили, вие ще се освободите отъ всички мжнотии и страдания. — Какъвъ е Божествениятъ животъ? Какъ се живѣе въ този възвишенъ свѣтъ? — Докато

човѣкъ задава такива въпроси, той не може да се ползува отъ този животъ. Той е въ положението на ученикъ, който едва е влѣзълъ въ училище и започва да пита, кога ще свърши. Щомъ задава този въпросъ, той не е ученикъ и не може да бжде ученикъ. Щомъ влѣзе въ училището, ученикътъ трѣбва да има само една основна идея — да се учи. Кога ще свърши и какъ ще свърши, това не трѣбва да го интересува. Това сж човѣшки работи. Като ученикъ, той не трѣбва да се стреми къмъ отличие, но къмъ съвършенство. Каквото знае, да го знае въ съвършенство, да може да го прилага. Да изучавашъ живота, това значи, да изучавашъ първата буква, която ще ти помага да се справяшъ съ всички мжчнотии, съ всички болести. Запримѣрь, хората често страдатъ отъ хрема и не могатъ да си помогнатъ.

Едно се иска отъ човѣка — чиста кръвъ. Чистата кръвъ е въ състояние да се справи съ всички болести. Тя не позволява да се развиватъ въ нея никакви бацили. Трептенията на чистата кръвъ сж толкова силни, че всички бактерии отскачатъ отъ нея. Може ли да има прахъ на тжпанъ, който постоянно се удря? Напуснете ли тжпана, престанете ли да го удряте, прахътъ веднага се натрупва върху него. Хората искатъ да бждатъ кротки. Какво разбирате подъ думата „кроткъ“? Да бждешъ кроткъ, това не значи, да престанешъ да биешъ тж-

пана си. И като спи даже, кроткиятъ трѣбва да бие тѣпана си, но музикално. — Нѣма ли да се повреди тѣпанътъ, като се бие непрекъснато? — Колкото повече биете тѣпана си, толкова повече той се развива. Тѣпанътъ представя човѣшкия умъ. Човѣкъ трѣбва непрестанно да мисли, да се пази отъ нечистотиитѣ, отъ примѣситѣ въ живота, които могатъ да покварятъ неговата кръвъ. Да мисли човѣкъ право, това значи, да владѣе граматиката добре, да знае, кѣде да поставя думитѣ. Не знае ли да поставя думитѣ на мѣсто, човѣкъ ще прави такива погрѣшки, каквито правятъ децата въ училището.

Като е дошълъ на земята, ако иска да не грѣши, човѣкъ трѣбва да съзнава, огде е дошълъ и накѣде отива. Човѣкъ е излѣзълъ отъ Бога и отива къмъ Него. Това значи: човѣкъ е излѣзълъ отъ великото, Божествено съзнание, живѣлъ е и живѣе въ Него, докато единъ день напълно се слѣе съ Него. Ако разбира този законъ, човѣкъ никога нѣма да се безпокои. Когато познава и разбира приятеля си, човѣкъ не се безпокои. Щомъ не го разбира, той постоянно се безпокои, да не го излъже нѣкога. Разбирайте живота, разбирайте елементитѣ му, ако искате правилно да се развивате, безъ страхъ и съмнение. Първата буква на думата „животъ“ на славянски езикъ представя елипса, съ два диаметра. Елипсата въ живота не е нищо друго, освенъ

яйце, което може да се пукне и да излѣзе отъ него пиле. Щомъ яйцето се пукне, отъ него излиза животътъ.

Животътъ е съставенъ отъ нѣколко елемента, които отговарятъ на буквитѣ, отъ които се състои тази дума: Ж — означава пропукуване на яйцето и излизане на пилето. Буквата И означава посока на движение на самия животъ. Буквата В означава дѣление на кръга съ единъ отъ неговитѣ диаметри. Буквата О означава условия, които се криятъ въ Божественния животъ. Двата диаметра на този животъ се криятъ въ буквата Т. Като изучавате елементитѣ на думата „животъ“, ще видите, че буквитѣ, които образуватъ думитѣ, не сж произволно съставени. Тѣ се основаватъ на вътрешни закони на Битието. Който разбира вътрешния смисълъ на азбуката, той пише съзнателно. За него всѣка буква е жива. Като погледне буквата И, той вижда теченията въ живота. Той вижда, какъ едни течения слизатъ, а други се качватъ. Обаче, който не разбира вътрешния смисълъ на буквитѣ, той е въ положението на ученикъ отъ първо отдѣление, на когото учителятъ преподава нѣщо по дескриптивна геометрия. Той гледа, чува, но нищо не разбира.

Като слушатъ да се говори за живота, за елементитѣ му, мнозина мислятъ, че това сж празни работи, нѣкакви фантазии. — Животътъ си служи съ фантазии. Безъ фантазии животътъ не може да работи. Преди да е по-

стъпило въ училище, детето е знаело само това, което майка му и баща му сж казвали. Щомъ влѣзе въ училището, учителътъ започва да разкрива букви и числа, и детето се връща у дома си съ фантазии. То започва да пише буквата „а“ и фантазира вече. Това не значи, че детето влиза въ стълкновение съ онова, което е научило отъ родителитѣ си. То задържа въ себе си онова, което е получило отъ родителитѣ си, но и новото приема. Сжщото се отнася и до васъ: старото пазете, но и новото приемайте. — Какъ ще живѣемъ? — Или като светия, или като грѣшникъ. Въ единъ день човѣкъ може да стане светия, въ единъ день може да стане грѣшникъ — отъ него зависи. Усѣмни ли се въ Бога, човѣкъ моментално става грѣшникъ. Повѣрва ли въ Бога, той веднага става светия. Една свѣтла мисль прави човѣка светъ. Една тъмна мисль прави човѣка грѣшникъ. Вѣрата на човѣка въ Бога е въ състояние моментално да го очисти. Вѣрата може да се уподоби на Едисоновия електрически кръгъ, съ който чистилъ петната отъ дрехитѣ си. Следователно, изцапате ли дрехата си съ нѣкакви нечистотии, влѣзте въ областъта на вѣрата, т. е. въ Божествения кръгъ, пуснете въ него силенъ електрически токъ, и ще видите, че въ единъ моментъ сте придобили чистотата си. Това наричатъ нѣкои „разкаяние“. Добре е човѣкъ да се разкайва, но трѣбва да знае, какъ да се кае.

Сега, да оставимъ разкаянието настрана. То се отнася къмъ старитѣ дългове на хората. Кой какво има да плаща, това е негова работа. Приятно нѣщо е плащането. Да плащашъ, това значи, да давашъ нѣщо отъ себе си. Даването има двояко значение. Човѣкъ дава това, което дължи. Човѣкъ дава и безъ да дължи. Въ втория случай даването е приятно. Съ това даване, именно, човѣкъ си създава условия да го обичатъ. Който дава, той прави връзки съ хората, и тѣ започватъ да го обичатъ. „Даромъ сте взели, даромъ давайте!“

Т. м.

29. Лекция отъ Учителя, държана на
6 мартъ, 1929 г. София. — Изгрѣвъ.

Правилни изводи.

Размишление върху правдата.

Представете си, че виждате една стонога. Какво заключение ще извадите отъ нея? Защо трѣбва да има толкова много крака? Това е единъ въпросъ за разрешаване. Въ усилието, което мозъкътъ прави, за да разреши известенъ въпросъ, се крие растенето на човѣка. Споредъ закона на растенето, силитѣ обикновено се движатъ нагоре. Запримѣрь, когато расте, детето обича често да се мѣри. То почти всѣки день се мѣри и отбелязва, докѣде е достигнало. Дохожда най-после день, когато растенето на физическия свѣтъ спира. Човѣкъ расте на височина само до известенъ предѣлъ и по-нататѣкъ престава да расте. Понеже човѣкъ е отражение на макрокозмоса, растенето му се опредѣля отъ известни величини въ природата. Въ пжтя на развитието си, човѣкъ трѣбва да се наблюдава, да изучава своитѣ желания, своитѣ импулси, да знае, отъ какво естество сж тѣ и отъ какъвъ източникъ произтичатъ. Като изучава себе си, човѣкъ трѣбва да бжде справедливъ: на всѣко нѣщо да дава съответна цена и значение. Нѣма ли това справедливо отнасяне къмъ себе си, човѣкъ може да отдаде особено значение на нѣкоя физическа идея.

вследствие на което да очаква отъ нея голѣми резултати. Не постигне ли желаното, той се обезсърдчава. Като знае това, човѣкъ трѣбва да различава мислитѣ, чувствата и желанията си, да знае, какво трѣбва да очаква отъ тѣхъ.

Съвременнитѣ хора не познаватъ себе си, не се познаватъ и помежду си. Това се дължи на голѣмото разнообразие между тѣхъ. Всѣки човѣкъ, външно и вътрешно, е построенъ по особенъ начинъ, вследствие на което стремежитѣ и разбиранията на едного коренно се различаватъ отъ тия на другитѣ. Срѣщате двама братя, родени отъ една майка и отъ единъ баща, но първиятъ, по-голѣмиятъ, обича красивото, великото и отъ него се възхищава, а по-малкиятъ обича паритѣ, по цѣль день ги брой и мѣсти отъ една каса въ друга. Първиятъ обича да чете, да се занимава съ научни въпроси, а вториятъ — по цѣли часове се оглежда въ огледалото. Кое е за предпочитане: да чете човѣкъ и да учи, или да брой пари? Споредъ случая. Ако се движи между учени хора, човѣкъ трѣбва да учи, да разбира тѣхния езикъ и интереситѣ имъ. Обаче, ако е отворилъ кантора, той непременно трѣбва да има пари. Следователно, нѣкога човѣкъ ще бжде въ положението на ученъ, другъ пжтъ — въ положението на банкеръ, на войникъ, или на търговецъ и т. н. — Ама азъ не искамъ да бжда войникъ, да нося пушка, да се бия. — И войникъ ще бж-

дешъ, съ пушка въ ржка, и банкеръ, и ученъ ще бждешъ. Нѣма човѣкъ въ свѣта, който да не е воювалъ, да не се е билъ съ нѣкого. Нѣма миролюбиви хора на земята. Вижете, какво правятъ малкитѣ деца. Ако не се биятъ помежду си, ще ги видите да се сражаватъ съ дърветата въ гората. Не е лошо да воюва човѣкъ, но той трѣбва разумно да воюва. — Защо се биятъ хората? — За да се смекчатъ сърдцата имъ. Сърдцата на повечето хора сж корави, жестоки. Като се излагатъ на ужаситѣ на войната, като се осакатяватъ, тѣ започватъ да страдатъ, и по този начинъ сърдцата имъ постепенно се смекчаватъ. Ако войната е въ състояние да смекчи, да облагороди човѣшкото сърдце, тя е за предпочитане предъ жестокостта на хората.

Днесъ всѣки се стреми къмъ моралъ, който внася мекота въ отношенията на хората. Думата „моралъ“ въ ограниченъ смисълъ означава правилни отношения между хората. Моралътъ на хората се вижда ясно въ тѣхнитѣ отношения на взимане и даване. Въ старо време, хората сж уреждали отношенията си на взимане и даване въ натура: една крина жито за една крина грозде. Днесъ, обаче, размѣнната монета въ търговскитѣ отношения на хората е парата: една каса грозде срещу 30—40 лв.

И тъй, дойдемъ ли до човѣшкия моралъ, тамъ виждаме две страни на отношения: моралъ, който се прилага при взимане, и моралъ, който се прилага при даване. Когато мора-

лътъ се отнася до взимане, всѣки човѣкъ знае, какъ да постѣпи. Стане ли въпросъ за даване, тамъ се провѣрява истинскиятъ моралъ на човѣка. Който е готовъ доброволно да изплаща своитѣ задължения, той е мораленъ човѣкъ. Който не е готовъ доброволно да изплаща задълженията си, той не е мораленъ. Къмъ него се прилага законътъ. Значи, законътъ се прилага къмъ моралнослабия човѣкъ. Той знае, че ако не плати задължението си на време, ще има бой. Какво представя боятъ? — Боятъ е музикаленъ тактъ, ударъ, мѣрка. Наистина, като получи нѣколко музикални такта върху гърба си, човѣкъ се научава вече да бжде точенъ, изпълнителенъ къмъ задълженията си. Като изучавате музикалнитѣ тактове, ще видите, че мжжътъ бие, т. е. дава тактъ по единъ начинъ, а жената — по другъ начинъ. Както и да гледате на живота, самъ по себе си той е сериозенъ. За онзи, който не разбира нѣщата, животътъ е забава.

Като ученици, вие изучавате числата, безъ да подозирате, че тѣ иматъ отношение къмъ психическия ви животъ, както и къмъ цѣлокупния животъ. Запримѣръ, вие не знаете, защо $1 \times 1 = 1$, $1 + 1 = 2$, $2 - 2 = 0$, $2 : 2 = 1$. Числата взиматъ участие въ мислитѣ и чувствата на човѣка. За да разбере живота, човѣкъ трѣбва да изучава числата. Запримѣръ, всѣка мисль и всѣко чувство, добри или лоши, отговарятъ на силитѣ, които известни числа съдържатъ въ себе си. Когато обичате нѣкого и пожела-

вате да му направите нѣщо, вие избирате най-добритѣ материали за целѣта. Не го ли обичате, ще си послужите съ долнокачествени материали. Баницата за любимия ви човѣкъ ще бѣде направена отъ най-чисто и прѣсно брашно, масло и сирене. За онзи, когото не обичате, ще си послужите съ по-долнокачествени материали. Ако днесъ хората страдатъ и неуспѣватъ въ работитѣ си, това се дължи на факта, че тѣ често си служатъ съ числа, на които качественитѣ енергии сж отрицателни. Казватъ, че $1 + 1 = 2$. Какво означава това действие? Това показва, че следъ като си работилъ цѣлъ день, получаващъ заплата за деня единъ златенъ левъ. Защо, обаче, $1 \times 1 = 1$? Това показва, че единицата, умножена сама на себе си, дава пакъ единица. Когато се оглежда въ огледало, човѣкъ вижда себе си. Този, който е предъ огледалото, и този въ огледалото представятъ единъ и сжщъ човѣкъ. Тѣ не могатъ да се събиратъ, не могатъ и да се умножаватъ. Образътъ въ огледалото не е реаленъ.

Следователно, невъзможно е да умножавате реаленъ образъ съ нереаленъ. И да ги умножите, ще получите едно и сжщо число. Това означава действието $1 \wedge 1 = 1$. Умножаватъ се само реални величини. Дойдете ли до единицата, тя може да се събира, да се вади, да се дѣли сама на себе си, но по никой начинъ не може да се умножава.

$1 + 1 = 2$. Самъ по себе си човѣкъ не може
 $1 - 1 = 0$. да се увеличава, т. е. не може да
 $1 : 1 = 1$. расте, нито да се увеличава. Това
 $1 - 1 = 1$. се отнася до душата. Душата не
 расте, нито се увеличава или намалява. Душа-
 та може само да се развива, т. е. докато жи-
 вѣе, човѣкъ може да развива своитѣ сърдеч-
 ни, умствени и душевни сили, вложени въ не-
 говото сърдце, въ неговия умъ и въ негова-
 та душа. Смыслътъ на живота не седи
 нито въ сиромашията, нито въ богатство-
 то. Ако искате да живѣете добре, обърне-
 те внимание на честнитѣ и на добритѣ хора,
 които ви обичатъ.

Хората се нуждаятъ отъ право разбира-
 не на вътрешния животъ. Нѣкой казва, че
 разбралъ живота Разбирането на живота не
 е еднократенъ процесъ, както и намирането
 на Бога не подразбира още познаването
 Му. Че си намѣрилъ една свещена книга,
 това не значи, че си я челъ и разбралъ. Следъ
 като намѣришъ книгата, ти трѣбва да се
 впрегнешъ на работа, да четешъ и да я из-
 учавашъ. Следователно, следъ като намѣ-
 ришъ Бога, тогава ще започнешъ истин-
 ската работа и учене. — Баща ми е богатъ,
 не ми трѣбва наука. — Това е криво разби-
 ране. — Щомъ баща ти е богатъ, ти трѣбва
 да учишъ още повече, понеже имашъ всички
 възможности за това. Че баща ти е богатъ,
 това ни най-малко не подразбира, че и ти ще
 бждешъ богатъ. Баща ти е богатъ, защото е

работилъ. Ако ти не работишъ, каквото богатство и да наследишъ, въ скоро време ще го изядешъ. Следователно, когато казвате, че Богъ е светъ, всемждъръ и всесиленъ, това още не значи, че и вие, като чада Божии, ще бъдете силни, свети и мъдри. Тѣзи нѣща сж вътрешни, вследствие на което не могатъ да се предаватъ по външенъ начинъ. Светъ човѣкъ е онзи, който има правилни отношения къмъ своя умъ, къмъ своето сърдце, къмъ своята воля, къмъ своята душа и къмъ своя духъ. Светиятъ човѣкъ не си служи съ никакво насилие. Мнозина мислятъ, че светиятъ човѣкъ прави чудеса. — Не, чудесата не се дължатъ на светостъта. Има лѣкари, които правятъ чудеса, безъ да сж свети. Има музиканти, които правятъ чудеса, безъ да сж свети. Мисълъта на светия човѣкъ трѣбва да бжде пластична, да си пробива пътъ навсѣкжде. Като мисли, човѣкъ не трѣбва да разглежда нѣщата външно само, но той трѣбва да прониква и въ най-скрититѣ имъ мѣста, да ги разглежда въ тѣхната дълбочина и смисълъ. Трѣбва ли човѣкъ да остане затворенъ въ нѣкоя къща и да се примири съ мисълъта, че не може да излѣзе отъ вратата? Ако вратата на къщата е заключена, той трѣбва да излѣзе презъ прозорцитѣ. Ако презъ прозорцитѣ не може, той трѣбва да излѣзе презъ кумина. Изобщо, човѣкъ трѣбва да се примири съ дадено положение, само следъ като е опиталъ всички възможности да го преодолѣе. Ако по

никой начинъ не може да го преодолѣе, тогава само той трѣбва да се примири и да очаква на нѣкаква външна помощъ. — Морално ли е отъ негова страна да прави толкова усилия? — Морално е, разбира се.

Представете си, че нѣкой човѣкъ е уличенъ въ нѣкакво престѣпление, за което полицията го търси да го хване и тури въ затворъ. Свободно ли ще се разхожда този човѣкъ изъ града? По цѣли дни той ще се крие тукъ-тамъ, а вечеръ, когато трѣбва да излѣзе, ще избира тъмни, кални, забутани улици, да не го види полицията. Който го види каленъ, мръсенъ, веднага ще познае, че този човѣкъ е вървѣлъ по нечисти, кални улици. Това положение му се е наложило. Той не ходи по калнитѣ улици доброволно. Тѣй щото, когато човѣкъ се стреми да влѣзе въ Царството Божие и не може да мине презъ царската врата, той ще се принуди да влѣзе презъ затънтенитѣ улици, но това става по необходимостъ, а не по негова добра воля. За човѣка е важно да постигне своята идея, а презъ какъвъ пѣтъ е миналъ, дали се е окалялъ или не, не е важно. Като го видятъ, домашнитѣ ще му дадатъ вода да се омие, ще му дадатъ чисти дрехи да се преоблѣче и ще го нахранятъ. Тѣ нѣма да го упрѣкнатъ въ нищо, но ще го похвалятъ за неговата смѣлость и ще кажатъ: Идея има този човѣкъ! Лесно се минава презъ царската врата, но презъ тѣсната врата, презъ канала, мѣчно се минава.

Който минава презъ тѣсния пѣтъ, за да се домогне до своята свещена идея, той е истински герой. Този човѣкъ има любовъ въ душата си, вследствие на което побеждава всички мжчноти на пѣтя си. Да върви човѣкъ по широкитѣ пѣтища и така да побеждава мжчнотиитѣ си, това всѣки обикновенъ човѣкъ може да направи. Обаче, да минава презъ най-голѣмитѣ мжчноти и препятствия и така да постига своитѣ желанія, това само героитѣ правятъ.

Мнозина искатъ да иматъ постижения безъ мжчноти. Тѣй както е създаденъ свѣтътъ, това е невъзможно. Това не значи, че човѣкъ неизбѣжно трѣбва да мине презъ каналъ, или презъ кални, тъмни улици. Но ако Провидението застави човѣка да мине презъ такъвъ пѣтъ, за дредпочитане е да мине презъ него, отколкото да бжде въ бездействие. Веднѣжъ сте дошли на земята, вие трѣбва да знаете, че ще се натъквате и на чисти, и на кални улици; вие ще се натъквате на свѣтли и на тъмни сѣщества. За да се развивате правилно, вие трѣбва да бждете разумни, да се вглеждате въ живота на напредналитѣ и учени хора, да видите, по какви пѣтища сж минали тѣ и да се поучавате отъ тѣхъ. Както вашиятъ животъ, така и животътъ на другитѣ хора трѣбва да ви служатъ като азбука, като настолна книга, по която да четете. Ако сами не знаете, отде и какъ да започнете, обърнете се къмъ вашитѣ напреднали братя,

тѣ ще ви кажатъ, какво трѣбва да правите. Всѣки човѣкъ носи въ себе си нѣкакъвъ талантъ, който трѣбва да разработва. Достатъчно е да дойде при него нѣкой ученъ или напредналъ братъ, който да събуди таланта му и да го застави да работи въ това направление. Мнозина прекарватъ живота си почти въ бездействие, безъ да използватъ условията за развиване на своя талантъ. Като не могатъ да постигнатъ нѣщо въ живота си, тѣ се оправдаватъ съ това, че природата не ги е надарила, че нѣматъ никакъвъ талантъ. Който е работилъ съзнателно върху себе си, той непременно се е натъкналъ на своя талантъ и го е развилъ. Представете си, че ви поставятъ въ затворъ и ви държатъ тамъ, докато намѣрите своя талантъ. Какво ще правите? Мислите ли, че нѣма да го откриете? Много затворници сж проявили талантѣ си, именно, въ затвора. Като се намѣри въ трудно положение, котката може да скочи отъ голѣма височина, безъ да се осакати. Тогава тя прилага това изкуство, което въ други случаи не би приложила. Сжщото се отнася и до човѣка. Когато се намѣри въ трудно положение, човѣкъ може да направи това, което въ никой другъ случай не би могълъ да извърши. За предпочитане е нѣкога човѣкъ да се хвърли отъ високо, отколкото безъ никаква съпротива да се предаде въ ржцетѣ на неприятеля си, който ще му върже ржцетѣ и ще го подкара да върви напредъ.

Сега, като казвамъ, че човѣкъ трѣбва да бжде смѣлъ, това не значи, че трѣбва да върши глупости. Човѣкъ трѣбва да бжде смѣлъ въ постѣпките си, но разуменъ. Животътъ често поставя хората въ трудни положения, за да развиятъ своята разумность. Казва се, че на смѣлия Богъ всѣкога помага. Щомъ е така, човѣкъ трѣбва да бжде смѣлъ, да решава труднитѣ си задачи. Има случаи, когато само съ тояга въ ръка човѣкъ може да разпрѣсне многобройна тѣлпа. Следъ това всички се чудятъ, какво стана, че толкова хора не можаха да се справятъ съ единъ човѣкъ. Смѣлиятъ действува бързо, решително и съ вѣра. Остане ли да мисли много, работата му е пропаднала. Вѣрата върши чудеса. Приложете вѣрата въ живота си и не се безпокойте. Човѣкъ трѣбва да размишлява върху нѣщата, но сжщевременно трѣбва и да действува. Какво допринася мисленето на нѣкой мъжъ или на нѣкоя жена, ако нищо не работятъ? Тѣ нѣматъ пари, нѣматъ хлѣбъ, и по цѣли дни седатъ въ кѣщи и мислятъ, какво да правятъ, какъ да си доставятъ необходимитѣ нѣща. Мъжътъ мисли на една страна, жената — на друга, но положението не се подобрява. Какво трѣбва да направятъ? — Да се опретнатъ да работятъ. Мисленето имъ е дотолкова нужно, доколкото да намѣрятъ начинъ, какъ да работятъ. Щомъ измислятъ нѣкаква работа, тѣ трѣбва да се впрегнатъ заедно, да реализиратъ намисленото.

— Ама може да имъ дойде помощъ отвънъ.
 — И това е възможно, но за да дойде външна помощъ на човѣка, безъ да е работилъ, друго нѣщо се иска отъ него. Това подразбира, че той е работилъ нѣкога, а днесъ жъне плодетѣ на своята работа. Иначе, невъзможно е човѣкъ да не работи и да получава всичко наготово.

И тъй, казахме, че единицата, сама по себе си, нито се умножава, нито расте. Такова нѣщо представя и вѣчността. Тя не се размножава, не расте, нито се развива. И за човѣка, като единица, може да се каже сжщото. Ако се огледа въ огледало, получава се едно изображение, което е негово отражение, но той ни най-малко не се е размножилъ. Ако десетъ огледала се наредятъ подъ специални жгли, човѣкъ се оглежда въ тѣхъ, но вече се получаватъ десетъ изображения на сжщия човѣкъ. Това не значи още, че той се е размножилъ. Човѣкъ, самъ по себе си, е единица, която може да има много отражения, безъ да се е размножила. Отраженията не сж реални образи. Въпрѣки това, хората се лъжатъ, именно, отъ нереалнитѣ, отъ недействителнитѣ положения въ живота. Тѣ се натъкватъ на много недействителни и относителни нѣща въ живота си и наричатъ това нѣщо наука. Каква наука представятъ предсказанията на съвременнитѣ хиромантици? Отивате при нѣкой хиромантикъ, и той ви казва, че сте родени при еди - какви усло-

вия, какъвъ е характерътъ ви, но дойде ли до ония тънки подробности на вашия животъ. нищо не може да ви каже. Колко души е имало въ дома ви, когато сте се раждали; какво е било времето тогава, какво е било материалното положение на родителитъ ви, нищо не може да каже. Това не е наука. Ще дойде день, когато науката ще си служи съ абсолютни факти. Ще кажете на нѣкой човѣкъ, че е сприхавъ. — Това е относително твърдение. Ще му кажете още, че е добъръ или лошъ човѣкъ. — И това е относително твърдение. Думитъ добъръ и лошъ сж пособия на единъ старъ езикъ. Кажете ли на нѣкого, че е лошъ човѣкъ, той казва: Вѣрно е това, но днесъ съмъ ликвидиралъ съ тази фирма. Бѣхъ боатъ човѣкъ, милионеръ, търгувахъ съ голѣми капитали и направихъ голѣми дългове. Днесъ всичко изплатихъ и останахъ беденъ, безъ петъ пари въ ржка, но започвамъ отново да работя. Сега ще се задоволя съ малка фирма, но съ името на добъръ, честенъ човѣкъ. Ще работя само съ дветъ си ржце, и на тѣхъ ще разчитамъ. Никой нѣма да ме познава. Да бжда виденъ, знатенъ човѣкъ, това подразбира да живѣя съ чуждъ трудъ и капитали, да завърша живота си съ неприятности.

Единъ баща казалъ на сина си: Синко, отъ тебе човѣкъ нѣма да излѣзе. Тѣй ще минешъ и заминешъ, безъ да знае нѣкой за тебе. Дума нѣма да се чуе за твоето сжществуване. Единъ день синътъ извършилъ нѣкакво

престъпление, за което всички вестници писали. Като чулъ, че вестниците писали за престъплението му, синътъ взелъ единъ отъ тѣхъ и радостно казалъ на баща си: Татко, ето, азъ се прочухъ. Днесъ всички вестници пишатъ за мене.

Казвамъ: Не е достатъчно вестниците да пишатъ за човѣка, но това, което пишатъ, трѣбва да е положително, да подига самия човѣкъ, а не да го унижава. При това, каквото вестниците пишатъ, каквото хората говорятъ, трѣбва да е вѣрно. Често хората говорятъ едни за други нѣща, които не сж вѣрни. Като ученици, вие трѣбва да имате ясна представа за себе си, да знаете, какво сте въ сжщностъ, какво можете да направите, кои сж вашитѣ добри и лоши чѣрти. Всѣка добра или лоша чѣрта на човѣка може разумно да се използва. Запримѣръ, нѣкой обича да се гнѣви. Гнѣвътъ е сухиятъ барутъ въ човѣка, който може да се използва въ време на война. Следователно, ако е военно време, вие можете да се ползвате отъ гнѣва си, да го употребите като сухъ барутъ. Ако е мирно време, ще избѣгвате да се гнѣвите. Какъ ще избѣгнете гнѣва? Ще намокрите барута си, да стане влаженъ. Влагата прѣчи на барута да избухва. Влагата представя мекотата въ човѣка. Човѣкъ трѣбва да бжде мекъ, но не мекушавъ. Щомъ се отвори война, влажниятъ барутъ трѣбва да се изсуши. Значи, всѣко нѣщо е на мѣстото си. Ангелътъ,

който изразява любовъ и мекота, като се намѣри предъ единъ грѣшникъ, ще приложи другъ нѣкакъвъ методъ, съвършено различенъ отъ този, който би приложилъ къмъ праведния. Христосъ казва за себе си: „Не дойдохъ да туря миръ на земята, но ножъ“. Когато грѣши и не изпълнява Божиитѣ закони, човѣкъ ще срещне на пътя си ангелъ съ мечъ въ рѣка, който ще му даде добъръ урокъ. Когато Богъ изпѣди Адамъ и Ева отъ рая, Той постави на райската врата два ангела съ мечъ въ рѣка, да пазятъ, да не се върнатъ назадъ. Ако не върви въ правия пътъ, човѣкъ ще се натъкне на мечъ на нѣкой ангелъ и ще падне на земята. Следъ това ученитѣ ще казватъ, че еди кой умрѣлъ отъ разривъ на сърдцето. Ангелътъ казва на човѣка: Или ще вървишъ въ пътя, който ти е опредѣленъ, и ще вършишъ това, което Богъ ти заповѣдва, или ще платишъ съ живота си. — Ама азъ съмъ свободенъ да живея, както разбирамъ, и да говоря, каквото искамъ. — Не, не си свободенъ да живеешъ и постѣпвашъ, както искашъ. Това, което мнозина считатъ за свобода, не е никаква свобода. Истинската свобода разбира разумни отношения между животѣ същества, които не нарушаватъ интереситѣ помежду си.

Хората се оплакватъ отъ противоречия, отъ мъжнотии въ живота си, безъ да подозиратъ, че причината за това се дължи на тѣх-

нитъ криви разбирания. Запримѣрь, нѣкой мисли за себе си, че е кроткъ човѣкъ и се чуди, защо, въпрѣки неговата кротость, се натъква на толкова голѣми мжчнотии и противоречия. — Много просто. Той мисли криво за себе си. Той не познава още, какво нѣщо е кротостта. Кроткиятъ човѣкъ е предвидливъ и съобразителенъ. При всички случаи на живота си, той знае, какъ да постѣпва. Като се намѣри въ материално затруднение, безъ работа, той нѣма да трѣгне отъ кжща на кжща да проси, да иска пари на заемъ, но ще разбере, че Провидението му дава задача да живѣе безъ пари и ще гледа разумно да се справи съ положението си. Той ще трѣгне по приятели, по познати, да имъ работи безъ никакво възнаграждение. Каго останатъ доволни отъ работата му, тѣ ще го нахранятъ добре и облѣкатъ. Ако и това не му се нареди, той ще прекара нѣколко дня гладенъ, ще знае, че така му е опредѣлено. Понесе ли и глада, както трѣбва, условията му ще се измѣнятъ. Само по този начинъ човѣкъ ще разбере, че всичко, каквото се случва въ живота му, е на мѣсто и за негово добро. Така той ще види ржката на Провидението и любовта на Бога.

Следователно, при каквито тежки условия и да е поставенъ, човѣкъ ще види най-после, че има единъ естественъ, Божественъ начинъ, по който той може да се освободи. Който прилага Божественитѣ методи въ живота си, той никога не опетнява името Божие.

Като става сутринь отъ сънь, той чува вжтрешния гласъ да му казва, че нѣколко деня нѣма да яде. Щомъ е решилъ да слуша Бога, той ще понесе това изпитание съ търпение. На четвъртия день той ще види на пѣтя си една голѣма, зрѣла череша и ще разбере, че има право да си откъсне 40 череши и да ги изяде. Като изяде черешитѣ и задоволи отчасти глада си, той ще разбере смисъла на изпитанието, което му е било дадено. Всѣко изпитание има за цель да развива въ човѣка вжтрешно послушание.

Когато се говори за послушание, хората мислятъ, че притежаватъ това качество. Тѣ сж послушни, когато сж слаби и невежи. Обаче, срѣщате нѣкой силенъ, ученъ човѣкъ, върви гордо, съ изправена глава, съ ржце въ джобоветѣ си или отзадъ, никого не иска да знае. Преди всичко, не е правилно да туря човѣкъ ржцетѣ си въ джобоветѣ си или отзадъ. Нито едното положение на ржцетѣ е правилно, нито другото. Човѣкъ трѣбва да държи ржцетѣ си въ естествено положение, отстрана на тѣлото. Тѣй щото, човѣкъ трѣбва да има послушание къмъ Бога, не само когато е слабъ, глупавъ или невежа, но и като силенъ, ученъ и разуменъ човѣкъ. Това е истинско послушание.

Съвременнитѣ хора сж дошли до единъ вжзелъ, до единъ кръстопжтъ въ живота си и, ако не знаятъ, коя посока да взематъ, тѣ ще се натъкнатъ на такива изпитания, които ще

имъ коштуватъ живота. Като не могатъ да се проявятъ, като не знаятъ, коя посока на движение да хванатъ, тѣ дохождатъ до областта на недоволството. Споредъ мене, недоволството, на което хората се натъкватъ, не е нищо друго, освенъ психическа краста. Каквото и да имъ се даде, каквото и да предприематъ, тѣ сж все недоволни. Естествено е за човѣка да бжде недоволенъ, но недоволството трѣбва да му даде потикъ да върви напредъ. Недоволство, което спъва човѣка, не е на мѣсто. Каквото и да прави, човѣкъ неизбежно ще мине презъ изпитания и мъчности. Тѣ иматъ за целъ да го калятъ. За да се справи съ мъчнотиитѣ си, човѣкъ трѣбва да разполага съ известно знание. Истинско знание е онова, въ което нѣма никакво колебание: знаешъ нѣщо и пристѣпвашъ къмъ реализирането му. Знаешъ, че на еди кое мѣсто има заровени пари. Взимашъ мотиката и започвашъ да копаяшъ. Копаяшъ день-два, и намиращъ паритѣ. Какво правятъ нѣкои иманяри? Тѣ започватъ да търсятъ пари, съ години да копаятъ на едно или на друго мѣсто, но нищо не намиратъ. — Защо? — Не знаятъ, къде сж паритѣ.

И тъй, сегашнитѣ хора се нуждаятъ отъ истинско, положително знание. Тази наука, която днесъ имъ се преподава, е само предговоръ къмъ Божествената. Ако не разполага съ свѣтското знание, човѣкъ не може да се домогне и до духовното, защото зна-

нието, било то духовно или свѣтско, почива върху едни и сѣщи закони. Докато дойде до възвишената, Божествена наука, човѣкъ трѣбва да прави редъ опити и упражнения, да прилага наученото. Безъ приложение нѣма напредѣкъ. Това се отнася не само до науката, но и до музиката, до художеството, до речта и т. н.

Сега, отъ всички хора се иска стабилностъ, устой въ възгледитѣ имъ. Нѣкои хора мислятъ, че могатъ да оправятъ свѣта и се заематъ за тази работа. Като се натѣкватъ на известни мѣжнотии, тѣ се обезсърдчаватъ и казватъ, че нищо нѣма да излѣзе отъ тази работа. Това показва, че тѣ не сѣ измѣрили силитѣ си. При това положение, тѣ намиратъ, че трѣбва да се върнатъ по релситѣ на обикновения животъ. Ако върви по обикновения пѣтъ, човѣкъ нищо не може да постигне. Обаче, ако върви по необикновения пѣтъ, той все ще придобие нѣщо.

Следователно, като ученици, вие трѣбва да сте въ постоянно движение, да не спирате на едно мѣсто. Въ мислитѣ, въ чувствата и въ постѣпкитѣ ви трѣбва да има непрерывно движение. Всѣко спиране въ пѣтя води къмъ недоволство, а недоволството е мѣсто, дето живѣятъ паразити. Спре ли човѣкъ за по-дълго време въ тази областъ, паразититѣ ще го нападнатъ. Всѣко съмнение, колебание, безвѣрие сѣ паразити, които развалятъ красивото и великото въ човѣка. За да се спра-

ви съ тия отрицателни състояния въ себе си, човѣкъ трѣбва да се изучава. Който не познава себе си, той не може да разбере онова, което е вложено въ него и не може да се домогне до положителната наука. Днесъ хората изучаватъ предмети и явления, които стоятъ далечъ отъ тѣхъ, а не познаватъ себе си. Да изучава човѣкъ себе си, това значи, да влѣзе въ една свещена областъ на познания, които ще го доведатъ до истинската наука. Само това знание е въ състояние да създаде правилни отношения между хората. Когато между хората съществуватъ правилни отношения, тѣ знаятъ, кой отъ какво се нуждае и могатъ да задоволятъ своитѣ нужди. Когато иска да задоволи желанията на човѣка, Богъ не задоволява изведнѣжъ всички тѣ му желания, но само онова, за което той е копнѣлъ съ години. Той намира, че това е същественото му желание и го задоволява.

— Само Божиата Любовь носи пълния животъ.

✱

30. Лекция отъ Учителя, държана на
13 мартъ, 1929 г. София.—Изгрѣвъ.

Непреривно движение.

Размишление.

Сега ще прочета 90. Псаломъ. Опитайте се да направите преводъ на този Псаломъ, споредъ сегашнитѣ си разбирания. Ще кажете, че лесно се превежда отъ единъ новъ езикъ на другъ, но мжно се прави преводъ на смисъла на известно произведение. Като четете 7. стихъ отъ 90. Псаломъ, вие изпадате въ противоречие. — Защо? — Вижда ви се чудно, какъ може Богъ да се гнѣви и да проявява яростъ. Стихътъ е следниятъ: „Защото изчезваме отъ гнѣва Ти, и отъ яростта Ти смаяни сме.“ На мнозина думитѣ „гнѣвъ и яростъ“ се виждатъ странни. Споредъ мене, нѣма по-разбрани думи отъ думитѣ гнѣвъ и яростъ. Разгнѣви ли се човѣкъ, прояви ли яростта си, всички разбиратъ смисъла на тия думи. Обаче, кажете ли думата „любовъ“, всички я считатъ отвлѣчена дума. Като не могатъ направо да я разбератъ, тѣ започватъ да тълкуватъ смисъла и съдържанието ѝ.

Като ученици, отъ васъ се иска правилно разбиране на философията на живота. Ако напишете последователно числата отъ 1-10, безъ да турите запетая между всѣко едно отъ тия числа, това представя незавършена работа. Турите ли запетая между всички чи-

сла, това показва завършена работа. Който не употребява въ живота си препинателни знакове, той минава за простъ човѣкъ. Който изучава графологията, той разбира смисъла на препинателнитѣ знакове и ги употребява на мѣсто. Много писатели и учени поставятъ препинателни знакове, дето не трѣбва, а дето трѣбва, поставятъ повече, отколкото сж нужни. Въ граматиката има редъ правила, които се подчиняватъ на специални за тѣхъ закони. Който иска да спазва правилата, той трѣбва да познава законитѣ, по които тѣ се създаватъ.

Представете си, че имате числото 1567. Това число е предметно, т. е. означава нѣкакъвъ предметъ, взетъ въ специално количество. Запримѣръ, ние можемъ да имаме 1,567 кгр. вода, жито, пѣсѣкъ, прашинки или друго нѣщо. Превърнете ли това число въ нѣкаква жива величина, психологически то представя число съ особено значение, като дадена формула. Всѣка формула има приложение въ живота. За какво и кжде се прилага формулата: 5 грама сакъзъ, 6 грама дървено масло, 7 грама катранъ и 1 грамъ вода. Значи, имате формулата или числото 1,567, което се употребява за лѣкуване на циреи. Въ тази формула водата е взета въ най-малко количество, понеже тя крие въ себе си най-голѣма динамическа сила. Всѣко число съдържа известна сила, известна интензивностъ. Въ това отношение, числата приличатъ на семена. Обаче, по интензивностъ тѣ се

различаватъ така, както и семената. Като изучавате числата и семената, ще видите, че всѣко едно отъ тѣхъ съдържа различно количество жизнена сила. Онѣзи, които сж се занимавали съ динамиката на ботаниката, тѣ разбиратъ всички процеси, които ставатъ въ развитието имъ: покълване, растене, цвѣтене, завързване на плодъ и узрѣване.

Следователно, докато човѣкъ не разбира силата, която природата е вложила въ числата, той нѣма да разбере вътрешния имъ смисълъ и отношението, което тѣ иматъ къмъ него. Като измѣрвате дължината на пръститѣ си, виждате, че тѣ не сж еднакво дълги: първиятъ пръстъ, показалецътъ, може да бжде дълъгъ 9, 10, 11 см.; срѣдниятъ — 9·5, 10·5, 11·5 см.; безименниятъ — между показалеца и срѣдния; малкиятъ — 6, 7, 8 см. Това сж числа, които представятъ приблизителната дължина на пръститѣ. Който разбира динамическата сила на числата, той може да ги приведе въ известенъ редъ. Числото деветъ е резултатъ, завършено число. По-далечъ отъ себе си това число не може да отиде. Ако срещнете човѣкъ, който се движи въ реда и порядъка на това число, ще знаете, че каквото ви обещае, ще го изпълни. Външнитѣ условия го заставятъ да го направи, понеже нѣма време за отлагане на нѣщата. Този човѣкъ обича живота. Заболѣе ли, той веднага ще отиде при лѣкарь. Той никога не отлага нѣщата. Има числа, които съдър-

жатъ въ себе си противоположни сили на числото деветъ. Човѣкъ, който включва въ себе си порядъка на тия числа, обещава, но никога не изпълнява. Като не изпълни обещанието си, той казва: Искахъ да направя това нѣщо, но нѣмахъ благоприятни външни и вътрешни условия. Силитѣ въ този човѣкъ сж отрицателни.

Мнозина изучаватъ динамиката на небеснитѣ тѣла и си представятъ, че тѣ се движатъ около нѣкакъвъ центъръ, подобенъ на нашето слънце, като описватъ около него окръжностъ. Въ сжщностъ, нито едно тѣло при движението си не образува окръжностъ. Орбитата на тия тѣла е или елипсовидна, или спирална, споредъ близостта или далечината, на която отстоятъ отъ даденъ центъръ. Ще кажете, че това е въ динамиката само. — Каквото е въ динамиката, това е и въ самия животъ. Често виждате, че бащата въ единъ домъ обича сина си повече отъ дъщеря си. — Защо? — Той е по-близо до него. Другъ пѣтъ обича повече дъщеря си. — Защо? — Тя е по-близо до неговата орбита. Колкото повече хората приближаватъ орбититѣ си въ своето движение, толкова повече тѣ се обичатъ. Започнатъ ли да се отдалечаватъ, тѣ по-малко се обичатъ. Нѣкой казва: Не зная защо, но този човѣкъ по-рано ме обичаше повече. Днесъ е поистиналъ малко въ любовта си къмъ мене. — Много естествено. Този човѣкъ по-рано е билъ по-близо до тебе, а сега се е отдалечилъ.

И тъй, ще знаете, че каквито сж отношенията на небеснитѣ тѣла помежду имъ, такива сж отношенията и на хората единъ къмъ другъ. Както съзнанието на хората се ръководи отъ едно Разумно начало, така и физическитѣ явления, които хората считатъ за механически, неразумни, се ръководятъ отъ сжщото Висше съзнание. Задъ механическитѣ процеси въ природата се крие Разумна сила, която малцина познаватъ. Като не разбиратъ разумността въ природата, хората казватъ, че както въ природата има приливи и отливи, такива сжществуватъ и въ живота, но въ тѣхъ нѣма никаква разумностъ. Който разбира и познава разумността, която действа и въ природата, и въ живота, той вижда, че навсѣкжде сжествува пълно уравновесяване на силитѣ. Дето има равновесие на нѣщата, тамъ сжествува разумностъ. Запримѣрь, нѣкжде има приливъ. Точно на противоположното мѣсто става отливъ. Ако нѣкжде става отливъ, на друго мѣсто има приливъ. Като изучавате съзнателно процеситѣ въ природата, ще дойдете до дълбоко разбиране, да видите, че всѣки процесъ има свой вътрешенъ смисълъ.

Ученитѣ казватъ, че всичко въ природата е въ движение. Въпрѣки това, мнозина считатъ, че тѣхниятъ животъ е спрѣлъ вече. Това е криво твърдение. Когато отива на гарата да се качи на нѣкой трень, човѣкъ е въ движение. Щомъ влѣзе въ единъ отъ вагонитѣ, видимо той спира движението си, но

тренътъ се движи. Ако стане нѣкаква повреда съ трена, движението му спира, но веднага телеграфитѣ и телефонитѣ започватъ усиlena дейность. Веднага взиматъ мѣрки, да махнатъ причината, която е спрѣла движението на трена. Значи, движението въ природата е непрерывно и се предава отъ едно мѣсто на друго.

Следователно, когато тренътъ на нѣкой човѣкъ спре, веднага всички разумни сжщества, на които съзнанието е свързано съ неговото, т. е. всички сжщества, които влизатъ въ неговата система, проявяватъ усиlena деятелность. По този начинъ, силитѣ въ природата се уравновесяватъ. Нѣкой казва, че не иска да върви по пѣтя, по който всички хора вървятъ. — Ако не върви по сжщия пѣтъ, по другъ пѣтъ ще върви, но не може да спре. Който самъ не иска да върви, други ще го носятъ. Защо умиратъ хората? Защото не искатъ да се движатъ. Като се разсърди на близкитѣ си, човѣкъ започва да се инати и казва: Не искамъ да работя. Ще седа въ кжщи и нѣма да работя, нѣма да се движа. Като остане дълго време въ кжщи, дохождатъ най-после съ кола и съ попове и го изнасятъ вънъ. Като го опѣятъ, заравятъ го въ земята. Не се минава много време и на гроба му виждате изникнали трева, цвѣтенца. Тѣ казватъ: Като не искашъ доброволно да излѣзешъ навънъ, ние насила ще те заставимъ. Хората мислятъ, че тѣлото на умрѣлия гние и се за-

губва. — Не, тѣлото му не гние, но се разлага, за да могатъ семенцата да взематъ нѣкои елементи отъ него и на части да го изнесатъ вънъ.

Едно трѣбва да знаете за природата, а именно: Колкото е строга и взискателна, толкова е мека и снизходителна. Види ли, че нѣкой се противопоставя на нейнитѣ закони, тя го оставя свободенъ. Не иска ли да излѣзешъ вънъ отъ кѣщата си, да се движи, тя казва: Щомъ не искашъ самъ да излѣзе, други ще дойдатъ да те изнесатъ. Ако съвременнитѣ хора нѣматъ резултати въ възпитанието и самовъзпитанието си, това се дължи на факта, че тѣ се противопоставятъ на природата, понеже мислятъ, че сж свободни да правятъ, каквото искатъ. Тѣ считатъ себе си фактори въ природата. При сегашното положение, въ което се намира, човѣкъ нито е свободенъ, нито е факторъ. Споредъ разбиранията на сегашния човѣкъ, свободата му седи въ това, да прави, каквото иска, да не се подчинява на никакви закони. — Това е невъзможно. Природата никога нѣма да остави човѣка да нарушава нейния редъ и порядъкъ, да нарушава нейната хармония. Силниятъ никога нѣма да се остави въ ржцетѣ на слабия, да разполага съ него, както иска. Умниятъ никога нѣма да се остави въ ржцетѣ на глупавия. Добриятъ никога нѣма да се остави въ ржцетѣ на злия.

Днесъ всички се питатъ, съществува ли добро и зло въ свѣта. Който отрича доброто и злото, като сили въ природата, той лесно може да отрече и задълженията си. Обаче, да отричашъ задълженията си, това не значи, че нѣма да ги плащашъ. Ако откажешъ, веднага ще ти представятъ полицата, която самъ си подписалъ. Следъ това ще извикатъ свидетели, предъ които си получилъ паритѣ. При това положение, искашъ или не, ще признаешъ дълга си и ще платишъ. Каквото да прави човѣкъ, колкото да се отказва отъ дълга си, и каквато лъжлива клетва да даде, задължението не се маха. Докато не изплати задълженията си, човѣкъ не може да бжде свободенъ. Природата пише всичко, което дава. Това, което природата е написала върху човѣка, никой не може да го заличи.

Следователно, като върши нѣщо, човѣкъ трѣбва да знае, кои сж причинитѣ, които го заставятъ да го върши. Запримѣрь, нѣкой върши волята Божия доброволно, отъ любовъ къмъ Бога. Другъ пъкъ отказва да върши волята Божия. За него ще дойде остенѣтъ. Като го боднатъ нѣколко пжти, човѣкъ започва да върши волята Божия отъ страхъ, а не по свобода. Който не иска да излѣзе отъ кжщата си доброволно, насила ще го заставятъ. Ако и при това положение не иска да излѣзе, ще го взематъ на ржце и пакъ ще го изнесатъ. — Азъ не вѣрвамъ въ нищо. — Ще те заставятъ да вѣрвашъ. Като дойдатъ въ

дома ти и те изнесатъ на ржце, тогава ще повървашъ. Тогава умътъ ти ще започне да работи, отъ последствията да намира причинитѣ на нѣщата.

И тъй, каквото да прави човѣкъ, по-далечъ отъ числото деветъ не може да отиде. Ако деветъ пѣти е взималъ пари на заемъ и не ги е връщалъ, на десетия пѣтъ вече нѣма да му дадатъ. Ако пѣкъ деветъ пѣти е взималъ пари на заемъ и всѣкога ги е връщалъ, и на десетия пѣтъ ще му дадатъ. Когато говоримъ за числата, за динамическитѣ сили, които тѣ съдържатъ, ние трѣбва да бждемъ абсолютно свободни. Който не е свободенъ, той ще се смущава, ще се безпокои, защо прѣститѣ му, запримѣръ, сж кжси или дълги. При това, ако започне да ги мѣри, нѣма да знае, какъ и отде да мѣри и ще изпадне въ погрѣшки. Това вече не е наука. Прави ли човѣкъ погрѣшки, и заключенията му ще бждатъ невѣрни. Като знаете значението на дългитѣ и на кжситѣ прѣсти, вие можете точно да опредѣлите, какви добродетели се криятъ въ човѣка. И тогава, ако нѣкой дойде при васъ, да ви иска пари на заемъ, вие ще погледнете прѣститѣ му, ще ги измѣрите и ще знаете, можете ли да му дадете, или не. По-добри поржчители за човѣка отъ ржката му, както и отъ неговитѣ прѣсти, нѣма. Тѣ опредѣлятъ кредита, съ който човѣкъ може да се ползува. Искате ли да се ползвате отъ числата, вие трѣбва да знаете, какви сили се

криятъ въ тѣхъ и какво действие указватъ върху човѣка. Има случаи, когато банкеръ дава известна сума на заемъ, обаче, съчетанието на силитѣ, които действуватъ въ дадената сума, се отразява фатално върху него, и той умира. Затова казваме, че има благословени пари, но има и нещастни пари. Благословението и нещастieto имъ се дължи на съчетанието на силитѣ, които се криятъ въ тия числа. Запримѣрь, никога не давайте петъ стотинки на просекъ. Число, въ което петорката е въ началото, като 5, 50, 500, 5000, 50,000 и т. н., не е благословено. Ако нѣкой ви даде 50,000 лв., откажете се отъ тази сума. За предпочитане е да вземете само 12 лв. за единъ обѣдъ, отколкото да вземете цѣлата сума. Съ 12-тѣ лева вие ще се свържете съ разумни сѣщества, които ще ви помагатъ.

Като ученици, вие трѣбва да знаете, че всички числа не съдържатъ благоприятни сили въ себе си. Следователно, вие не можете всѣкога да се ползвате отъ числата, както не можете на всѣко време да правите добро. Има моменти въ живота, когато доброто, което човѣкъ прави, е на мѣсто. Човѣкъ не може да прави добро непрекъснато и безразборно. Прави ли непрекъснато добро, това значи, да се изтощи, както се изтощава майка, която едновременно кърми нѣколко деца. Може ли малкото изворче едновременно да напои хиляда души? Въ единъ и сѣщъ моментъ, малкото изворче може да задоволи жаждата на нѣ-

колко души само, но по никой начинъ не и на хиляда. Това показва, че има нѣща, които и природата въ даденъ моментъ не може да направи. Та когато казваме, че нѣкои дни, седмици, месеци или години сж неблагоприятни за човѣка, разбираме, че енергията на природата презъ това време е ограничена. Тази енергия се използва на друго мѣсто.

Сега, да се върнемъ къмъ числото деветъ. Ако показалецътъ на човѣка е дълъгъ деветъ сантиметра, това говори за отстъпчивъ характеръ. Този човѣкъ е внимателенъ, добре разположенъ къмъ хората. Ако сжщиятъ прѣстъ е дълъгъ 11 см., този човѣкъ е упоритъ, своеправенъ, вѣчна опозиция на хората. Кой каквото каже, той всѣкога ще се обяви на противно мнение. Този прѣстъ е свързанъ съ личността на човѣка. Когато е много дълъгъ, човѣкъ има особено мнение за себе си и поставя личността си надъ всичко. Като заповѣдва, човѣкъ всѣкога сочи показалеца си. Срѣдниятъ прѣстъ е свързанъ съ правото. Обаче, въ живота само слугата търси правото си. Господарътъ не търси никакво право, защото го има. Дали съзнателно човѣкъ подига показалеца си, или несъзнателно, това означава заповѣдь. Хора, които обичатъ да заповѣдватъ, често подигатъ показалеца си. Ако искатъ да не заповѣдватъ, тѣ трѣбва да наблюдаватъ движенията си, да се контролиратъ. Подигането на показалеца може да спаси човѣка, а нѣкога може да го окачи на

вжжето. Ето защо, каквито движения да прави човѣкъ, съзнанието му трѣбва да бѣде будно.

И тъй, като се стреми къмъ добъръ животъ, човѣкъ иска да се свърже съ едно по-високо съзнание отъ своето, което да указва благотворно влияние върху него. Това високо съзнание е Божественото. Какъ може човѣкъ да се свърже съ Бога? Ще кажете, че за това е нужна вѣра. Обаче, да вѣрва човѣкъ или да не вѣрва, това не зависи отъ него. Да вѣрва човѣкъ, това не значи по цѣли дни да се моли и да очаква наготово да му се донесе всичко, което му е нужно. Вѣрата изисква работа. Земедѣлецътъ трѣбва цѣлъ день да дига и слага мотиката, за да роди лозето му добро грозде. Като работи по този начинъ, той ще вѣрва въ добритѣ резултати. Ще каже нѣкой, че не е свикналъ на работа, че обича само да се моли. — Молитвата и работата вървятъ заедно. Молитвата не изисква специална обстановка и мѣсто. Човѣкъ може всѣкога и навсѣкжде да се моли. Той може да се моли и като ходи, и като работи. Ама времето не благоприятствувало за молитва. Човѣкъ може да се моли на всѣко време. Ама сѣдбата му била тежка, препятствувала му въ всички работи.

Какво нѣщо е сѣдбата? Казватъ хората, че сѣдбата била добра и лоша. Добрата или лошата сѣдба на човѣка се опредѣля отъ съотношението на числата на неговитѣ прѣсти. Ако отношението между числата, които полу-

чавате при измѣрване прѣститѣ на нѣкой човѣкъ е хармонично, сѣдбата на този човѣкъ е добра. Ако е беденъ, въ скоро време той ще обърне внимание на нѣкои добри, богати и разумни хора, и тѣ веднага ще му се притекатъ на помощъ. Не е ли хармонично отношението между тия числа, и богатъ да е, той всичко ще изгуби. Това значи, да има човѣкъ лоша сѣдба. За добрата или лошата сѣдба на човѣка има значение не само отношението на числата, които отговарятъ на дължината на неговитѣ прѣсти, но и отношението между числата, получени при измѣрване на лицето, на рѣцетѣ, на краката, на цѣлото тѣло. Даже и проститѣ хора разбиратъ отъ красивото и хармоничното въ човѣка. Като иматъ единъ красивъ образъ въ ума си, когото видятъ, все съ него го сравняватъ. Запримѣръ, ако харесва майка си или сестра си, момъкътъ търси мома, която да прилича на майка му или на сестра му. Това показва, че въ природата сѣществуватъ постоянни величини, къмъ които човѣкъ се стреми. Тѣ сѣ мѣрка, която ръководи човѣка. Като знаятъ, че има постоянни величини въ природата, ученитѣ превръщатъ тия числа въ геометрически форми, геометрическитѣ — въ органически, а органическитѣ — въ психически, които проникватъ въ човѣшкото съзнание. Това преминаване на формитѣ отъ една въ друга подразбира вътрешна хармония въ живота.

Всички хора се стремятъ къмъ вътрешната хармония на живота. Дойдатъ ли до тази хармония, тѣ сж придобили вече онзи вътрешенъ миръ въ себе си, който регулира всичкитѣ имъ отношения. По своя вътрешенъ миръ, тѣ познаватъ, ще успѣятъ ли въ работата, която сж предприели, или нѣма да успѣятъ. Назначаватъ ви на нѣкаква служба, но вие сте раздвоени, нѣмате миръ въ себе си. Ще знаете, че работата ви нѣма да върви. Отивате на изпитъ, но сте раздвоени. — Защо? — Нѣма да издържите изпита си. Обаче, ако сте тихи и спокойни въ себе си, каквато работа да започнете, ще имате успѣхъ. Природата е строго опредѣлила мѣстото, както и работата на всѣки човѣкъ. Попадне ли човѣкъ точно на мѣстото и на работата, които природата му е опредѣлила, той всѣкога е доволенъ. Не попадне ли на мѣстото и на работата, които сж опредѣлени за него, той е недоволенъ и всѣкога роптае. Въпрѣки всичко това, повечето хора се стремятъ къмъ голѣми работи, къмъ първи мѣста. Първото мѣсто, първото число е опасно. Последното мѣсто, последното число е спасително.

Числата играятъ важна роля въ живота на отдѣлния човѣкъ. Има числа, които помагатъ на човѣка; има числа, които му препятствуватъ. Човѣкъ трѣбва да знае за себе си, кои числа му помагатъ, и кои му противодействуватъ. За да познаете, кои числа ви помагатъ, напишете едно следъ друго чи-

слата 1, 2, 3, 4, 5 и т. н. Като пишете тия числа, спирайте се за известно време предъ всѣко едно отъ тѣхъ и следете, какво чувствувате. Числото, което ви харесва, което внася радостъ и спокойствие въ васъ, е числото, което ви помага. Като дойдете до познаване на силитѣ, които действуватъ въ числата, вие ще можете да опредѣлите, кой лотариенъ билетъ печели и него, именно, да вземете. Каквото представятъ числата въ живота, такова нѣщо е животътъ на всѣки човѣкъ. Животътъ на човѣка не е нищо друго, освенъ лотариенъ билетъ, на който е точно написано, ще спечели или не, ще има ли страдания или нѣма да има.

Който разбира законитѣ на числата, той може да измѣни сѣдбата си, т. е. да я подобри. Забележете ли, че дадено число, день или месецъ не ви благоприятствуватъ, измѣнете ги и наблюдавайте, какви резултати имате при новитѣ числа. Ако строите кѣща, спазвайте числата. Каквото правите въ живота си, правете го съ огледъ на науката за числата. Нѣкой казва: За мене е важно да си направя една кѣщичка, да се прибера, а колко голѣма ще бѣде, съ какви размѣри, не е важно. — Не, отъ размѣритѣ на кѣщата, на стайтѣ зависи вашето благосъстояние. Добре е размѣритѣ на стаята да бѣдатъ 5:6, а не 3:3, или 2:2. Като учи и работи съзнателно, човѣкъ се домогва до положителнитѣ числа въ живота и се пол-

зува разумно отъ тѣхъ. Това е една отъ задачиѣ на всѣки човѣкъ.

— Б о ж и я т а Л ю б о в ъ н о с и п ѣ л н и я ж и в о т ѣ .

31. Лекция отъ Учителя, държана на
20 мартъ, 1929 г. София. — Изгрѣвъ.

Втръсване.

Размишление върху изворитѣ на живота.

Въ живота на хората съществува законъ на втръсване.—Кога се втръсва човѣкъ? —Когато дълго време прави едно и сѣщо нѣщо. Най-после въ човѣка става реакция, която се придружава съ едно особено състояние, което наричаме „втръсване“. Втръсването не е природенъ законъ, но резултатъ на неестественъ животъ на хората. Като законъ, втръсването има свои добри страни, но желателно е човѣкъ да не изпада подъ неговото влияние. Втръсването се явява въ помощъ на човѣка, когато всички други сръдства сж се указали безрезултатни. Когато човѣкъ е боленъ и всички изпитани сръдства не му помагатъ, втръсването му идва на помощъ. Той повръща храната си, и положението му се облекчава. Втръсването иде въ крайния моментъ. Не оставяйте нѣщата да дойдатъ до този моментъ. Една отъ причинитѣ за втръсването се дължи на това, че човѣкъ очаква отъ живота повече, отколкото той може да му даде. Обикновено човѣкъ си поставя голѣма програма, която не може да реализира. Щомъ не може да реализира програмата, която си е поставилъ, човѣкъ се разочарова.

Едно трѣбва да знаете: човѣкъ никога не може да изпълни програмата, която самъ си е поставилъ. Ако успѣе по нѣкакъвъ начинъ да я изпълни, той пакъ ще свърши съ разочарование и втрѣсване.

Законътъ на втрѣсването съществува не само въ обикновения животъ на хората, но и въ религиозния имъ животъ. Нѣкой религиозни хора очакватъ чрезъ религията да оправятъ работитѣ си. Какво оправяне на работитѣ си могатъ да очакватъ? Щомъ сж се родили на земята, отъ баща и отъ майка, работитѣ имъ сж оправени. Ако има нѣщо объркано въ материалнитѣ работи на хората, това се дължи на тѣхнитѣ криви разбирания за живота. Наистина, срѣщате единъ младъ човѣкъ и виждате, че той е успѣлъ вече да обърка работитѣ си. Следъ това започва да мисли, че като умре баща му, той ще го наследи, ще получи голѣмо богатство, съ което ще оправя работитѣ си. Бащата пъкъ мисли, че като остава богатството си на своя синъ, съ това осигурява прераждането си. Обаче, така се създава едно колело на движение, което нищо не разрешава. Онѣзи бащи, които не могатъ да оставятъ наследство на децата си, казватъ: Богъ ще ги осигури. Той ще промисли за тѣхния бждещъ животъ. Значи, нѣкои хора вѣрватъ въ Божия Промисълъ, а други не вѣрватъ. Тази е причината за изникване на различни възгледи за Бога. За Бога може да съществува само едно мнение. Има

ли много мнения, тѣ отговарятъ на самитѣ хора. Значи, за всѣки човѣкъ Богъ представя такова нѣщо, каквото е самиятъ той. Каквото си ти, такъвъ е и твоятъ Господъ. Затова казватъ, че идеалитѣ на всѣки човѣкъ отговарятъ на самия него. Понеже идеалитѣ на хората не сж високи, тѣ сж недоволни отъ живота, отъ баща си и майка си, отъ окръжаващата сръда и т. н. Хората се страхуватъ да не дойде нѣкой да отнеме и малкото имъ богатство, което иматъ. Обаче, умниятъ човѣкъ никой не може да го обере. Глупавиятъ всѣки може да го обере. Никой не може да обере добриятъ човѣкъ, но лошиятъ всѣки е въ състояние да обере.—Защо?—Защото разумността, добротата сж Божествени качества, които не се губятъ, нито се отнематъ.

Съвременнитѣ хора често губятъ това, което сж придобили, понеже не сж постигнали крайното си развитие. Като губятъ по нѣщо отъ себе си, тѣ казватъ, че усѣщатъ нѣкаква липса. Тази липса, именно, ги заставя да работятъ. Единъ день, когато завършатъ развитието си, ще видятъ, че всички празнини, които сж имали въ различнитѣ животи, сж запълнени. Тѣ ще минаватъ отъ една планета на друга, докато дойдатъ до пълно познаване на Битието. На мнозина се вижда чудно, какъ ще живѣятъ на различнитѣ планети, когато, споредъ тѣхъ, само на земята има животъ. Като обиколятъ всички планети, тѣ

сами ще видятъ, има ли животъ тамъ, или нѣма. На луната, запримѣръ, има живи сѣщества, по-културни отъ хората. Може ли да бжде пуста, ненаселена луната, щомъ е създадена отъ Бога? До четвъртия день отъ създаването на свѣта, небеснитѣ свѣтила сж били неустроени, но отъ четвъртия день насамъ, тѣ сж устроени вече, и животъ сжествува на тѣхъ. Въ Божественото нѣма никакви празнини. Ще дойде день, когато планетитѣ ще си почиватъ. Временно само, животътъ ще изчезне отъ тѣхъ, но засега навсѣкжде има животъ. Тѣй щото, искате ли да придобиете нѣщо положително отъ луната, наблюдавайте я съ мисълта въ себе си, че въ нея има животъ, че тя е населена съ разумни, културни сѣщества. Както кучето отдалечъ познава господаря си, така и ученитѣ хора отдалечъ познаватъ, има ли разумни сѣщества на луната, или нѣма.

Какво показва това? Това показва, че въ човѣка има едно чувство, чрезъ което той познава и възприема истината. Човѣкъ се интересува отъ истината, както и отъ всички планети дотолкова, доколкото може да влѣзе въ връзка съ тѣхъ, да приеме нѣщо отъ тѣхния животъ и да го приложи въ своя. — Какъ може да стане това? — Чрезъ неговото вътрешно радио. Като изучава планетитѣ, слънцата и живота имъ, човѣкъ дохожда до познаване на Бога. Ако не разбирате и не познавате Бога въ проявеното, въ това, което

Той е направилъ, какъ ще Го познаете въ не-
проявеното? Ако човѣкъ не познава относи-
телната истина въ живота, какъ ще познава
абсолютната?

Сега, да се върнемъ къмъ закона на
втръсването. Забелязано е, че и най-хубавитѣ
нѣща могатъ да произведатъ втръсване въ чо-
вѣка. Запримѣръ, ако много пѣти човѣкъ пѣе
нѣкоя хубава пѣсень, въ края на краищата и
тя ще му се втръсне.

Сега ще ви дамъ една нова пѣсень: „Ха-
ди-ензи“. Заглавието ѝ е на чуждѣ, непознатъ
на васъ езикъ. Едно време тази пѣсень се е
пѣла отъ хора съ високо съзнание. Тѣзи хо-
ра сж вървѣли по другъ пѣтъ на еволюция,
а не по пѣтя на обикновенитѣ хора. Днесъ
тази пѣсень не се пѣе на езика, на който нѣ-
кога сж я пѣли, защото ще изгуби смисъла,
който е вложенъ въ нея. На български езикъ
тя се превежда съ думитѣ: „Благата пѣсень“.
Съдържанието ѝ е приблизително следното:

Ти съзнавай, ти люби
безспирно сѣй, гради,
и въ живота всичко давай,
тази истина въ Бога ти познавай!

Подъ думитѣ „всичко давай“, разбираме да-
ване отъ изобилието. Който нѣма, той не мо-
же да дава. Освенъ това, има нѣща, които по
никой начинъ не могатъ да се даватъ. Който
дава, и на него се дава. Не дава ли, и на не-
го не даватъ. Преведена на български, тази

пѣсенъ става разбрана за всички. Щомъ е разбрана, тя може да храни човѣка. Всѣко нѣщо, което човѣкъ разбира, лесно се усвоява.

Като ученици, вие трѣбва да имате право разбиране за Бога. Вие трѣбва да съзнавате, че Той е въ сила да воюва заради васъ. Гледате ли така на въпроса, вие никога нѣма да се застъпвате за себе си, да търсите своето право. Благодарете за това, което Богъ прави за васъ. Бъдете доволни и на най-малкото, което ви се дава. Не се стремете къмъ голѣми работи, съ които не можете да се справите. Какво ще правите, ако ви дадатъ да управлявате нѣкоя планета? Какво ще правите, ако ви изпратятъ на луната? Какъ ще се справите съ голѣмия студъ на луната? Споредъ нѣкои учени, тамъ има голѣмъ студъ, около 250°. Ако сте на земята, лесно се носи и голѣмиятъ студъ, и голѣмата горещина. Не е лошо нѣщо студа, но за онзи, който го разбира и може да се справи съ него. Студътъ и топлината лѣкуватъ човѣка отъ недоволството, отъ апатията, отъ редъ противоречия. Като се освободи отъ тия състояния, човѣкъ започва да разбира смисъла на студа и на топлината като енергии въ природата, които могатъ разумно да се използватъ. Докато енергиитѣ на студа и на топлината не сж подпушени, тѣ не причиняватъ никаква опасностъ. Подпушатъ ли се, тѣ причиняватъ изгаряне, а съ това и редъ пакости. Разликата между студа и топлината се заключава само въ по-

соката, по която се движатъ тѣхнитѣ енергин. Тѣ се движатъ въ две противоположни посоки.

Т. м.

32. Лекция отъ Учителя, държана на
27 мартъ, 1929 г. София. — Изгрѣвъ.

Противоположни процеси.

Размишление.

Какво ще стане съ човѣка, ако отиде самъ на бойното поле да воюва? — Ще бжде убитъ. За да не го убиятъ, той трѣбва да отстъпи по всички правила на военното изкуство. Значи, човѣкъ самъ не може да воюва. Воюването е процесъ на колективно съзнание. Следователно, щомъ става въпросъ за воюване, човѣкъ трѣбва да се свърже съ хората и така да предприеме войната. Докато не е разбралъ, какво представя воюването, човѣкъ мисли, че е силенъ, уменъ, способенъ, вследствие на което е готовъ всѣки моментъ да воюва. Първоначално той е самонадеянъ, но като среща голѣми препятствия, постепенно започва да отстъпва, не само по теоретически, но и по практически съображения.

Сега, заprimѣръ, вие четете Посланията на Апостолитѣ, но не разбирате тѣхния вжтрешенъ смисълъ. Ако четете Посланието на Павла къмъ Римлянитѣ, 8 гл., въ стиховетѣ 28-31 е казано: „Знаете пѣкъ, че на тѣзи, които любятъ Бога, които сж призвани споредъ Неговото предопредѣление, всичкото на добро имъ съдействува. Защото, които предузна, тѣхъ и предопредѣли да бждатъ съобразни съ образа на Сина Му, за да е Той първоро-

денъ между многото братя; а които предопредѣли, тѣхъ и призва; а които призва, тѣхъ и оправда; а които оправда, тѣхъ и прослави“.

Мнозина четатъ Евангелието, Посланията, но като не разбиратъ вътрешния смисълъ на думитѣ, чудятъ се, защо всичко е така писано. Питамъ: Ти защо отивашъ самъ на бойното поле? Не знаешъ ли, че който отива самъ на бойното поле, той отстѣпва? Ако воюва съ много хора, ще отстѣпи ли? Следователно, ако цѣлото човѣчество воюва за една велика идея, ще отстѣпи ли? — Нѣма да отстѣпи.

Съвременнитѣ хора четатъ Свещената книга, както и редъ книги, въ които се описва живота и страданията на великитѣ хора, но като дойдатъ страданията до тѣхъ, бѣгатъ, не искатъ да губятъ разположението и спокойствието си. За колко време човѣкъ може да бѣде разположенъ? Срѣщате единъ човѣкъ веселъ, разположенъ, мисли, че нищо не е въ състояние да го смуги. Кажете му една обидна дума и вижте, какво става съ неговото разположение. Дайте му нѣколко грама рициново масло и вижте, кжде отива неговото спокойствие. Преди да е взелъ рициновото масло, той не иска да го безпокоятъ, да развалятъ спокойствието му. Той иска да чете само, да се занимава съ научни въпроси. Обаче, като изпие рициновото масло и се прочисти, той се усѣща облекченъ, подмладенъ, подвиженъ. Докато рициновото масло действува въ стомаха и чървата, човѣкъ не се чувствува добре. Въ

него става голѣма реакция. Рициновото масло е подвижна течностъ, която се бунтува въ стомаха на човѣка, иска да излѣзе вѣнъ. Щомъ раздвижи известни енергии, които сж застояли въ стомаха и въ чървата на човѣка, рициновото масло излиза навѣнъ. Излѣзе ли навѣнъ, човѣкъ се успокоява и се чувствува облекченъ и подмладенъ. Има мисли, попаднали въ ума на човѣка, които действуватъ като рициновото масло. Тѣ произвеждатъ реакция въ човѣшкия умъ, защото искатъ да излѣзатъ вѣнъ отъ него. Тази реакция ние наричаме борба. Човѣкъ се бори, докато се освободи отъ тия мисли. Освободи ли се отъ тѣхъ, той се облекчава и подмладява. Въ резултатъ на тази борба, въ него се явява нѣкаква свѣтла, възвишена мисълъ. Както следъ рициновото масло апетитътъ на човѣка се усилва, така и следъ всѣка отрицателна мисълъ се усилва желанието на човѣка да учи, да придобива нѣщо ново. Който лѣкаръ и да извикате при нѣкакво физическо неразположение, той непременно ще ви препорѣча рициново масло.

Като ученици, вие трѣбва да разбирате процеситѣ въ природата правилно, за да се ползвате отъ тѣхъ. Запримѣръ, нѣкой се оплаква, че му казали една лоша дума. Лоша дума е само онази, която не е въ хармония съ човѣка, докогото се отнася. Въ това отношение, вие трѣбва да знаете, какви сили крие всѣка дума въ себе си, за да можете

предварително да разбирате ефекта, който тя би произвела. Вие трѣбва да знаете, какви сили се криятъ въ мислитѣ и въ чувствата, съ които си служите, за да разбирате, какъвъ ефектъ могатъ да произведатъ върху човѣка. Ако поставятъ нѣкой човѣкъ въ магнетически сънъ и чрезъ внушение му кажатъ, че на ржката си има рана отъ изгорѣло, като се събуди отъ този сънъ, той ще изпитва на ржката си болка отъ изгорѣло. Това показва, че докато човѣкъ е ограниченъ, докато се подава на влиянието на чужди мисли, той никога нѣма да бѣде свободенъ. Свободата е процесъ на съзнанието. Свободенъ човѣкъ е онзи, съзнанието на когото действува въ рѣдка, ефирна материя. Потъне ли съзнанието на човѣка низко нѣкъде, въ гжстата материя, той изгубва свободата си. Гжстата материя представя сборъ отъ сжщества, подобни на разбойници, които иматъ единствена цель, да обератъ човѣка. — Вѣрно ли е това? Какъ може да се провѣри истината? — Много просто. Всички хора, които говорятъ истината, иматъ приблизително еднакъвъ строежъ на думитѣ. Какви и кои сж тия думи, вие не можете да знаете. Истината сама избира думитѣ, съ които си служи. Турите ли една отъ нейнитѣ думи, дето не трѣбва, тя ще предизвика изгаряне въ съзнанието. Човѣкъ може да бѣде изгоренъ отъ една дума, отъ единъ погледъ, отъ една мисль или отъ едно чувство. Всѣ-

ко изгаряне не е нищо друго, освенъ дисонансъ въ съзнанието.

И тъй, за да се справи съ процеситѣ, които ставатъ въ съзнанието, човѣкъ трѣбва да има знания. Нѣкой се страхува отъ влияния. Другъ се страхува да не изгуби любовта си. Трети се страхува да не го отдѣлятъ отъ идеала му. Кога се страхува човѣкъ? — Когато нѣма знания. Апостолъ Павелъ казва: „Кой ще ме отдѣли отъ любовта Христова?“ Който е възлюбилъ Бога, той не може да бжде отдѣленъ отъ Него. Който не е възлюбилъ Бога, той самъ по себе си е отдѣленъ. Каква е разликата между този, който не е отдѣленъ отъ Бога, и онзи, който е отдѣленъ? Разликата между двамата е такава, каквато между благородния и неблагородния металъ. Благородниятъ металъ не се окислява, а неблагородниятъ се окислява. Каквата е разликата между праведния и грѣшния, такава е и между онзи, който люби Бога и този, който не Го люби. Тѣлото на праведния е устроено по единъ начинъ, а на грѣшния — по другъ. Това зависи отъ тѣхнитѣ мисли и чувства. Добритѣ мисли и чувства строятъ по единъ начинъ, а лошитѣ — по другъ. Това, което човѣкъ гради съ помощта на добри мисли и чувства, е устойчиво и никога не се губи. Съграденото, обаче, съ лоши мисли и чувства, не е устойчиво и лесно се губи. Казва се, че човѣкъ трѣбва да пази това, което е съградилъ въ себе си. Това се отнася до

връзката му съ Бога. Следователно, човѣкъ трѣбва да пази свещено връзката, създадена между Бога и неговата душа. Никоя външна сила не е въ състояние да скъса тази връзка, освенъ самиятъ човѣкъ. Никакви страдания, нещастия, изпитания, мъчности не сж въ състояние да скъсатъ връзката между човѣшката душа и Бога. Човѣшките връзки, обаче, лесно се късатъ. Достатъчно е да кажете нѣщо обидно за нѣкой човѣкъ, за да го накарате да се отдалечи отъ васъ. Нѣкой върви и се оглежда насамъ — натамъ, какво ще кажатъ хората за него. Какво ще кажатъ хората? Каквото виждатъ. Ако виждатъ, че не си облѣченъ, както трѣбва, ще кажатъ, че не си облѣченъ. Ако намѣрятъ, че си простъ или ученъ, непременно ще си кажатъ мнението. Когато хората даватъ мнението си, дай и ти своето. Ако намиришъ, че говорятъ истината, нищо друго не ти остава, освенъ да потвърдишъ думитъ имъ. Ако намирашъ, че не говорятъ истината, ще се опиташъ да ги корегирашъ. Кажатъ ли за тебе, че си ученъ човѣкъ, ще имъ кажешъ, че не сж прави, защото има много нѣща, които не знаешъ. Пазете се да не скъсате връзката си съ Бога. Що се отнася до човѣшките връзки, тѣ лесно се късатъ, лесно се завързватъ.

Като ученици, вие трѣбва да работите върху себе си, да се справите съ всички мисли и чувства, които, като рициновото масло, идатъ да отнематъ разположението на духа

ви. Какво можете да кажете за човѣкъ, който отъ всичко се плаши? Ако всѣка мисль може да го застави да се откаже отъ убежденията си, този човѣкъ не заслужава да бжде свободенъ. Той е робъ на условията, на злото въ свѣта. Ще кажете, че Богъ е Любовъ и прощава на всички. Богъ е Любовь, но за разумнитѣ. Богъ е Мъдростъ за мъдритѣ. Богъ е Истина за истинолюбивитѣ. Какво е Богъ за грѣшнитѣ, тѣ сами знаятъ. Ако азъ отговоря на този въпросъ, ще предизвикамъ изгаряне въ съзнанието ви. Какво е отношението на Бога къмъ грѣшнитѣ, не ме интересува. Азъ се интересувамъ само отъ отношението на Бога къмъ праведнитѣ, които вършатъ Неговата воля. Отъ две хиляди години насамъ християнитѣ се занимаватъ съ отношението на Бога къмъ грѣшнитѣ, но свѣтътъ още не е оправенъ. Тѣ говорятъ за страшния сждъ, за ада, но хората още продължаватъ да грѣшатъ. — Защо? — Защото се занимаватъ съ неразрешими въпроси. Не разрешавайте неразрешимитѣ въпроси. Защо хората грѣшатъ, защо говорятъ лошо едни за други, това сж въпроси, които днесъ не могатъ да се разрешатъ. Оставете тия въпроси настрана, за далечното бждеще. Какво мислятъ хората за васъ, не е важно. Интересувайте се отъ това, какво Богъ мисли за васъ, какви сж Неговитѣ отношения къмъ васъ. — Къде е Богъ? — Той е извънъ времето и пространството. Като хора, дошли на земята да се

учатъ, вие живѣте въ ограниченъ свѣтъ, въ време и пространство. Дойдете ли до вѣчността, вие трѣбва да излѣзете отъ ограничения свѣтъ и да влѣзете въ области, извънъ времето и пространството.

Следователно, искате ли да знаете, какво представя Богъ въ време и пространство, изучавайте себе си. Всѣки може да познае Бога дотолкова, доколкото Му е далъ достъпъ въ съзнанието си. Нѣкой се оплаквалъ, че съзнанието му било обхванато отъ нѣкое чуждо сжщество, което внасяло въ него мракъ. Това чуждо сжщество му нашепвало отрицателни мисли, съ цель да го отклони отъ правия пѣтъ. То му казвало, че е заблуденъ, че не трѣбва да се занимава съ философски въпроси, че отъ него нищо нѣма да излѣзе и т. н. Изпаднете ли въ такова положение, ще знаете, че това е злото въ свѣта, което се изразява чрезъ сжщества, които иматъ за цель да спъватъ хората. Значи, човѣкъ може съзнателно или несъзнателно да даде ходъ на тия сжщества въ себе си. Ако това е възможно за злото въ свѣта, колко повече човѣкъ трѣбва да даде пѣтъ на доброто въ себе си! Колко повече човѣкъ трѣбва да бжде готовъ да изпълнява Волята Божия!

Като наблюдавамъ лицата на хората, виждамъ, какви сж страданията имъ. Тѣ се мъчатъ, страдатъ, но въпрѣки това не могатъ да разрешатъ задачитѣ на своя животъ. Тѣ искатъ да ги разрешатъ механически. Меха-

ническото разрешаване на задачитѣ е намиране на неизвестнитѣ Х и У. Това не е истинско разрешаване на задачитѣ. Да се наяде човѣкъ днесъ, това не е разрешение на въпроса. Това е временна помощ само. Докато живѣе на физическия свѣтъ, при преходни условия, човѣкъ се нуждае отъ храна, за да извади живота, който е вложенъ въ нея. Днесъ хората дѣвчатъ храната си. Ще дойде день, когато тѣ ще се хранятъ по другъ начинъ.

Сега, както изучавате влиянието на различнитѣ храни върху организъма си, така трѣбва да изучавате влиянието на мислитѣ върху ума си и на чувствата върху сърдцето си. Да може човѣкъ да се справя съ своитѣ мисли и чувства, това значи, да е постигналъ нѣщо положително. Външно човѣкъ може да се показва тихъ и спокоенъ, като че нищо не е изгубилъ, а вътрешно да се усѣща отмалѣлъ, неразположенъ. Това е състояние на обиране. Този човѣкъ е изгубилъ всичкото си богатство. Силенъ човѣкъ е онзи, който може да запази докрай вътрешното богатство, което Богъ му е далъ. Ако Богъ е въ васъ, кой може да вземе богатството ви?

Като ученици, вие трѣбва да пазите своето вътрешно богатство. Всѣки човѣкъ е изложенъ на изпитания, на изкушения, съ единствената целъ да го обератъ. За да запази своето богатство, човѣкъ минава презъ редъ вътрешни борби. Всѣки чувствува, че нѣщо го

дебне. Това дебнене съществува навсѣкжде въ природата: лисицата дебне кокошката, вълкътъ — агнето, крадецътъ — богатия, сждията — престѣпника. Като знаете това, съзнанието ви трѣбва да бжде будно. Будно съзнание има само онзи, който свещено пази връзката си съ Първата Причина на нѣщата. Той винаги разчита на Божественото въ себе си и му дава пътъ да се прояви. Човѣкъ трѣбва да знае, какъ да се справя съ мъжнотиитѣ си. Не знае ли, той ще бжде победенъ. Вземете примѣръ отъ борцитѣ. Години наредъ тѣ се упражняватъ, за да могатъ да се противопоставятъ на всѣки, който ги напада, отивнъ или отвлотре. Българитѣ се нападатъ едни други съ тояга, съ кривакъ. Искат ли нѣкой да си отмъсти, той дига кривака си и не гледа, кжде удря. Англичанитѣ пъкъ се боксираатъ. Обаче, злото не се побеждава нито съ кривакъ, нито съ юмруци, нито съ боксиране. Човѣкъ трѣбва да знае, какъ да постѣпва съ злото. Не знае ли, злото ще го повали на земята. Като се бори дълго време съ мъжнотиитѣ си, както и съ злото, човѣкъ изгубва най-после своя вътрешенъ миръ, вследствие на което животътъ му се обезсмисля.

Съвременнитѣ хора постоянно се оплакватъ, че сж изгубили нѣщо. Нѣкой се оплаква, че с изгубилъ мира си, другъ — любовта си, трети — нѣкоя свѣтла мисль или благородно чувство. Ако отидете въ нѣкое село, ще чуете, че селянинътъ плаче за изгу-

бената си кокошка или овца. При това, хората губятъ най-породиститѣ си кокошки и овце, най-красивитѣ си мисли и чувства. Къде отиватъ тѣ? — Въ нѣкой чуждъ курникъ, или въ нѣкое чуждо стадо, или въ устата на нѣкой звѣрь — вълкъ, лисица и т. н. Какво трѣбва да прави човѣкъ, за да не губи своитѣ красиви нѣща? Трѣбва да се ограда съ здравъ, бодливъ телъ или съ будно съзнание. За разумния човѣкъ по-добра ограда отъ силната мисль нѣма. За военния по-добра ограда отъ револвера нѣма. За овчаря по-добра ограда отъ бодливия телъ нѣма. Слабъ ли е човѣкъ, още при първото сражение отстъпва. Той трѣбва да се кали, да издържа въ борбата съ тъмнитѣ сили. Сжществата, които работятъ съ тъмнитѣ сили, познаватъ всичкото изкуство на отбрана и нападение, разполагатъ съ всички методи: тѣ убиватъ, крадатъ, кощунствуватъ, палятъ, горятъ. Тѣ сж майстори въ всички области. Силата на духовния човѣкъ седи въ познаване на истината. Познава ли истината, той никога нѣма да бжде излъганъ. Ако въ борбата си съ нѣкое тъмно сжщество не бждете излъгани, победата е на ваша страна. Победите ли го, всичкото негово богатство е на ваше разположение. Духовниятъ човѣкъ пъкъ употрѣбява любовта, като бойна сила при сражението. Мощна сила е любовта. Достатъчно е тя да ограда човѣка, за да го победи. Като се намѣри въ обржча на любовта, и най-голѣмиятъ престжпл-

никъ отстъпва. Той предава оржжието си и тръгва следъ нея. И при това положение, обаче, човѣкъ трѣбва да бжде буденъ, да се пази отъ хитринитѣ на тъмнитѣ същества.

И тъй, който попадне въ обръча на любовта, той трѣбва да знае, че е нейнъ плѣнникъ. — Докога? — Докато дойдатъ да го откупятъ. Черното братство плаща скъпо за всѣки свой човѣкъ, попадналъ въ плѣнъ. Любовта не иска да го задържи за винаги при себе си, но само, докато му предаде единъ урокъ. Следъ това тя го изпраща доволна, разположена и го кани и втори пжтъ да я посети. Обаче, така може да постъпва само адептътъ. Обикновениятъ човѣкъ не може още да воюва съ злото. Той не трѣбва да му се противи, защото, като породиста кокошка или овца, злото ще го изяде. Единъ день, когато се въоръжи съ любовта, той ще воюва съ злото и сигурно ще го победи. Днесъ всѣки човѣкъ може да стане жертва на злото, но не трѣбва да се страхува отъ него. Когато човѣкъ изпълнява волята Божия, Богъ воюва заради него. — Какъ? — Той го превръща отъ овца въ лъвъ, отъ лъвъ въ лъвица. Ако сте овца, и вълкътъ дойде да ви нападне, вие веднага ще се превърнете на лъвъ. Вълкътъ лъвъ не напада. Ако сте лъвъ и дойде другъ лъвъ срещу васъ, веднага ще се превърнете въ лъвица. Лъвъ лъвица никога не напада.

Мнозина се смѣятъ на тия думи, защото не сж се спирали да изучаватъ проявитѣ на всички живи сжщества. Като изучаватъ живота на животнитѣ и растенията, хората ще дойдатъ и до познаване на себе си. И обратно: като познава себе си, човѣкъ ще познава и другитѣ. Срѣщате, запримѣрь, нѣкого, който маха съ ржка около главата си. Който не разбира състоянието му, ще го нарече смахнатъ. Не е смахнатъ човѣкътъ. Той маха съ ржката си, за да се освободи отъ нѣкоя лоша мисль, която е налегнала съзнанието му. Исква ли човѣкъ да се освободи отъ нѣкаква тежка, отрицателна мисль, нѣма защо да маха съ ржка. Нека вземе една лъжица рициново масло, да се прочисти. Въ психическия животъ, влиянието на рициновото масло можемъ да уподобимъ на влиянието на добритѣ мисли.

Въ прочетената глава отъ Евангелието се казва, че човѣкъ не трѣбва да кжса връзката си съ Бога, съ любовта. Запази ли тази връзка, той ще има правилна обхода къмъ хората. Какъ да се отнася човѣкъ къмъ хората, това не може да се учи. Правилната обхода произтича отъ човѣка. Който има любовъ въ себе си, той знае, какъ да се отнася съ хората, съ всички живи сжщества. Ако три дения е жадувалъ и намѣри една чаша вода, той ще бжде готовъ да раздѣли водата си съ всѣки, който би му поискалъ. Нѣма ли любовъ въ себе си, той ще каже: Азъ съмъ

жадувалъ три деня. Следователно, първо азъ трѣбва да задоволя жаждата си. За свое оправдание, той ще каже: Човѣкъ не може да обича другитѣ повече отъ себе си. Трѣбвали да рѣжа отъ месото си, за да дамъ на другитѣ да се хранятъ? За човѣка, който не носи любовта въ сърдцето си, е оправдано първо да мисли за себе си, а после за другитѣ. Обаче, има хора, които сж готови да рѣжатъ месо отъ себе си, за да дадатъ на нѣкого, който умира отъ гладъ.

Единъ примѣръ изъ английския животъ илюстрира добре, какво се крие въ човѣшкото естество и за какво е способенъ човѣкъ при критични моменти. При една катастрофа по море, единъ английски параходъ пострадалъ. Само десетъ души отъ екипажа могли да се спасятъ. Тѣ се качили на една лодка и се понесли по бурнитѣ вълни на морето. Така прекарали осемъ деня, безъ троха хлѣбъ въ устата си. Огладнѣли, отслабнали, тѣ започнали да се поглеждатъ, какво да направятъ, за да не умратъ отъ гладъ. Най-после, по силата на атавизма, тѣ единодушно решили да нападнатъ едного отъ тѣхъ и да го изядатъ. Въпросътъ се решилъ съ жребие. Като пжгували още нѣколко деня и не могли да стигнатъ нѣкое пристанище, подъ напора на глада, тѣ били принудени да изядатъ още единъ отъ групата си. Въ дългото си пжтешествие, лишени отъ хлѣбъ, отъ всѣкаква храна и отъ изгледъ за скоро спасяване, тѣ

изяли още шестима отъ своитѣ другари. Въ деня, въ който стигнали до едно пристанище, въ лодката останали само двама души.

Този примѣръ очѣртава слабостта на човѣка. Щомъ се намѣри въ критично положение, той се натѣква на известни атавистически състояния. Това е едно разрешение на въпроса. Обаче, има и другъ начинъ за разрешаване. Ако предстои на нѣкого да умре отъ гладъ, това ни най-малко не му дава право да изяде другъ нѣкой, за да спаси себе си. Това нѣщо става и въ съзнанието на човѣка. Това, именно, представя драмата въ човѣшкия животъ. Когато се намѣри въ трудно положение, като тия англичани, човѣкъ самъ не забелязва, какъ посѣга даже върху нѣкоя своя лобра мисль, или върху нѣкое благородно чувство и го изяжда. Това говори за неустой на човѣшкото естество. Животътъ подлага човѣка на редъ изпитания, да познае себе си и да се кали.

Днесъ всички хора се намиратъ предъ този изпитъ и трѣбва правилно да го решатъ. Ако не може да го реши правилно, човѣкъ се чуди, какво е станало съ него, че е сгрѣшилъ. — Трѣбваше ли да сгрѣша? — Това не е важно. Важно е, като си сгрѣшилъ, да изправишъ погрѣшката си. Щомъ си подписалъ една полица, нищо друго не ти остава, освенъ да я платишъ. — Ами ако сгрѣша втори пѣтъ? — Пакъ ще платишъ. Колкото пѣти грѣшишъ, толкова пѣти ще плащашъ.

Важното е да изправяш погрѣшкитѣ си и да се учишъ отъ тѣхъ. Изправяй погрѣшкитѣ си и напредъ върви. Докато не изправи погрѣшкитѣ си, човѣкъ не може да бжде свободенъ. Съ други думи казано: Докато не стане приятелъ съ доброто, човѣкъ не може да се освободи отъ злото. Щомъ се сприятели съ доброто, човѣкъ напуска вече бойното поле. Не е ли свързанъ съ доброто, той непременно ще бжде битъ. Свърже ли се съ доброто, това значи, да се яви добре въоръженъ срещу злото.

Мнозина казватъ, че като върватъ въ Бога и Го обичатъ, лесно могатъ да се справятъ съ злото, съ мжчнотиитѣ си. Важно е, какъ обичатъ Бога и каква е върата имъ въ Него. Единъ младъ момъкъ тръгналъ съ своята възлюбена на разходка въ една гжста, красива гора. Той ѝ казалъ: Цонке, докато си съ мене, не се страхувай отъ нищо. Имай пълна върта въ мене! При каквато опасностъ и да се намѣримъ, азъ ще стрелямъ съ револверъ. — Напълно вървамъ въ тебе, отговорила момата. По едно време тѣ чули предъ себе си тежки стѣпки и нѣкакво шумолене. Момъкътъ пръвъ зърналъ мечка предъ тѣхъ и моментално, безъ да разсждава, качилъ се на една дива круша и гледалъ оттамъ, какво става долу. Момата, останала сама съ мечката, започнала да вика и да плаче. Обаче, мечката спокойно минала и заминала покрай нея, безъ да я засегне. Следъ това момъкътъ слѣзълъ

отъ крушата и казалъ на момата: Както виждашъ, Цонке, мечката се уплаши отъ моя револверъ и нищо не ти направи. — Не, съ такива заблуждения не се живѣе. Азъ бихъ казалъ на момата: Цонке, много ще плачешъ, докато ходишъ по ума на своя възлюбенъ.

И тъй, ако човѣкъ вѣрва и уповава на нѣщо, това е Божественото въ него, а не човѣшкото. Докато вѣрва на човѣшкото, всѣкога ще има плачъ и ридание. За да не плаче, отъ човѣка се иска абсолютна вѣра въ Божественото. Ако е въпросъ за вѣра, днесъ всички хора вѣрватъ, но не въ едно и сѣщо нѣщо. Едни вѣрватъ въ силата на човѣка и казватъ, че човѣкъ може да направи всичко. Това сѣ тъй нареченитѣ свѣтски хора. Другитѣ, тъй наречени регигиозни, вѣрватъ въ духоветѣ. Тѣ казватъ, че духоветѣ могатъ да направятъ всичко. И еднитѣ, и другитѣ се заблуждаватъ. Така не се проповѣдва. Искате ли да проповѣдвате на хората, говорете имъ за любовъ и вѣра въ Бога. Ако всички хора дойдатъ до любовъ къмъ Бога, тѣ ще иматъ еднакви резултати въ работитѣ си. Тѣ влизатъ въ областъта на вѣчната хармония. Най-малкиятъ дисонансъ въ живота на човѣка показва, че той е влѣзълъ въ религиозния материализмъ. Нито свѣтскиятъ материализмъ, нито религиозниятъ материализмъ могатъ да спасятъ човѣка. Нито човѣкъ е всесиленъ, нито духоветѣ и светиитѣ, на които религиознитѣ се кланятъ. Единствениятъ, Който може

всичко да направи, това е Богъ. Дръжте въ ума си тази свещена идея за Него. Не е лошо да изучава човѣкъ свѣтския и религиозния материализъмъ, но той трѣбва да ги постави на опредѣленитѣ за тѣхъ мѣста: човѣкътъ ще постави на своето мѣсто; духоветѣ и светиитѣ — на своето. Дойдете ли до Бога, и Него ще поставите на мѣстото Му. Най-хубавото, красиво и чисто мѣсто въ човѣшката душа се пада на Бога. Той е слънцето на човѣшкия животъ. Той огръва и най-забутанитѣ жгли на неговото естество и го прави добъръ, силенъ и красивъ. — Къде е Богъ? Накъде да Го търсимъ? На коя страна да се молимъ? — Ако обичате Бога, вие ще знаете, къде е Той. Любовъга открива всички нѣща. Дали Богъ е на земята, или на небето, вие ще Го намѣрите по пътя на любовта. Казвамъ: Дето е Богъ, тамъ е изтокъ. Противоположната страна на изтокъ е западъ, т. е. човѣшкото. Значи, Богъ е на изтокъ и отпредъ, а човѣкъ — на западъ и отзадъ; злото — отлѣво, доброто — отдѣсно. Това сж четиритѣ посоки на съзнанието, които опредѣлятъ движението на човѣка.

Размишление.

33. Лекция отъ Учителя, държана на
3 априлъ, 1929 г. София. — Изрѣвъ.

Спорни въпроси.

Размишление върху Царството Божие.

Въ живота на човѣка има основни, съществени мисли, които винаги държатъ съзнанието му будно. Това, което свързва човѣка съ външния, физически свѣтъ, сж предметѣ, съ които той борави. Наистина, когато се вгльби въ себе си, човѣкъ престава да се интересува отъ външния свѣтъ, отъ предметѣ, които го обикалятъ. За такъвъ човѣкъ казваме, че живѣе повече вътрешно. Това не значи, че той е прекъсналъ връзката си съ външния свѣтъ. Щомъ съзнанието му е будно, той не може да бжде далечъ отъ външния свѣтъ. Съзнанието е връзка между външния и вътрешния животъ на човѣка отъ една страна, както и между сегашния и бждещия му животъ отъ друга страна.

Какво представя физическия животъ на човѣка? — Животъ на постоянни промѣни. Той е ту радостенъ, ту скърбенъ; ту гладенъ, ту ситъ; ту доволенъ, ту недоволенъ. Всичко това произтича отъ факта, че човѣкъ иска повече нѣща, отколкото му сж нужни. Вследствие на това, той носи излишенъ товаръ. Отъ какво се нуждае ученикътъ? — Отъ перо, маслитница, букваръ и торба, въ която да туря

хлѣбъ, тетрадка и книга, отъ която ще учи. Книгата представя паметта или ума, съ който той си служи да прави връзка между явленията, които наблюдава и изучава.

Като не разбиратъ смисъла на живота, хората се стремятъ единствено къмъ уреждане на своитѣ работи. Тѣ не знаятъ, че ако човѣкъ мисли да нареди своитѣ работи, никога нѣма да постигне това свое желание. Искане ли да уреди живота си, човѣкъ трѣбва да го урежда съ огледъ на общото благо, съ живота на другитѣ хора. При това положение, като урежда своя животъ, той ще съдействува за уреждане живота и на своитѣ ближни. Като учи, човѣкъ помага и на ближнитѣ си да учатъ. Въ пѣтя на развитието си, човѣкъ се натѣква на закона на обмѣната. Щомъ обмѣната става правилно, човѣкъ правилно се развива. Ние виждаме този законъ и въ живота: единъ човѣкъ се качва, другъ слиза; единъ печели, другъ губи; единъ дава, другъ взима; единъ учи, другъ преподава. Този законъ подразбира вѣчно движение и смѣна на явленията: който се е качилъ, той започва да слиза; който е слѣзалъ, той започва да се качва. Този законъ уравниосява силитѣ въ природата.

Който не разбира закона за обмѣната, той изпада въ недоволство и започва да страда. Недоволството не е присѣщо само на човѣка. Всички живи същества сѣ недоволни. Вълкътъ е недоволенъ, че не е могълъ да открадне

една овца отъ кошарата, да се нахрани. Лисицата е недоволна, че не е могла да си открадне една кокошка отъ курника на селянина. Учениятъ е недоволенъ отъ критиката на своето съчинение. Той чете по списания и вестници, че еди-коя глава отъ книгата му не е върна, не изяснява добре фактитъ и т. н. Недоволство съществува навсѣкжде въ живота, но то не разрешава въпроситъ. Нѣкжде критиката е по-мека, нѣкжде е остра, язвителна. Дето има справедлива критика, тамъ непременно има нѣкое слабо мѣсто.

Всички хора, които сж дошли на земята да се учатъ, иматъ слаби страни. Слабоститъ не трѣбва да смушаватъ ученика. Който иска да напредва, той трѣбва да бжде свободенъ. Какво ще кажатъ хората за него, това не трѣбва да го смушава. Щомъ учи, той непременно ще прави погрѣшки. За да не те критикуватъ хората, говори малко, но смислено. Въ петъ минути човѣкъ може да каже много нѣщо. На човѣка се позволява да говори най-много отъ 5-15 минути. Не може ли въ 15 минути да изкаже същественото, и часове нѣма да му стигнатъ. Днесъ еволюцията на човѣка е съкратена, вследствие на което той трѣбва да пести времето и енерията си. Казвате на нѣкого: Бѣгай! — Защо да бѣгамъ? — Бѣгай, нищо повече. Ако река да ти обяснявамъ, ще пострадашъ. Ти си на бойното поле, дето всѣки моментъ прехвъркватъ куршумитъ. Не

бѣгашъ ли отъ бойното поле, нѣкой куршумъ ще те повали на земята. Много говорене не помага. Много приказки не оправятъ работитѣ на ученика. Иска ли да оправя работитѣ си, ученикътъ трѣбва да учи. — Ама не мога да уча. — Не можешъ да учишъ, защото умътъ ти е раздвоенъ. — Кога ученикътъ не може да учи? — Когато носи въ ума си мисълта за полици, които трѣбва да плаща. Тази мисълъ е динамическа сила, която смущава ученика. Ще кажете, че човѣкъ не трѣбва да се смущава. Лесно се казва, но мъчно се постига. Ще кажете, че човѣкъ трѣбва да се владѣе. Добре е да се владѣе, но какъ ще постигне това? Ще кажете, че човѣкъ може лесно да се справи съ неприятеля си. Като го бутне, ще го повали на земята. Лесно е да повалишъ слабия, но какво ще правишъ съ силния? Ако неприятелътъ ти е силенъ, какъ ще го повалишъ? Лесно се говори, но нѣщата въ живота ставатъ мъчно.

Хората не успѣватъ въ живота си, защото се занимаватъ съ неразрешими въпроси. Запримѣръ, тѣ разискватъ върху въпроса, защо съществуватъ страдания, защо животътъ не е пълненъ съ радости. Единъ день тѣзи въпроси ще се разрешатъ, но днесъ не могатъ. — Защо радостта не иде? — Много просто, тренътъ е закъснѣлъ. — Защо скръбътъ е дошла? — Защото е пжтувала съ експресъ. Скръбътъ иде, безъ да я очаквате. Понѣкога тя иде по-рано, отколкото сте я

очаквали. Както виждате, животътъ е пъленъ съ изненади. Вие очаквате радостта, а скръбта пристига. — Защо? — Радостта е закъснѣла, а скръбта е прибързала.

И тъй, за да разбере въпроса за страданията и радоститѣ, човѣкъ трѣбва да има права, трезва мисълъ. Дойде ли до своето страдание, човѣкъ трѣбва да разгледа страданията на всички живи същества и да виѣи, на кое мѣсто е неговото страдание. Ако е на опашката, той трѣбва да свърже главата на страданието съ опашката му и да образува единъ кръгъ. Щомъ започне да се върти около този кръгъ, човѣкъ е разрешилъ вече въпроса за страданията и скърбитѣ въ живота. Кръгътъ показва, че страданията, скърбитѣ и мъчнотиитѣ въ живота се разрешаватъ само съ любовъ. Ако младъ, 30 годишенъ човѣкъ дължи нѣколко хиляди лева на нѣкой банкеръ, но не може да ги плати, той ще разреши въпроса само съ любовъ. — Какъ? — Ще залюби дъщерята на банкера. Обикне ли го и тя, въпросътъ е свършенъ. Докато младиятъ момъкъ не залюби дъщерята на банкера и не я носи въ ума си, работитѣ му никога нѣма да се наредятъ.

Следователно, докато човѣкъ не обикне Бога, работитѣ му нѣма да се наредятъ. Докато човѣкъ не носи една свѣтла идея въ ума си, животътъ му не може да се подобри. Доброто е съзнателенъ, а не механически процесъ. Да любишъ, да бждешъ до-

бъръ, това е най-голѣмото изкуство въ живота. Когато изпитва нѣщата, любовта си служи съ чувствителни везни. Тя туря всѣко нѣщо на везнитѣ и ако се укаже, че единъ грамъ само не достига, веднага го отстранява. Разумниятъ животъ изисква голѣма точностъ. Всѣка проява на разумния животъ подразбира абсолютна точностъ. Всѣки, който е попадналъ на везнитѣ на любовта, той е опиталъ нейнитѣ прояви. Ако не му достига само единъ грамъ, той веднага се намира далечъ отъ любовта. Ще кажете, че единъ грамъ не представя нѣкаква голѣма величина. — Не, единъ грамъ представя голѣма динамическа сила. Имашъ ли единъ грамъ повече или по-малко, любовта непременно ще те тури настрана.

Сжщиятъ законъ се отнася и до музиката. Когато цигуларьтъ нагласява цигулката си, той трѣбва да я нагласи точно, ни по-високо. ни по-ниско. Въ музиката има единъ основенъ тонъ, по който се нагласяватъ всички инструменти. Не само въ музиката, но и въ живота сжществуватъ основни тонове, по които човѣкъ постѣпва. Не знае ли тия основни тонове, не може ли правилно да ги взима, той не може и правилно да постѣпва. Който взима правилно тоноветѣ на живота, той всѣкога е радостенъ, независимо отъ това, дали работитѣ му вървятъ или не вървятъ добре. Това значи, да владѣе човѣкъ изкуството на живѣене. Лесно е да прави човѣкъ

добро, когато има срѣдства, когато е богатъ. Обаче, да прави човѣкъ добро, когато нѣма срѣдства, това значи, да има идея въ себе си. Да учи човѣкъ подъ нѣкакъвъ външенъ натискъ, това още не значи любознателностъ. Истински любознателенъ човѣкъ е този, който по свое желание учи и преодолява всички препятствия и мъчности. За да отиде на училище, детето не трѣбва да чака да се стовари върху гърба му тоягата на бащата или на майката. Преди да сж станали бащата и майката отъ сънъ, детето трѣбва да се е приготвило за училище. Майката и бащата трѣбва да се радватъ, че иматъ прилеженъ синъ.

Следователно, като ученици, вие трѣбва да бждете прилежни. Каквато мъчнотия и да се представи на пътя ви, вие трѣбва да я решите правилно. Мъчнотиитѣ, препятствията, болеститѣ, страданията, това сж задачи за ученика. Ако не сте ученици и заболѣте отъ ставенъ ревматизъмъ, запримѣръ, вие ще търсите лѣкаръ да ви помогне. Обаче, ученикътъ не търси никакъвъ лѣкаръ. Като заболѣе отъ ставенъ ревматизъмъ, той трѣбва да научи езика му и да се разговаря съ него, докато го изпжди вънъ отъ организма си. Ще ви се види чудно, какъ е възможно човѣкъ да говори съ ревматизма. Когато ревматизмътъ започне да стѣга ту крака, ту ръката на човѣка, трѣбва да знаете, че това е неговиятъ езикъ. Разбере ли човѣкъ езика му и започне да му отговаря, тѣ ставатъ приятели. Когато отноше-

нията между двама души, които нѣкога не сж се обичали, се смекчатъ, тѣ ставатъ приятели. Щомъ ревматизмътъ се смекчи, това показва, че той се готви да напусне своя приятелъ. Когато самъ се лѣкува, човѣкъ придобива увѣреностъ въ себе си, въ своитѣ сили. Остави ли се на лѣкаръ, той отдава всичко на него и постепенно губи вѣра въ своитѣ сили. Болеститѣ не сж нищо друго, освенъ задачи, които трѣбва правилно да се решаватъ. Не се ли решаватъ, както трѣбва, тогава идатъ истинскитѣ болести, които мжчно вече се лѣкуватъ. Като знаете това, не се страхувайте отъ болеститѣ. Всѣки бодежъ въ плешката, въ гърба, въ гърдитѣ не е нищо друго, освенъ поздравъ отъ нѣкой вашъ приятелъ, който ви обича. Всички бодежи, всички болезнени състояния на човѣка научно се обясняватъ съ неправилно разпредѣляне на енергиитѣ въ неговия организъмъ. Колкото по-лесно и правилно човѣкъ се справя съ болезненитѣ си състояния, толкова по-дълбоко е проникналъ въ смисъла на живота. Не може ли да се справи съ тѣхъ, той се натѣква на голѣми противоречия въ живота си.

Болеститѣ, отъ които съвременнитѣ хора страдатъ, биватъ три вида: физически, т. е. такива, които засѣгатъ тѣлото; сърдечни — засѣгащи чувствата и умствени — засѣгащи мозъка. Съ други думи казано, болеститѣ могатъ да засѣгатъ твърдата, течната и динамическата, нервна материя на човѣшкия организъмъ. Бо-

леститѣ на физическото тѣло се лѣкуватъ по единъ начинъ, на чувствата — по другъ, а на нервитѣ — по трети начинъ. Съвременната медицина не разполага още съ методи, чрезъ които окончателно да лѣкува болеститѣ. Като видѣ болния при кжпалнята, Христосъ му каза: „Стани и ходи!“ Това показва, че Христосъ е разполагалъ съ положителна, съ абсолютна наука. Който има тази наука, и той може да си каже: Стани и ходи! Това е формула, съ която човѣкъ може да преодолява всички мжнотии и изпитания. Говори ли на разумността въ себе си, човѣкъ може да стане, да ходи и да постигне всички добри и благородни желания. Въ това отношение, човѣкъ трѣбва да прави редъ опити. Намѣри ли се въ известна мжнотия, като болния, който лежалъ 38 години при кжпалнята, той трѣбва да си каже: Стани и ходи! Следъ това ще дойдатъ да го питатъ: Кой те излѣкува? — Христосъ, т. е. разумното начало въ мене. Дали ще вѣрвате въ това, или не, то е другъ въпросъ. Важно е, че бѣхъ боленъ, а сега съмъ здравъ.

Съвременнитѣ хора искатъ за всѣко нѣщо доказателства. Обаче, има нѣща, които не могатъ да се доказватъ по физически начинъ. Тѣ се доказватъ отъ резултатитѣ, които виждаме на лице. Колкото повече съзнанието на човѣка забогатява съ опитности, толкова повече и вѣрата му се усилюва. Искане ли да оправи работитѣ си, човѣкъ трѣбва да бжде веселъ. — Може ли човѣкъ всѣкога да бжде

веселъ? — Може, разбира се. Като ставате сутринъ, мислите за живота въ неговата цѣлокупность, за живота на всички хора, които сж минали преди васъ и днесъ се намиратъ нѣкжде, дето сжщо продължаватъ да работятъ и да учатъ. И тѣ сж имали скърби и страдания, които сж разрешавали по нѣкакъвъ начинъ. Всѣка задача, дадена на ученика, може да се разреши. — Кога? — На опредѣленото за нея време. Не поставяйте срокъ за разрешаване на задачитѣ си. Когато работите съзнателно, вие ще решавате задачитѣ си правилно. Има задачи, които човѣкъ трѣбва да реши още въ този животъ. Има задачи, които ще реши въ другъ животъ. Обаче, кога и какъ ще реши задачитѣ си, това не трѣбва да го смущава. Ако имате приятелъ, който е завършилъ развитието си на земята и заминава за друга нѣкоя планета, трѣбва ли да съжбялявате, че не е останалъ при васъ? — Ама кога ще го видя? — Нѣкога ще го видишъ, но за да постигнешъ това, трѣбва да се стремишъ къмъ него. Той трѣбва да остане въ съзнанието ти като идея, къмъ която да насочишъ мисълта си.

Като не разбиратъ законитѣ на живота, хората спорятъ върху постѣпкитѣ си, защо нѣкой постѣпилъ така, а не иначе. Обаче, спорътъ нищо не допринася. Въ края на краищата се явяватъ редъ недоразумения. Двама светии живѣли заедно въ една гора, дето изучавали законитѣ на природата. Тѣ взаимно си услужвали: единъ день работилъ единиятъ;

на другия денъ — вториятъ. Случило се единъ пжтъ, че бобътъ, който единиятъ отъ тѣхъ варилъ, се указалъ безсолень. Понеже билъ заетъ, светията забравилъ да тури солъ, но мислилъ, че поставилъ. Като започнали да ядатъ, вториятъ светия казалъ: Бобътъ е безсолень. — Не, азъ го солихъ. — Да, но моятъ езикъ казва, че не е солень. Започналъ малъкъ споръ, който лесно се разрешилъ. Като опитали боба, и двамата се увѣрили, че наистина е безсолень.

Днесъ всички хора спорятъ все за малки работи, дали бобътъ е осолень или безсолень. Колкото по-разумни сж хората, толкова по-бързо се решава спорътъ между тѣхъ. Достатъчно е да се опита бобътъ, за да се реши спорътъ. Въ сжщностъ, правилно е да се готви или безсолно, или съ малко солъ. И после, споредъ вкуса си, всѣки ще си тури толкова солъ, колкото му е нужно. Всѣки човѣкъ може да направи тази погрѣшка, да забрави да тури солъ въ боба. Обаче, не се минало много време, и вториятъ светия направилъ сжщата погрѣшка, каквато и първиятъ. Като варилъ бобъ, покрай него минала една красива мома, която той проследилъ. Като се върналъ, той продължилъ да вари боба, но забравилъ, че не е турилъ солъ. Така само той разбралъ погрѣшката на приятеля си и си казалъ: Навѣрно и край него е минала красива мома, която отклонила вниманието му.

Моралиститѣ ще кажатъ: Трѣбва ли светия да се увлича, да гледа красиви моми? Ако красивата мома става причина да не се осоли боба, но да осоли светиитѣ, т. е. да просвѣти умоветѣ имъ, заслужава да се увлѣче човѣкъ въ нея. Преди да видятъ красивата мома, светиитѣ сж мислили, че могатъ да помагатъ на хората, когато сж далечъ отъ тѣхъ. Обаче, като видѣли красивата мома, тѣ разбрали, че за да помагатъ на хората, да имъ покажатъ, какъ да живѣятъ правилно, трѣбва да отидатъ между тѣхъ. Следъ това тѣ напуснали гората и отишли да живѣятъ между хората. Красивата мома внесла въ тѣхъ новъ потикъ, ново разбиране на живота. До това време тѣ гледали на живота по особенъ начинъ. Като видѣли красивата мома, тѣ разбрали, че човѣкъ може да живѣе добъръ, чистъ животъ и всрѣдъ хората. По този начинъ, именно, може да имъ се помага повече, отколкото ако стоите далечъ отъ тѣхъ.

Веднѣжъ физическиятъ свѣтъ сжществува, човѣкъ не трѣбва да го отбѣгва. Животътъ на земята е училище, презъ което всѣки неизбѣжно трѣбва да мине. — Ама ще грѣши човѣкъ. — Като грѣши, ще изправя погрѣшкитѣ си и ще се учи. Какви сж погрѣшкитѣ на днешнитѣ хора? — Че забравятъ да осолятъ боба и хлѣба, съ който се хранятъ. Погрѣшката на хората не е въ това, че не сж осолили хлѣба и боба, но въ това, че мисълта имъ се от-

клонява отъ ненужни и дребнави работи въ живота. Колкото за това, трѣбва ли солъ въ боба или не, вкусътъ има думата. Докато е на земята, човѣкъ се нуждае отъ солъ, но всѣки ще туря повече или по-малко, споредъ вкуса си. Замине ли на другия свѣтъ, човѣкъ не се нуждае отъ никаква солъ.

Следователно, като е дошълъ на земята, човѣкъ трѣбва да се занимава не само съ външнитѣ, но и съ вътрешнитѣ процеси на живота. Запримѣръ, въ който домъ влѣзете, ще видите, че всички хора говорятъ за чистотата, като първо условие на живота. Обаче, тѣ иматъ предъ видъ главно външната чистота. Външната чистота трѣбва да води човѣка къмъ вътрешна чистота. Ако е въпросъ за външна чистота, рибитѣ първи сж дали образецъ за тази чистота. Въпрѣки това, и до днесъ още тѣ не сж разрешили въпроса за чистотата. Чрезмѣрното размножаване на рибитѣ показва, че въ тѣхния животъ има нѣщо неестествено. Ако вникнете въ живота на птицитѣ, ще видите, че тѣ сж разрешили въпроса за облѣклото и за семейнитѣ отношения. Но и това разрешение е външно само. Като изучавате живота на млѣкопитаещитѣ, ще видите, че и тѣ сж разрешили нѣкакъвъ въпросъ, но външно само. Какъвъ въпросъ сж разрешили тѣ, сами ще си отговорите. Като разумно сжщество, човѣкъ трѣбва да се ползува отъ въпроситѣ, които рибитѣ, птицитѣ и млѣкопитаещитѣ сж разрешили външно и да

отиде по-нататък, да ги разреши вътрешно. Днесъ човѣкъ се намира предъ разрешение на важния въпросъ — въпросътъ за любовта. Той не трѣбва да го разрешава нито като рибитѣ, нито като птицитѣ, нито като млѣкопитаещитѣ, нито като ангелитѣ. Човѣкъ трѣбва да разреши въпроса по свой начинъ. Ще кажете, че за да разрешите въпроса за любовта, трѣбва да постигнете съвършенство. — Не, за да се усъвършенствува, човѣкъ преди всичко трѣбва да люби. За да постигне желанията си, човѣкъ трѣбва да люби. Безъ любовъ нищо не се постига.

Какво представя любовта? Велика, мощна сила е любовта. Внесете ли най-малкия потикъ на любовта въ душата на човѣка, той коренно ще се преобрази. Любовта е въ състояние да подигне и падналия човѣкъ, да го направи силенъ, здравъ и да го застави да учи. Една млада мома боледувала 12 години отъ нѣкаква болестъ. Лѣкаритѣ нѣмали никаква надежда въ нейното излѣкуване. Единъ день тя видѣла единъ младъ, красивъ момъкъ, който така я погледналъ, че събудилъ животъ въ нея. Тя станала моментално отъ леглото си и започнала бавно да пристѣпва. День следъ день тя се чувствувала все по-добре, докато въ скоро време съвършено оздравѣла. Тя започнала да се облича добре и да излиза навънъ да се разхожда. Кое ѝ дало сила да прави това? — Мисълта за младия момъкъ. Тя постоянно го носѣла въ ума си.

Какво показва това? Това показва, че само любовта е въ състояние да свърже човѣка съ живитѣ сили на природата, съ красивото и великото въ свѣта и да вдъхне желание въ него да живѣе. Това, което освобождава човѣка отъ болезненитѣ му състояния, е любовта.

И тъй, любовта не е нищо друго, освенъ живата, разумна природа. Съ други думи казано, Богъ е Любовь. Въ този смисълъ, всѣки трѣбва да обича, да люби, но никога да не излага любовта на позсръ. Обичайте, любете, безъ да се стѣснявате, но никога не излагайте любовта на позоръ. Никога не изнасяйте свещенитѣ работи на позоръ. Казано е въ Писанието: „Не хвърляйте бисеритѣ си на свинетѣ!“ Това значи: не подлагайте любовта на опозоряване. Постигнете ли това, вие ще придобиете мъдростта и истината. Който опозорява любовта, той ще опозорява и мъдростта, и истината. Видите ли, че нѣкой човѣкъ върви въ пѣтя на любовта, не го критикувайте. Никой нѣма право да критикува пѣтищата на любовта. Щомъ любовта внася животъ и свобода въ човѣка, тя трѣбва да се приеме съ уважение. Отнасяйте се къмъ любовта съ свещенъ трепетъ. Тя осмисля живота. Въ любовта нѣма нищо неморално. Това, което хората считатъ за неморално въ любовта, говори за тѣхнитѣ криви, изопачени разбирания. Истинската любовъ почива на великитѣ, Божествени закони

Тя не се опредѣля отъ човѣшкия моралъ, който е безморалие. Моралътъ на любовта е моралъ за светиитѣ, за ангелитѣ, но не и за обикновенитѣ хора. Истинска любовъ е онази, която внася въ човѣка потикъ къмъ добро. Истинска любовъ е онази, която събужда въ човѣка благородни чувства и свѣтли мисли. Любовъ, която не събужда въ човѣка потикъ къмъ добро, нито благородни чувства и свѣтли мисли, е любовъ на човѣшкия егоизъмъ, на користолюбието въ човѣка. Човѣкъ не трѣбва да допуска нито една користолюбива мисль, нито едно користолюбиво чувство въ себе си. Тѣ покварятъ чистотата на неговата душа. Тѣ опозоряватъ любовта.

Користолюбието ограничава човѣка и създава кармически отношения между него и ближнитѣ му. Въ кармата работи закона на необходимостта. Значи, по необходимостъ, човѣкъ ще се натѣква на кармически отношения отъ миналото си и, ако не може правилно да ги реши, ще страда. За да не страда, за да ликвидира правилно съ кармата си, човѣкъ трѣбва да приложи въ живота си закона на любовта. Любовта гледа еднакво на млади и стари, на бедни и богати, на учени и прости. За нея всички хора сж млади и богати. Тѣ сж млади, защото могатъ да работятъ и учатъ, а богати, защото истинското богатство се крие вътре въ човѣка. Богатството е вътрешно качество, а не външно. Отъ гледището на любовта, всички

хора сж учени, понеже истинското знание е написано въ самия човѣкъ. То не е нѣщо външно. Достатъчно е човѣкъ да дигне завесата на забравата, за да си спомни всичко, което е училъ въ далечното минало.

Любовта е свещено чувство, което се таи дълбоко въ душата на човѣка. Обичате ли нѣкого, не му говорете за своята любов. Този, когото обичате, не трѣбва да знае, какви чувства имате къмъ него. Ще му давате отъ себе си, безъ той да подозира, отде иде тази благодать. Правете добро, безъ да говорите за него. Доброто трѣбва да бжде импулсъ на човѣшката душа, да радва човѣка, но да знае, че Богъ въ него прави доброто, а не той самъ. Богъ дава еднакво и на праведни, и на грѣшни, както слънцето еднакво изпраща свѣтлината и топлината си на всички живи същества. Разликата между всички същества седи въ пжтя, по който тѣ вървятъ. Всѣки човѣкъ, всѣко живо същество има свой опредѣленъ пжгъ на движение.

Любовта примирява всички противоречия. Тя разрешава всички мъжнотии. Казано е: „Любовта не дири своето право.“ Въ този смисълъ, тя дава, безъ да очаква нѣщо. Не спазва ли законитѣ на любовта, човѣкъ ще понесе последствията на това нарушаване. Често най малката причина може да предизвика голѣми последствия. Понѣкога кибритената клечка може да произведе голѣмъ пожаръ. Който живѣе споредъ законитѣ на лю-

бовъта, той никога не може да пострада. Дрехата на този човѣкъ остава за винаги здрава и чиста. Той е придобилъ безсмъртието. Безсмъртието е свързано съ чистотата, съ свободата и съ свѣтлината. Тѣй щото, ще знаете, че хората умиратъ, когато излѣзатъ отъ областъта на любовта. Върнатъ ли се въ областъта на любовта, тѣ отново оживяватъ. Това наричаме възкресение.

x

34. Лекция отъ Учителя, държана на
10 априлъ, 1929 г. София. — Изгрѣвъ.

Трудни задачи.

Размишление върху силата на доброто.

Сега ще прочета 4 гл. отъ книгата на пророкъ Данаила. За следния пътъ всѣки самъ да прочете тази глава и да си извади кратки бележки отъ нея. Въ тази глава царъ Навуходоносоръ се обръща къмъ всички народи, племена и езици, които обитаватъ земята, съ следнитѣ думи: „Миръ да се умножи на васъ!“ Това е било обръщението на единъ езически царъ къмъ своя народъ. Какъ се обръщатъ съвременнитѣ царе въ манифеститѣ си къмъ своя народъ?

Сегашнитѣ хора лесно разрешаватъ задачитѣ си. Като се намѣрятъ предъ нѣкакво затруднение, тѣ се чудятъ, отде имъ е дошло това затруднение, когато сж толкова добри и кротки. Че нѣкой човѣкъ е добъръ или кроткъ, това още не разрешава задачитѣ на живота. Ти си добъръ човѣкъ, но гърнето е счупено. — Азъ не съмъ го счупилъ. — Намѣри тогава виновника. — Нѣма го, избѣгалъ е нѣкжде. — Ако виновникътъ е избѣгалъ, ще хванатъ онзи, когото намѣрятъ въ кжщата. Той е добъръ човѣкъ, затова трѣбва да направи ново гърне на мѣстото на счупеното.

Сега, като на учени хора, ще ви дамъ следната задача. Представете си, че нѣкой ви подари единъ автомобилъ, който се движи съ бързина сто хиляди километра въ минута. При това, дадена ви е задача, съ този автомобилъ да пропжтувате цѣлата земя, съ право да спрете само на десетъ станции по петъ секунди. Направете изчисление, за колко време ще обиколите земята съ този автомобилъ. Ще кажете, че това е невъзможно. За онзи, който не разбира законитѣ на движението, не е възможно съ автомобилъ да пропжтува земята. Обаче, за онзи, който разбира тия закони, той знае, че е възможно. Той знае, че човѣкъ разполага не само съ външни, но и съ вътрешни сръдства, чрезъ които може да пропжтува не само земята, но и цѣлата слънчева система. Това може да постигне човѣкъ съ автомобиля на своя умъ — съ мисълта си. Наистина, съ мисълта си човѣкъ може да се движи съ бързина, по-голѣма отъ тази на свѣтлината. Направете изчисление, да видите, за колко време свѣтлината може да пропжтува цѣлата слънчева система. Следъ това направете изчисление, за колко време човѣшката мисълъ може да пропжтува сѣщия пжтъ. Като имате тѣзи данни, направете сравнение между тѣхъ, да видите, каква е разликата въ бързината на автомобиля, ꙗ свѣтлината и на човѣшката мисълъ.

Въ древността, въ царството на Соломонъ-Ра, сѣществувалъ законъ, споредъ който,

всѣки престѣпникъ се наказвалъ съ десет-годишенъ строгъ тъмниченъ затворъ, а на краката му туряли златна верига, тежка десетъ килограма. По това време желѣзото не било известно, затова си служили съ злато. Царьтъ самъ подписвалъ всички присѣди, като давалъ възможность на поданицитѣ си въ известенъ срокъ да представятъ нѣкакви мотиви за оправдаване на престѣпника. Първиятъ човѣкъ въ царството на Соломонъ-Ра, върху когото трѣбвало да се приложи присѣдата, билъ единъ отъ виднитѣ философи по това време. Обвинението му се заключавало въ това, че въ едно отъ своитѣ съчинения той написалъ името Божие съ проста буква. Ако съчинението му било печатано, лесно би могълъ да се оправдае, като каже, че погрѣшката е въ печатането. Обаче, по това време печатници не сѣществували, вследствие на което погрѣшката била негова. Като писалъ съчинението си, по незнание, вмѣсто съ главна буква, той написалъ името Божие съ проста буква. Поданицитѣ на царя чули за издадената присѣда къмъ тѣхния любимъ философъ и започнали да търсятъ начинъ да го освободятъ. По това време за всѣки престѣпникъ правили специална верига. Следователно, и за философа трѣбвало да направятъ специална. Неговитѣ приятели се изредили при майстора, който правилъ златнитѣ вериги, да го молятъ да се откаже, да прави верига за философа. Майсторътъ не могълъ да задоволи молбата имъ

понеже му било заповѣдано отъ царя да прави златни вериги. Като не могли да успѣятъ тукъ, тѣ се обърнали съ молба къмъ единъ отъ ученицитѣ на философа, да се откаже да заключи веригата на философа. Споредъ тогавашния законъ, винаги избирали нѣкой гражданинъ, който да заключи веригата на престѣпника. Тази тежка участъ се паднала на единъ отъ добритѣ ученици на философа. Той мислилъ дълго време, какъвъ предлогъ да намѣри, да не изпълни царската заповѣдь. Дошло му на ума най-после да претегли веригата, да види, колко тежи. Голѣма била радостъта му, като видѣлъ, че веригата тежи десетъ грама повече отъ опредѣленото тегло. По законъ, тя трѣбвало да тежи точно десетъ килограма, нито грамъ повече или по-малко. По този начинъ ученикътъ освободилъ учителя си отъ затвора.

Съвременнитѣ хора и до днесъ търсятъ начинъ да се освободятъ отъ затвора. Тѣ трѣбва да се сѣтятъ, да претеглятъ веригата, която турятъ на краката имъ. Ако се укаже единъ грамъ по-тежка отъ опредѣленото тегло, ще бждатъ свободни. Какво ще правятъ, обаче, ако теглото на веригата излѣзе точно толкова, колкото е опредѣлено? Тѣ ще се намѣрятъ предъ нова задача за разрешаване.

Сега, като изучавате живота, вие ще дойдете до заключение, че днешнитѣ ви прояви иматъ отношение къмъ миналото ви, отъ една страна, и къмъ бждещето — отъ

друга. Който съзнава това, той казва, че отношенията му към хората не сж нищо друго, освен връзки на миналото му. Едни от връзките му сж силни, а други — слаби. Обаче, това зависи от будността на човѣшкото съзнание. Колкото по-будно е съзнанието на човѣка, толкова по-здрави сж връзките му с хората. Колкото по-слаби сж връзките му, толкова и съзнанието му е по-заспало. Кога една връзка е силна? Ако се говори за сила на вжже, лесно можете да опредѣлите силата му. За да бжде силно, здраво, вжжето трѣбва да бжде направено от здрави конци и много на брой. Колко конци трѣбва да влизатъ въ едно вжже? При това, концитѣ трѣбва да бждатъ равни, т. е. еднакво дебели и дълги.

Какво се разбира подъ думата равенство? Въ обикновения животъ, подъ думата равни величини, разбираме величини, които съдържатъ поне еднакво количество енергии. Въ висшата математика, обаче, т. е. въ живата математика функциитѣ на малката частица могатъ да бждатъ равни на функциитѣ на цѣлото. При равенството на такива величини е отъ значение работата, която се извършва, а не енергията, която се изразходва. Въ този смисълъ, малката величина е равна на голѣмата, защото, ако тя не извърши работата си, както трѣбва, голѣмата величина, т. е. цѣлото ще прекрати своята дейность.

Сега ще напиша отношенията 1:2 и 2:4, като задачи за решаване. Числото три озна-

чава законъ на растене. Числото четири означава разпредѣляне на материалитѣ въ природата на четири категории. За да има здраво тѣло, човѣкъ трѣбва да разбира отношенията на числата отъ 1—4. Единицата пѣкъ дава право на човѣка да живѣе на земята и да има отношения къмъ всички живи същества. Числото две е законъ на противоречие, на контрасти въ живота. Нѣкога човѣчеството е живѣло въ числото едно, което представя северното полушарие. Сега животътъ на цѣлото човѣчество се пренесълъ въ числото две, т. е. въ южното полушарие. Това показва, че твърдостта трѣбва да се превърне въ мекота, т. е. отъ единицата да мине къмъ двойката. Като ученици, вие трѣбва да разбирате отношенията на числата 1:3, 2:3 и т. н.

Мнозина мислятъ, че като сж свършили университетъ, знаятъ много нѣща и нѣма какво повече да учатъ. Достатъчно е само да отворятъ книгата на живота, да видятъ, колко задачи имъ предстои да решаватъ. Въ невидимия свѣтъ и децата решаватъ тия задачи, но на земята и най-голѣмитѣ философи и мѣдречи се затрудняватъ отъ тѣхъ. Много работа се иска отъ човѣка, докато реши задачитѣ на живота си. Запримѣръ, какъ бихте решили задачата, да влѣзете въ една гостилница, да не искате да ядете и да излѣзете навънъ? Гостилничарътъ ще ви сѣди за това, че влизате въ гостилницата му и не искате да ядете. Казвате, че яденето не ви харесва и си изли-

зате. Гостилничарът ще се обиди отъ постъпката ви и може да ви даде подъ съждъ. Той е свършилъ специално по готварство, задоволявалъ е вкуса на видни хора, князе, министри, а вие се осмѣлявате да не ядете и напушате гостилницата му. Споредъ мене, разрешението на тази задача седи въ следното: щомъ не сте готови да ядете отъ яденето, което гостилничарътъ ви предлага, не трѣбва да влизате въ гостилницата му.

Следователно, човѣкъ не трѣбва да отива на мѣста, за които не е готовъ. Велико изкуство е да знае човѣкъ, какъ да постъпва. Когато рисува, художникътъ трѣбва да поставя всѣка линия на мѣстото ѝ. Когато пише, поетътъ трѣбва да туря всѣка дума на нейното мѣсто. Въ царството на Соломонъ-Ра, всѣки художникъ, поетъ, философъ или музикантъ се наказвалъ съ десетгодишенъ строгъ затворъ даже за една малка погрѣшка въ работата си. Така постъпва и природата. Тя наказва човѣка за малкитѣ прегрѣшения повече, отколкото за голѣмитѣ. Природата си служи съ малки величини. Когато изпраща малки страдания на хората, тя прави това съ целъ, да ги предпази отъ голѣми страдания, отъ голѣми злини. Защо Навуходоносоръ се обръща съ думитѣ „миръ къмъ всички племена и народи“? — Защото е опиталъ голѣмото зло. Като миналъ презъ тази опитностъ, той придобилъ голѣмо смирение и научилъ, какъ трѣбва да живѣе. Искате ли да избѣг-

нете опитността на Навуходоносора, издайте манифестъ къмъ всички клетки на тѣлото си, поданици на вашата държава, за миръ и съгласие помежду имъ. Мислете върху думитѣ: „Миръ да се умножи на васъ!“

Красиво нѣщо е да мисли човѣкъ върху въпроса, какъ да живѣе правилно и на всѣко време да знае, какво да прави. Човѣкъ започва да остарява, когато се убеди, че нѣма какво да прави и нѣма защо да живѣе. Чудно нѣщо! Малкото дете знае, че трѣбва да иска отъ майка си да суче. Като израсне, то знае да играе на камъчета, съ пѣсѣкъ и т. н. Юношата знае да играе на хорото. Младиятъ момъкъ знае, че трѣбва да се ожени. Бащата знае, какво трѣбва да прави за своя домъ. Щомъ дойде до предѣлна възраст, човѣкъ казва: Не знамъ, какво трѣбва да правя. Умътъ ми не стига вече. Такъвъ виденъ философъ бѣхъ, толкова трудни задачи решавахъ, но какво стана съ мене, че не мога да решавамъ и най-простата задача? Не мога повече да нося това безчестие. — Какво става най-после съ този философъ? — Умира. Следователно, дойде ли до положение да не може да решава задачитѣ си, човѣкъ умира.

Т. м.

35. Лекция отъ Учителя, държана на 17 априлъ, 1929 г. София. — Изгрѣвъ.

Постижения на богатия и на сиромаша.

Размишление върху чистата мисъл.

Написахте ли манифестъ къмъ поданицитѣ на своята държава? Ще кажете, че лесно се пише, но мъчно се прилага. Изобщо, нѣщата лесно се говорятъ, а мъчно се правятъ.—Защо е така? — Защото на физическия свѣтъ човѣкъ срѣща много препятствия, които мъчно може да преодолѣе. Лесно е да каже човѣкъ, че ще се качи на Монъ-Бланъ. Дойде ли да реализира това желание, той ще срещне редъ препятствия, които ще му попрѣчатъ. Лесно е да каже човѣкъ, че е християнинъ. Рече ли да приложи Христовитѣ принципи въ живота си, той ще се натъкне на редъ изпитания, които ще му попрѣчатъ. Много години сж нужни на човѣка, докато се качи на онази височина, която го опредѣля като истински християнинъ. Нѣщата ставатъ мъчно, защото се изисква време. Въ мисълта, обаче, всичко става лесно. Като гледате, че нѣкой цигуларъ свири добре, вие мислите, че лесно можете да се научите да свирите. Като вземете цигулката въ рѣце, виждате, че не се свири лесно. Този цигуларъ е свирилъ 20—30 години непрекъснато, по нѣколко часа на день.

Лесно се казва, че $2+2=4$, но нѣщата въ живота не ставатъ така лесно. Докато дойде до числото четири, трѣбва много да работите. Единицата е творческо число; двойката — число на работа; тройката — число на равновесие; четворката — число на движение. Значи, докато дойде до положение да каже, че $2+2=4$, човѣкъ трѣбва да се е научилъ да твори, да работи, да уравнивается силитѣ си и да се движи правилно. Това значи, да е постигналъ съвършенство. Съвършениятъ човѣкъ не е нито мъжъ, нито жена. Докато човѣкъ се раздвоява въ чувствата и въ мислитѣ си и се проявява ту като мъжъ, ту като жена, той не е съвършенъ. Жената мисли и чувствува по женски, а мъжътъ мисли и чувствува по мъжки. Обаче, има положения, при които и мъжътъ, и жената мислятъ, чувствуватъ и усѣщатъ еднакво. Запримѣръ, и мъжътъ, и жената казватъ: Спи ми се, яде ми се. Какво означаватъ яденето и спането въ живота? Преведете тия процеси въ духовния свѣтъ и вижте, какво означаватъ тѣ тамъ.

Като не разбиратъ живота, хората казватъ, че отъ човѣка се искатъ дѣла, а не думи. Колко дѣла се искатъ отъ човѣка? Споредъ васъ много дѣла се искатъ. — Не, едно дѣло се иска отъ човѣка, т. е. едно начало. Подъ думитѣ много дѣла подразбираме силитѣ, вложени въ човѣка, които съдействуватъ за проявяване на първото начало въ него. Казвате, че трѣбва да правите добри

дѣла. Кои дѣла сж добри? Ако заколите кокошка, за да угостите гоститѣ си добре, това добро е само за гоститѣ ви, но не и за кокошката. Ако отстѣпите леглото си на своя гостъ, той ще бжде доволенъ, но вие нѣма да бждете доволни. Следователно, истинско добро е онова, което е добро едновременно за всички. Истинското добро прави всички хора доволни. Доброто е мѣрка, съ която се опредѣлятъ всички нѣща въ живота. Добро нѣщо е, когато човѣкъ се ражда, но добро е и когато умира. Щомъ се е родилъ, той трѣбва и да умре. За да се роди човѣкъ, има причина; и за да умре, пакъ има причина. Човѣкъ може да умре за грѣховетѣ си, но той може да умре и за спасението на човѣчеството.

И тъй, за да се домогне до истинското добро, човѣкъ трѣбва да се замисли, какъвъ трѣбва да бжде неговиятъ животъ. Той трѣбва да се замисли, какъвъ трѣбва да бжде неговиятъ моралъ. Трѣбва ли човѣкъ да спори съ хората, дали е добъръ, мораленъ, или ученъ? Събератъ се двама души и започватъ да спорятъ, кой отъ тѣхъ е по-добъръ, по-мораленъ, по-ученъ. Като не могатъ да дойдатъ до нѣкакво разрешение, тѣ търсятъ трети, който да служи като арбитъръ, да имъ разреши въпроса. Човѣкъ трѣбва самъ да знае, дали е добъръ, ученъ, мораленъ и самъ да се харесва. Остане ли другитѣ да го харесватъ и да се произнасятъ за него-

витѣ качества, той далечъ още не е постигналъ това, за което спори. Такъвъ, какъвто е, човѣкъ трѣбва да бѣде доволенъ. Щомъ е доволенъ, той всѣки день ще прибавя по нѣщо къмъ своя характеръ.

Истинското доволство води къмъ щастие. Щастливиятъ човѣкъ познава законитѣ на живота и на мѣсто ги прилага. Какъ ще дойде човѣкъ до тия закони? — Чрезъ щастieto. Като знае да пѣе, човѣкъ ще познава законитѣ на пѣнието. Като знае да смѣта, човѣкъ ще познава законитѣ и на смѣтането. Когато казваме, че едни хора разбиратъ смѣтането по-добре, а други — по-слабо, подразбираме, че тѣ не познаватъ еднакво законитѣ на смѣтането. Сжщото се отнася и до говоренето, до правенето на добро и т. н. Това сж дарби, които не сж еднакво развити въ всички хора. Всички хора не могатъ еднакво да правятъ добро. Това се дължи на дарбата имъ за правене на добро. Лесно е да каже човѣкъ, че трѣбва да прави добро, но мжно е да го реализира. Лесно е да каже човѣкъ, че иска да се качи на Монъ-Бланъ, но мжно може да се качи. Да се качи човѣкъ на Монъ-Бланъ и да слѣзе оттамъ, това значи, да изпига всички трудности и мжногии, каквито планината представя. Лесно е да се говори за добрия живогъ, но мжно се прилага. Обаче, за разумния, за смѣлия човѣкъ животътъ е лекъ и приятенъ.

Следователно, най-голѣмото изкуство, до което човѣкъ може да се домогне, е да знае, какъ да живѣе. Който разбира това изкуство, той никога не свързва живота съ смъртта. Свързвате ли живота съ смъртта, вие сте въ относителния животъ. Дойдемъ ли до сжщната на живота, ние включваме въ него безсмъртието. Обикновениятъ човѣкъ не знае, какво нѣщо е безсмъртието. Само безсмъртниятъ познава безсмъртието. Безсмъртенъ е онзи, който отъ нищо не се смуцава, който не нарушава своя вжтрешенъ миръ. Докато се смуцава отъ всѣка болестъ, отъ всѣка неприятностъ въ живота, човѣкъ е въ областта на смъртта. Той е смъртенъ човѣкъ. Когато турцитѣ искатъ да кажатъ, какво нѣщо е вжтрешниятъ миръ, тѣ си служатъ съ поговорката: „Цѣлиятъ свѣтъ да изгори, но моята черга да не изгори.“ Възможно е чергата на човѣка да не изгори, но при положение на безсмъртие. На смъртния чергата всѣкога изгаря, защото тя е направена отъ сжщата материя, отъ която е направена земята. На съвършения човѣкъ, обаче, чергата не може да изгори, защото, когато свѣтътъ гори, той ще бжде нѣкъде въ пространството, на луната, или на слънцето. Той ще вземе своята черга съ себе си и ще се разхожда изъ пространството.

Живогътъ на съвършения е животъ на права мисль. Нѣма ли прави, трезви мисли, човѣкъ не може да разбере живота. Щомъ не разбира живота, той всѣкога ще е недоволенъ.

Ако не е жененъ, той казва: Да бѣхъ се оженилъ поне, че да разбера смисъла на живота. Като жененъ, именно, той нѣма да разбере смисъла на живота. Неженениятъ е самъ, нѣма съ кого да се кара. Въ желанието на човѣка да е жененъ, се крие стремежътъ на душата къмъ обединяване, къмъ хармонизиране на душитѣ. Постигне ли това хармонизиране, човѣкъ е намѣрилъ вече своето мѣсто въ живота и въ природата, което Провидението му е опредѣлило. Това е задачата, която всѣки човѣкъ самъ трѣбва да реши. — Нали Богъ знае, кое мѣсто ми е опредѣлилъ? — Богъ знае, но и ти трѣбва да знаешъ. Веднѣжъ си дошълъ на земята, ти трѣбва да изпълнишъ всичко онова, което Богъ е опредѣлилъ за тебе. Човѣкъ живѣе благодарение на Божията мисль. Докато Богъ мисли за човѣка, последниятъ има условия да се усъвършенствува. Усъвършенствуването е дълъгъ процесъ. Човѣкъ не може да стане съвършенъ за нѣколко години. Десетки, стотици и хиляди години сж нужни на човѣка, докато стигне известно съвършенство. Стане ли въпросъ за съвършенство, българитѣ си служатъ съ поговорката: „Зяй, коньо, за зелена трева!“ Тази поговорка не е вѣрна, защото конятъ никога не зяе за зелена трева. Казваме „зяе и прозява.“ — Кога човѣкъ се прозява? — Когато не се интересува отъ нѣщата, или когато нѣма работа. Прозаявката показва, че въ известни сили и енергии на човѣка има застой.

Прозаявката, като природенъ процесъ, има предъ видъ да възстанови известенъ редъ и порядъкъ на нѣщата. При всѣко прозяване въ човѣка се влива нова енергия. Само живитѣ хора, само хора съ будно съзнание могатъ да се прозяватъ. Радвайте се, когато хората се прозяватъ, защото сж живи, будни. Обаче, умрѣлитѣ и заспалитѣ хора никога не се прозяватъ.

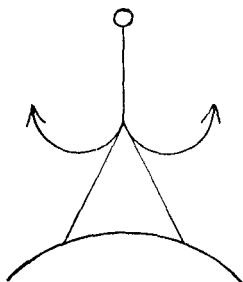
Какъ се е създадо понятието „прозявка“? На френски езикъ думата прозявамъ означава „bâiller“. Отъ корена на тази дума се образува българската дума „бая“. Значи, който се прозява, той бае, т. е. прави нѣщо. Всѣка дума има дълбокъ вътрешенъ смисълъ, който показва, че създаването на буквитѣ, на думитѣ въ езика не е произволенъ, но разуменъ, съзнателенъ процесъ. Запримѣръ, думата „мамо“ е съставена отъ две срички: първата сричка „ма“ означава това, което е дало нѣщо отъ себе си. Втората сричка „мо“ означава това, което е взело нѣщо и се е отдѣлило. Щомъ нѣщо се отдѣля, то трѣбва да се върне. Тѣзи две срички показватъ, че между идеитѣ трѣбва да има обединяване. Следователно, всѣка идея, която излиза отъ човѣка, отива въ пространството, прави цѣлъ кръгъ и се връща тамъ, отдето е излѣзла. Сжщото се отнася и до доброто, и до злото. Като излѣзатъ отъ човѣка, тѣ образуватъ единъ кръгъ и пакъ се връщатъ къмъ него. Значи, законътъ за

обединяване на нѣщата сжществува навсѣкжде въ живота.

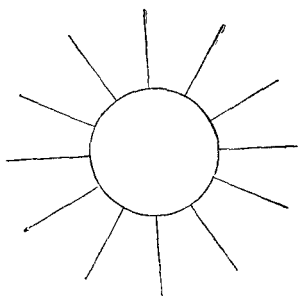
Какво представя злото като сила въ живота и въ природата? За да разберете поне отчасти, какви сили се криятъ въ злото, разгледайте, какъ се пише на български езикъ думата „зло“. Тя е съставена отъ три букви. Буквата „з“ е законъ на размножаване. Значи, зло е само онова, което се размножава и расте безъ законъ. Като се размножаватъ, тия сжщества искатъ да се хранятъ. Понеже сж се размножили безъ законъ, и храна нѣма да иматъ достатъчно. Щомъ храната имъ не е достатъчна, тѣ се изяждатъ едни други. Следователно, когато човѣкъ дава възможностъ на мислитѣ, чувствата и желанията си да се размножаватъ безъ законъ, той създава злото. Знакътъ на фиг. 1. представя знака на злото, т. е. знака на Луцифера. Луциферъ е стѣпилъ на земята, съ което иска да каже, че тя е негово притежание. Дветѣ линии, отправени нагоре, показватъ раздвояване. И наистина, дето злото се явява, тамъ всѣкога настѣпва раздвояване, т. е. разединяване. Докато бащата въ единъ домъ е живъ, синоветѣ и дѣщеритѣ живѣятъ въ съгласие. Щомъ бащата замине за другия свѣтъ, злото веднага влиза въ този домъ; синоветѣ и дѣщеритѣ започватъ да спорятъ, кой да вземе по-голъма частъ отъ наследството. Когато двама души ядатъ и пиятъ заедно, ако не сж разумни, злото ще се вмѣкне между тѣхъ, и тѣ ще за-

почнатъ да се каратъ, кой отъ двамата ялъ и пилъ повече.

Символътъ на доброто, представенъ на фиг. 2., е противоположенъ на злото. Тази е причината, поради която доброто осво-

фиг. 1.

фиг. 2

бождава човѣка и му дава просторъ, а злото го ограничава и заробва. Обаче, колкото и да мислятъ хората, че злото е силно, въ края на краищата не излиза така. Макаръ и да е стѣпилъ на земята и мисли, че я владѣе, Луциферъ самъ изпада въ противоречие. Той вижда, че сѣщата земя, която си въобразява, че владѣе, го носи изъ пространството. Какво заключение можемъ да извадимъ отъ това? Заключениеето е следното: Невъзможно е човѣкъ да владѣе това, което носи. Нѣкой ездѣ конь и мисли, че го вла-

дѣе. — Не, щомъ конѣтъ носи човѣка, последниятъ не може да го владѣе. Преди всичко, физически конѣтъ е по-силенъ отъ човѣка. Добре е човѣкъ да ездѣ конѣ, да се качва на автомобилъ, на аеропланъ, но само отъ време на време, а не постоянно. Ще кажете, че не можете безъ конѣ, или безъ автомобилъ. Има нѣща, безъ които човѣкъ не може, но тѣ не сж нито конѣ, нито автомобилъ, нито файтонъ. Човѣкъ не може да живѣе безъ импулса на своето сърдце и на своя умъ. Обаче, и като живѣе съ импулса на своето сърдце и на своя умъ, той трѣбва да избѣгва еднообразието. — Защо? — Еднообразието убива човѣка.

И тѣй, човѣкъ не може безъ сърдце и безъ умъ, т. е. безъ мисль и чувства. Той трѣбва да дава пжть на ония мисли и чувства въ себе си, които турятъ редъ и порядкъ въ живота му. Има мисли и чувства въ човѣка, които могатъ да го изхвърлятъ вѣнъ отъ живота, както водата изхвърля на брѣга всички умрѣли животни, всички предмети, които нѣматъ опорна точка. Обаче, водата не може да изхвърли навѣнъ живата риба. Тя е пригодена, именно, къмъ условията на водата. Параходъ, вързанъ за котвата си, не може да излѣзе вѣнъ отъ водата. Откъсне ли се отъ котвата и се понесе по вълнитѣ на водата, безъ надзора на опитния капитанъ, водата ще го изхвърли вѣнъ отъ себе си. Какво представя морето? Морето символизира живота. Както морето се вълнува, така и животътъ

се вълнува подъ влиянието на въздушнитѣ течения. Влѣзе ли въ живота, човѣкъ трѣбва да има опорни точки, на които да се държи здраво. Не се ли държи здраво за нѣщо, животътъ ще го изхвърли вънъ отъ себе си.

Едно трѣбва да имате предъ видъ: Щомъ сте влѣзли въ живота, вие трѣбва да бждете съсрѣдоточени. Какво става около васъ, това не трѣбва да отвлича вниманието ви. Щомъ вниманието ви се отвлича на една и на друга страна, вие сте осждени да попаднете въ вълнитѣ на живота, които ще ви изхвърлятъ далечъ нѣкъде. Следователно, отидете ли на събрание, да слушате нѣкаква речъ или беседа, отправете вниманието си къмъ говорителя и слушайте, какво той говори. Ако можете така да се съсрѣдоточите, че да не виждате, нито кой е билъ до васъ, предъ васъ или задъ васъ, нито да видите, колко души сж присѣтствували на събранието, вие сте използвали беседата. Иначе, разсѣе ли се вниманието ви, вие сте присѣтствували само съ тѣлото си, т. е. съ автомобиля си, въ който е седѣлъ шофьора, но не и господарътъ. Господарътъ е билъ другаде нѣкъде и нищо не е чулъ и разбралъ отъ това, което се говори.

Следователно, когато казваме, че хората се каратъ и биятъ помежду си, въ сжщность тѣхнитѣ слуги се каратъ, но не и господаритѣ имъ. Като каратъ автомобилитѣ си, слугитѣ се каратъ помежду си, кой отъ двата автомобиля да мине пръвъ. Кой ще отстѣпи?

— Слабиятъ. Слабиятъ трѣбва да бжде разуменъ, да отстъпва на физически силния. Това подразбира стиха: „Не противи се на злото!“ Злото е дяволътъ въ свѣта, който се отличава съ своята експедитивностъ. Дето ходи, каквото прави, дяволътъ все бърза. Който смѣе да се изпрѣчи на пътя му, той го поваля на земята. Отличителното качество на човѣка пѣкъ е това, че той всѣкога и навсѣкжде търси правото. Като търси правото, той има възможностъ да се спира на много мѣста и да се учи. Обаче, въпросътъ за правото днесъ е неразрешимъ. Той представя ирационално число. Колкото и да дѣлите това число, все ще се получи остатѣкъ. Дойдете ли до остатѣка, турете точка и кажете: Отъ мене да мине. Животътъ работи съ ирационални и съ рационални числа. Тѣй щото, не се опитвайте да дѣлите числата на живота безъ остатѣкъ.

Който издирва нѣщата въ тѣхната точностъ, той не разбира живота. Животътъ постоянно смѣня числата, съ които работи: Днесъ работи съ нѣкое рационално число, утре — съ ирационално. Това значи, че нѣма вѣчно щастие на земята. Ако човѣкъ днесъ е щастливъ, утре ще бжде нещастенъ. Колко щастливъ може да бжде онзи баша, на когото тримата синове сж на война и му съобщаватъ, че двамата отъ тѣхъ сж убити? Какъ ще бжде щастливъ онзи човѣкъ, на когото кжщитѣ сж съборени отъ земетресение? При сегашнитѣ

условия на живота, и съвършениятъ човѣкъ ще опита дисхармонията, която съществува на земята. Христосъ, най-великиятъ и съвършенъ човѣкъ, дойде на земята, но и Той опита голѣмата дисхармония между хората. Той дигна камшикъ и се опита да изгони продавачитѣ отъ Божия храмъ, но не успѣ. И до днесъ храмоветѣ сж пълни съ продавачи. Обаче, идеята, която Христосъ прокара съ тази своя постѣпка, и досега още живѣе въ сърдцата на хората.

Христосъ дойде на земята, да покаже на хората, какъ да приложатъ любовта. За да живѣятъ по любовъ, хората трѣбва да измѣнятъ разбиранията си, да приложатъ Христовитѣ принципи. Живѣятъ ли съ старото, тѣ трѣбва да бждатъ на различни планети. За да се обичатъ хората, единъ трѣбва да бжде на Земята, другъ — на Слънцето, трети — на Венера, четвърти — на Луната и т. н. Като имъ домжчнѣе, тѣ ще се срещнатъ на Земята, ще си поговорятъ сладко и ще се раздѣлятъ. Засега, обаче, и това е невъзможно.

Мнозина се заблуждаватъ, като мислятъ, че сж ходили въ духовния свѣтъ. Ходили сж въ духовния свѣтъ, а не могатъ да кажатъ нищо ново. Тѣ си представятъ духовния животъ като този на земята. — Не, духовниятъ свѣтъ се различава коренно отъ физическия. Духовниятъ свѣтъ е свѣтъ безъ никакви противоречия. Тамъ владѣе пълна хармония и чистота.

И тъй, човѣкъ трѣбва да има права мисълъ, която да му служи за мѣрка въ живота, да различава обикновеното отъ необикновеното, човѣшкото отъ Божественото. Обикновеното, т. е. човѣшкото създава тревоги, безпокойствия, недоразумения, скърби и страдания. Божественото, обаче, носи щастие, миръ и свобода. Човѣкъ се безпокои, че нѣма пари да довърши кжщата си. Майката се безпокои, че детето ѝ заболѣло отъ нѣкаква болестъ, или че е отишло нѣкжде и не се е върнало на време. Търговецътъ се безпокои, че не може да плати полицитѣ си на време. Започне ли човѣкъ да гледа на нѣщата отъ Божествено становище, той ще види, че всичко, каквото се случва въ живота му, е за негово добро. Добро е, че нѣкой човѣкъ нѣма пари да довърши кжщата си, защото наскоро ще стане голѣмо земетресение, което ще събори много кжщи. Като мине земетресението, той ще намѣри пари да довърши кжщата си. Иначе, земетресението щѣше да засегне и неговата кжща и щѣше да го съсипе материално. Майката не трѣбва да се безпокои, че детето ѝ е болно, защото тази болестъ ще развие въ него известна мекота, която му е нужна въ живота. Майката не трѣбва да се безпокои, че детето ѝ закъснѣло нѣкжде, защото ще разбере, че това закъснение е било за добро. То е срещнало на пѣтя си друго дете, което е паднало и счупило крака си, и му е помогнало да го заведе у дома му. Гледа ли на жи-

вота по този начинъ, човѣкъ ще види, че задъ всѣко зло се крие нѣкакво добро. За да не изразходва напразно енергията си, щомъ се намѣри предъ известни неприятности, мъжнотии и страдания, човѣкъ трѣбва да трансформира състоянията си, по-леко да понася тия нѣща. Като се изучава, човѣкъ вижда, че, при всички изпитания въ живота си, има нѣщо въ него, което се безпокои и смушава, но има нѣщо, което остава спокойно и гледа на нѣщата философски.

Като не разбиратъ законитѣ на разумния животъ, хората спорятъ за нищо и никакво. Тѣхнитѣ спорове сж подобни на детскитѣ. Учителътъ влиза въ отдѣлението си и задава въпроса: Колко е 5×5 ? Нѣколко ученици дигатъ ржка да отговорятъ, обаче, учителътъ извиква този ученикъ, който последенъ е дигналъ ржка. Ученикътъ, който пръвъ е дигналъ ржка, се обижда, защо учителътъ не го е предпочелъ, и се явява споръ. Всички ученици иматъ право да дигатъ ржка, но и учителътъ има свобода да дигне, когото иска. Въ единъ часъ е невъзможно да бждатъ изпитани всички ученици. Учителътъ ще изпита двама-трима ученика, а останалитѣ ще слушатъ. При това, нужно ли е всички ученици да отговорятъ на въпроса, колко е 5×5 ? Единъ ученикъ ще отговори на въпроса, колко е 5×5 ; другъ ще отговори на въпроса, колко е 5×6 ; трети пъкъ ще отговори на въпроса, колко е 5×7 и т. н. Пазете се отъ еднообразието на

нѣщата. Отговори ли единъ ученикъ, че $5 \times 5 = 25$, въпросътъ е свършенъ. Трѣбва ли следъ това да дойде другъ нѣкой, да казва, че на сжщия въпросъ може и по другъ начинъ да се отговори? Какъвъ ще бжде другиятъ начинъ? Той ще започне да доказва, че $5 + 5 = 10$, $10 + 5 = 15$, $15 + 5 = 20$, $20 + 5 = 25$. И това е вѣрно, но по-бързо е решението на 5×5 .

Уменъ трѣбва да бжде човѣкъ! Уменъ човѣкъ е онзи, който върви по пѣтя на най-малкитѣ съпротивления, по пѣтя на най-малкитѣ разходи. Тѣй щото, дойдете ли да решавате нѣкакъвъ въпросъ, вие трѣбва да бждете справедливи. Истински справедливъ човѣкъ е онзи, който никога не внася противоречия въ своитѣ постѣпки. Природата никога не поставя противоречия въ живота на хората. Следователно, като ученикъ, който изучава живата природа, постѣпвай като нея. Питатъ ли те, колко е 5×5 , отговори направо, безъ никакви извъртвания. Кажи, че $5 \times 5 = 25$ — нищо повече.

Следователно, задачата на човѣка е да не внася никакви противоречия нито въ своя животъ, нито въ живота на своитѣ ближни. Внесе ли най-малкото противоречие нѣкжде, той е длъженъ да го отстрани. Тази е причината, поради която хората трѣбва да се раждатъ и прераждатъ. Тѣ трѣбва да дохождатъ много пѣти на земята, за да изправятъ погрѣшкитѣ на своето минало. Нѣкой виденъ

философъ е създалъ нѣкаква теория, съ която е внесълъ голѣми заблуждения въ умоветъ на хората. Този философъ трѣбва отново да се роди като малко дете, да опита послѣдствията на своята теория и да се заеме съ изправянето ѝ. Докато е малко дете още, майката го повива въ пелени, кжпе, храни, както и когато намира за добре. То плаче, иска да ѝ каже, че е виденъ философъ и не трѣбва да постъпва съ него противъ желаніята му. Като го повива и разповива, съ това майка му иска да каже: Едно време и ти по този начинъ си завързвалъ умоветъ на хората съ своитѣ теории, но сега ще ги развържешъ, т. е. ще ги освободишъ. Този философъ не трѣбва да живѣе съ своето минало величие, но да се примири съ положението си на дете и да желае майка му да го кжпе често. Като го кжпе често, майка му ще освободи съзнанието му отъ редъ наслоявания на неговто минало. Като се освободи отъ тия наслоявания, той може да изправи погрѣшкитѣ си къмъ човѣчеството. Всѣка негова погрѣшка е погрѣшка и на цѣлото човѣчество. И обратно: погрѣшката на цѣлото е погрѣшка и на частта.

Веднѣжъ дошълъ на земята, задачата на всѣки човѣкъ е да изправи, както своитѣ погрѣшки, така и тия на своитѣ ближни. Като изправяте своитѣ погрѣшки, вие правите добро на себе си и на ближнитѣ си. Бждете доволни отъ малкото, което можете да постигнете въ единъ животъ. Не мислете, че въ единъ жи-

вотъ можете да станете съвършени. Съвършенството на човѣка се заключава въ това, което той може да постигне днесъ. Това, което ще постигне утре, представя неговиятъ идеалъ. Идеалътъ на човѣка е въпросъ на неговото бъдеще. Като знаете, че всѣки човѣкъ е длъженъ да изправя погрѣшките си, вие лесно ще се справите съ противоречията си. Ако човѣкъ не разреши малките противоречия и мжчноти, той ще се нагъкне на по-големи.

Единъ светия често минавалъ край домоветъ на единъ богатъ и на единъ беденъ. Като го виждалъ, богатиятъ му казвалъ: Моля ти се, кажи на Господа, че ми дотегна богатството. Искамъ да ме освободи отъ него. Сиромасхътъ пъкъ му казвалъ: Кажи на Господа, че ми дотегна сиромашията. Искамъ по нѣкакъвъ начинъ да ме освободи отъ нея. Светията предалъ молбата и на двамата предъ Господа. Господъ му отговорилъ: Иди при богатия и му кажи да започне всѣки день да роптае противъ богатството. Като чуя недоволството и роптанието му, ще го освободя отъ богатството, което днесъ има. На сиромаса пъкъ ще кажешъ, всѣки день да благодари за сиромашията си. Като видя, че той е благодаренъ отъ сиромашията си, веднага ще го освободя отъ нея. Като чулъ тия думи, богатиятъ казалъ на светията: Какъ е възможно да бжда неблагодаренъ и недоволенъ отъ богатството си? — Щомъ това е невъзможно за тебе, богатството ти ще остане. И сиромасхътъ ка-

залъ на светията, че му е невъзможно да благодари за сиромашията. — Щомъ е така, сиромашията и за напредъ ще остане съ тебе.

И тъй, иска ли човѣкъ да се освободи отъ нѣкаква неприятностъ или мжнотия, той трѣбва да направи невъзможното. Не прави ли голѣми усилия да преодолѣе лошитѣ условия, вмѣсто да се освободи отъ тѣхъ, тѣ още повече ще се влошатъ. Ако иска да се освободи отъ богатството си, богатиятъ не трѣбва да очаква на Бога, Той да му го отнеме, но доброволно да го раздаде на сиромаситѣ. Сиромаситѣ пѣкъ да не очаква на богатитѣ, или на Бога, да получи всичко наготово, но да се заеме да работи, самъ да изкарва прехраната си. Човѣкъ трѣбва да разчита на себе си, а не на онова, което случайно иде отъ вѣнъ.

Кате говоря тия работи, ще кажете, че лесно се говорятъ, но мжно се прилагатъ. Разумниятъ, обаче, каквото говори, веднага го прилага. Той е внимателенъ въ постѣпкитѣ си и никога не грѣши. Случи ли се да направи нѣкоя погрѣшка, той веднага я изправя.

— Само Божията Любовь носи пълния животъ.

*

36. Лекция отъ Учителя, държана на
24 априлъ, 1929 г. София. — Изгрѣвъ.

Пътът на слабия и на силния.

Размишление върху благата вестъ.

Сега ще ви дамъ нѣколко правила за живота.

Първо правило: колкото и както да разчепквате една прежда, тя съдържа толкова конци въ себе си, колкото въ началото е имала. При това, не мислете, че като я разчепквате на конци, животътъ ви ще се нареди по-добре, отколкото по-рано е билъ нареденъ. Това правило се отнася за всички положения въ живота. Следователно, както и да разчепквате даденъ въпросъ, той ще си остане такъвъ, какъвто първоначално е билъ.

Второ правило: ученикътъ никога не трѣбва да се влияе отъ окръжаващата срѣда. Постъпи ли веднѣжъ въ училището, той трѣбва да учи за себе си, да се стреми да свърши съ успѣхъ. Дали другаритѣ му ще се учатъ или не, това да не го смущава. Като учи добре, съ това той косвено помага и на другитѣ. Ако не учи, той ще влияе зле и на околнитѣ.

Трето правило: никога не се товарете повече, отколкото трѣбва. Всѣки да носи толкова, колкото може. Не мислете, че, ако натоварите магарето си повече, ще свършите много работа. Не претоваряйте ума си съ

повече знания, отколкото можете да носите.

Това сж правила, които всички хора знаят, но не сж ги приложили. Ония, които не сж приложили тия правила, нека ги приложатъ.

Като ученици, каквато работа да вършите, покрай нея, вие трѣбва да изучавате и музиката. Музиката, пѣнието не служатъ само за развлѣчение на човѣка, но тѣ му помагатъ за правилно разрешаване на трудни проблеми въ живота. Чрезъ музика и пѣние човѣкъ трансформира състоянията си. Освенъ вокална и инструментална музика, сжществува още и музика на живота, която е различна за различнитѣ хора, споредъ гамитѣ, въ които се движатъ. Има гами на живота, въ които, попадне ли човѣкъ веднѣжъ, мжно може да се освободи отъ тѣхното вредно влияние. И като пѣе или свири, всѣка пѣсенъ е въ сила да освободи човѣка отъ неговото тежко положение, или да смѣни състоянието му. Пѣснитѣ на птицитѣ, пѣнието на славея, за-примѣръ, внася нѣкаква поезия въ душата на човѣка. Има пѣвци, чиято пѣсенъ внася радостъ, подема въ човѣшката душа. Който се занимава съ музика и пѣние, той има възможностъ да се натъкне на източната и западната музика, да ги сравнява и да се ползува отъ тѣхъ.

Изучавайте живота въ всички негови прояви и ползувайте се отъ тѣхъ. Доброто дръжете, а злото туряйте настрана. Ще срѣ-

щите и приятни, и неприятни нѣща въ живота си, но не се смущавайте. Въ природата има и долини, и върхове. Като слизате въ нѣкоя долина, вие ще имате едно състояние. Качвате ли се на нѣкой планински връхъ, ще имате друго състояние. Каквото виждате въ природата, сжщото срѣщате и въ живота. Животътъ не е площъ. Изучавате ли го съзнателно, ще видите, че въ него има долини, върхове, морета, рѣки, океани и т. н. Въ живота, както и въ природата, има недосегаеми по своята височина планински върхове и недостъпни по дълбочината си долини. Както туристътъ се стреми къмъ високи планински върхове, така всѣки човѣкъ се стреми да се качи на нѣкой връхъ на живота, оттамъ да разглежда нѣщата и да се поучава.

Ссга, като слушате да се говорятъ такива нѣща, вие ще се запитате, защо човѣкъ живѣе, защо се радва и скърби, защо се ражда и умира и т. н. Колкото и да се запитвате за едно или за друго, ще знаете, че може да се отговаря само на такива въпроси, които иматъ математическо разрешение. Щомъ даденъ въпросъ не може да се разреши математически, той не може да има никакъвъ отговоръ. — Какво нѣщо е небето? — Това е въпросъ, за който още не сте готови да ви се говори. Нѣкой иска да знае, защо гладува често. Отговорътъ е следниятъ: Човѣкъ гладува, за да познае страданието. Като се нахрани, той ще се радва. Това не сж фило-

софски отговори, но разумниятъ ще си послужи съ тѣхъ, както съ брашното, и ще направи една прѣсна пита. Ще кажете, че не разбирате това нѣщо и трѣбва да ви се обясни. Знайте, че природата си служи само съ загадки, за да застави хората да мислятъ. Ако имъ обясни всички явления, тѣ нѣма да мислятъ. На сѣщото основание, и ние загатваме нѣщата, безъ да ги обясняваме докрай. За да развие своя умъ, човѣкъ трѣбва самъ да мисли, да не очаква наготово да му решаватъ въпроситъ. Като ученици, вие трѣбва да се занимавате главно съ ония въпроси, които допринасятъ нѣщо за разбиране на живота.

Като ученици на Великата Школа, преди всичко вие трѣбва да бждете здрави, не само физически, но и психически. — Кой е психически боленъ? — Който е недоволенъ, който се съмнява, който не владѣе ума, сърдцето и волята си. Човѣкъ не е виновенъ, че се е разболѣлъ, но е виновенъ, ако не се лѣкува. Човѣкъ не е виновенъ, че не може да владѣе ума, сърдцето и волята си, но е виновенъ, когато не работи върху възпиганието си. Той трѣбва да възпитава ума сърдцето и волята си, да дойде до пълно самообладание.

Сега, да се върнемъ къмъ въпроса за музиката. Като ученици, вие трѣбва да пѣте и да свирите, да си служите съ музиката. Нѣма човѣкъ на земята, който не знае да пѣе. И говорътъ е музика, пѣсень Колкото по-му-

зикаленъ е човѣкъ, толкова по-музикално говори. Казватъ за нѣкого, че говори сладко, че говорятъ му е пѣсень. Разумното говорене е музика, пѣсень. Нѣкой казва, че не се нуждае отъ музика. — Не, безъ музика човѣкъ не може да сѣществува. Яденето, говорятъ, писането, ходенето, движенията сж все музика. Българинътъ се движи между две гами: мажорна и миньорна. Въ българските народни пѣсни преобладаватъ миньорните гами. Тѣзи гамн не се отразяватъ добре върху възпитанието на българина. Той трѣбва да измѣни нѣщо въ своята пѣсень, за да придобие онзи елементъ, който му липсва. За да разбере, какво му липсва, той трѣбва да изучи добре физическия свѣтъ. Този свѣтъ е предговоръ къмъ духовния. Не познава ли физическия свѣтъ, човѣкъ нѣма да разбере и духовния. Ако човѣкъ, изобщо, не само българинътъ, не разбере физическия, видимия свѣтъ, по никой начинъ нѣма да разбере невидимия, духовния.

Сега ще ви дамъ една нова пѣсень „Нева-санзу“ — на чуждъ, източень езикъ. Тя не може да се преведе на български езикъ, понеже сричките нѣма да се съвпаднатъ. Освенъ това, ако думите ѝ се преведатъ на български, тѣ ще изгубятъ силата си. Като пѣе вдъхновено, човѣкъ твори. Въ този смисълъ, пѣнието е творчески процесъ. Въ пѣсеньта „ти съзнавай, ти люби“, пѣтътъ, по който човѣкъ минава, е гладъкъ, безъ препятствия. Въ пѣсеньта „Нева-санзу“ пѣтътъ не е равенъ. Чо-

вѣкъ трѣбва да слѣзе отъ височина въ долина, да разреши нѣкой мжченъ въпросъ въ живота. Изобщо, музиката помага на човѣка при известни болести. Съ нея той може да се лѣкува. Музиката е по-добро срѣдство за лѣкуване отъ всѣкакви лѣкарства и инъекции. И когато не може да реши нѣкоя задача въ живота си, човѣкъ пакъ трѣбва да пѣе. Пѣятъ не само обикновенитѣ хора, но и най-великитѣ адепти и светии. Тѣхната музика сѣществува по-отдавна отъ тази на земята. Музиката на съвременнитѣ хора представя малка свѣтлинка всрѣдъ голѣма тъмнина. Колкото малка да е тази свѣтлинка, единъ день тя ще се усили. Тя е начало на бждещата музика, безъ която новата култура не може да дойде на земята. Ако не се създадатъ нови музикални форми, и новата музика не може да дойде. Като професия, музиката е едно нѣщо; като творческа сила, като дарба, вложена въ човѣка, тя е друго нѣщо. Човѣкъ не трѣбва да пренебрегва въ себе си това, което природата е вложила.

Човѣкъ трѣбва да пѣе, да свири, да се развива музикално. За да пѣе и свири, той трѣбва да бжде свободенъ, да не се стѣснява. Не е ли свободенъ, човѣкъ не може да успѣва. Като слуша нѣкоя хубава пѣсенъ, той иска да я изпѣе, но се стѣснява. Мине ли презъ ума му нѣкоя свѣтла мисль, той иска да я приложи, но изведнѣжъ се спре, изгуби вѣра въ себе си. Една пѣсенъ е добре изпѣта, или

една идея е правилно приложена, когато може да създаде нѣщо въ човѣка.

Пѣсенѣта „Нева-санзу“ ще остане съ думитѣ, които ви дадохъ, макаръ и неразбрани за васъ. Неразбранитѣ нѣща сж далечни, а разбранитѣ — близки. Това, което човѣкъ не може да възприеме, е далечъ отъ него; това, което възприема, е близо до него. Непостижими нѣща сж ония, които стоятъ далечъ отъ човѣка. Постижими сж ония, които сж близо до него. Като се стреми къмъ непостижими нѣща, човѣкъ трѣбва да бжде внимателенъ, да не се натъкне на нѣкаква опасностъ. Стрѣменъ е пѣтътъ къмъ непостижимото. Той е пѣленъ съ изненади и опасности, каквито човѣкъ срѣща вечеръ въ гората или въ тропическитѣ мѣста. Колкото да сж опасни мѣстата, презъ които адептѣтъ минава, той е защитенъ отъ тѣхъ, защото вътрешно е въоръженъ. Обаче, слабиятъ може да пострада въ безопаснитѣ мѣста. И окултнитѣ науки криятъ въ себе си голѣми опасности, които могатъ да изненадатъ всѣки невъоръженъ човѣкъ. Много религиозни хора сж полудявали отъ страхъ. Много хора сж полудявали при пѣтуване по море или океанъ. Случвало се е параходѣтъ, съ който пѣтуватъ, да се запали. Като нѣма кжде да бѣгатъ, тѣ полудяватъ отъ страхъ. Има случаи, когато човѣкъ полудява, само като му съобщатъ нѣкаква неприятна вѣстъ: или че паритѣ му сж пропаднали, или кжщата му е из-

горѣла, или синѣтъ му е умрѣлъ. Въ такива случаи, човѣкъ трѣбва да има самообладание, първо да провѣри, вѣрно ли е това, което му съобщаватъ. При каквито изпитания да се натѣква, човѣкъ трѣбва да пѣе, да се хармонизира.

Сега, ако речете свободно да задавате въпроси, вие първо ще питате, какѣвъ е смисѣлътъ на страданията и радоститѣ, какѣвъ е смисѣлътъ на живота и на смъртъта, защо човѣкъ трѣбва да се ражда и преражда. Като отидете на онзи свѣтъ, тамъ ще видите своитѣ минали животи като на кино. Като разглеждате своитѣ добри и лоши постѣпки на миналото, вие ще разберете, защо днесъ имате добри или лоши отношения съ хората. Отношенията ви съ хората отчасти само обясняватъ въпроситѣ за радоститѣ и страданията въ живота. Като разглеждате своитѣ минали животи, ще видите, че на нѣкои хора сте правили голѣми добрини, жертвували сте се за тѣхъ, а на други сте правили голѣми пакости и злини. Като проследите дългата история на вашия животъ, вие ще разберете причината и последствията на нѣщата. Това, което ще видите на другия свѣтъ, можете да го видите още докато сте на земята, но за това се изисква високо съзнание. Докато дойдете до това високо съзнание, оставете миналото си настрана. Миналото ви нека бѣде развлѣчение за бѣдещето, а сегашнвото да ви бѣде като работа, която ви предстои да свършите.

Веднѣжъ дошли на земята, вие трѣбва да бждете внимателни, защото ще се натѣкнете на опасни мѣста. Минавате ли презъ тия мѣста, вие трѣбва да бждете добре въоръжени, да не пострадате. Ако искате да преминете нѣкоя дълбока рѣка, вие трѣбва да имате здравъ поясъ. Искате ли да минете презъ нѣкоя гѣста гора, трѣбва да носите револверъ въ джоба си, да не ви изненада разбойникъ или нѣкой звѣръ. Отивате въ нѣкой магазинъ да си купувате дрехи. Търговецътъ ще ви изгледа внимателно отъ главата до краката. Той иска да разбере, носите ли револверъ, т. е. звонкови пари въ джоба си, за да ви стане на крака или не. Ако разбере, че разполагате съ звонкови, той веднага скача на крака и предлага услугитѣ си. Убеди ли се, че сте беденъ, той не мърда отъ мѣстото си. Като проследите живота на съвременнитѣ хора, виждате, че все има нѣщо, което ги респектира. То може да бжде парата, силата, знанието, доброто и т. н. Търговецътъ услужва за звонковитѣ, а клиентътъ е внимателенъ и учтивъ къмъ търговеца, за да го предразположи, да му даде добра стока. Учтивостта и вниманието и на двамата е користо — всѣки иска да получи нѣщо. Като се натѣкватъ на грубия, материаленъ животъ, религиознитѣ и духовни хора казватъ, че не се нуждаятъ отъ пари. — Щомъ живѣятъ на земята, тѣ се нужляятъ отъ пари, но паритѣ не трѣбва да бждатъ идеалъ въ живота имъ.

Тѣ се нуждаятъ отъ знание, отъ сила, отъ нѣкаква велика идея, на която да служатъ. Каква по-велика идея може да търси човѣкъ отъ идеята да служи на Бога? Нѣкои казватъ, че не се нуждаятъ отъ Бога. — Това е неразбиране на нѣщата. Богъ е глава на човѣшкото тѣло. Какво представя тѣло безъ глава? Казано е въ Писанието: „Глава на твоето Слово е истината.“ Както тѣлото на човѣка не може безъ глава, така и душата, и духътъ не могатъ безъ глава. Главата е начало на нѣщата. Въ широкъ смисълъ на думата, начало на нѣщата е Богъ. Следователно, безъ глава, безъ начало, безъ Бога нищо не се постига. Който разбере значението на думитѣ „служене на Бога“, той е влѣзълъ вече въ духовния свѣтъ, дето владѣе пълна хармония, пълненъ редъ и порядъкъ, абсолютенъ вътрешенъ миръ. Духовниятъ свѣтъ не е нѣкъде далечъ отъ хората. Той е около тѣхъ. Отъ съзнанието на човѣка зависи, дали ще живѣе на земята само по физически начинъ, или ще живѣе и духовно. Като развива своитѣ духовни центрове, човѣкъ влиза въ връзка съ духовния свѣтъ, главно съ разумнитѣ същества отъ този свѣтъ и се учи отъ тѣхъ. Човѣкъ самъ опредѣля своя пжтъ. Отъ живота му зависи и посоката на неговото движение.

Сега, като говоримъ за духовния животъ, ние не искаме да налагаме на хората правила, какъ да живѣятъ. Искатъ ли да живѣе добре, човѣкъ трѣбва да спазва само единъ моралъ:

или страхъ отъ Бога, или любовъ къмъ Бога. Страхътъ е отрицателна страна, а любовта — положителна. За предпочитане е човѣкъ да влѣзе въ положителната страна на живота и така да се подига, отколкото въ отрицателната.

Като говоря за страхъ отъ Бога, азъ имамъ предъ видъ онзи свещенъ трепетъ къмъ Бога, който освобождава човѣка. Да се бои човѣкъ отъ Бога, това значи, да мисли, какво прави. Като се страхува отъ Бога, човѣкъ се стреми, каквото прави да е благоугодно на Бога. Нѣма ли това чувство въ себе си, човѣкъ допуска въ ума си различни мисли, които го сковаватъ, както циментовата каша скована предметитѣ. И въ окултната наука има мисли, които сж подобни на циментовата каша. Постави ли човѣкъ крака си тамъ, мжчно може да го извади. Щомъ се втвърди, кашата трѣбва да се счупи. Не може ли самъ да счупи втвърдилиия се циментъ, човѣкъ трѣбва да търси външна помощ. Освободи ли веднѣжъ крака си отъ циментовата каша, втори пътъ не трѣбва да го поставя. Втората каша ще бжде по-лоша отъ първата.

И тъй, иска ли да води мораленъ животъ, човѣкъ трѣбва да има или страхъ отъ Бога, или любовъ къмъ Бога. Има ли едното или другото, той ще се превъзпита, човѣкъ ще стане. Чрезъ страха, човѣкъ ще придобие мдростъ, която ще го спаси. Чрезъ любовта

пъкъ той ще влѣзе въ закона на благодатъта. Любовта е пжть на най-малкитѣ съпротивления. По този пжть и децата вървятъ. Обаче, пжтьтъ на страха е пжть за гениалнитѣ хора, за адепитѣ, за боговетѣ. Божествата никога не вървятъ по пжтя на любовта. Ако нѣмаха страхъ отъ Бога, съ силата си, тѣ биха разрушили свѣта. Но понеже иматъ страхъ, тѣ вървятъ по пжтя на мъдростъта. Съ любовта работятъ малкитѣ, слабитѣ сжщества, а съ страха — великитѣ сжщества, боговетѣ. Само страхътъ отъ Бога е въ състояние да смири, да укроти силнитѣ хора. Нѣматъ ли този страхъ, тѣ щѣха да проявяватъ силата си навсѣкжде, но съ това щѣха да предизвикватъ силитѣ на природата. Да предизвикашъ силитѣ на природата срещу себе си, това значи, да бждешъ тъпканъ на общо основание. Ето защо, силнитѣ сжщества, адепитѣ и боговетѣ сж предпочели да иматъ страхъ отъ Господа, и Той да ги тъпче, отколкото хората. Нѣматъ ли страхъ отъ Господа, тѣ ще бждатъ давени, както кучетата се давягъ.

Едно голѣмо, силно куче хванало едно по-малко, повалило го на земята и започнало да го дави. Малкото куче се борило, падало, ставало на земята, докато успѣло да се освободи отъ голѣмото и хукнало да бѣга. Скоро то настигнало друго куче, по-малко, и постжпило съ него по сжщия начинъ, както голѣмото, което му дало добъръ урокъ. Като

се освободило, и малкото куче хукнало да бѣга. По-малкитѣ кучета бѣгатъ отъ по-силнитѣ, но отъ страхъ, а не отъ любовъ. Давене е това. Нѣкой иска да е силенъ, че каквото да става съ него. — Не е така. Силниятъ трѣбва да има страхъ отъ Бога. Не се ли страхува, той самъ ще се разруши. И най-голѣмитѣ и силни гранати се пукатъ сами. Пукне ли се веднѣжъ, нищо не остава отъ силата ѝ.

Човѣкъ трѣбва да бжде разуменъ, да не изразходва силитѣ си напразно. Всѣка граната, като се пукне, трѣбва да извърши нѣкаква работа. Природата не изразходва силитѣ си напразно. За да не правите голѣми грѣшки въ живота си, препорѣчвамъ ви да вървите по пѣтя на любовта. Който иска да ходи по пѣтя на мъдростта, той трѣбва да знае, че този пѣтъ е мъченъ. Като грѣшите, Богъ ще ви тѣпче. Благословение е за човѣка Богъ да го тѣпче, но това не става често. Малцина сж хората, които се ползуватъ отъ тая привилегия. Това не значе, че Богъ ще слѣзе на земята като човѣкъ и ще почне съ краката си да тѣпче онзи, който е пристѣпилъ Неговия законъ. Когато благоприятнитѣ условия се смѣнятъ въ неблагоприятни, това е Божиятъ кракъ, който тѣпче. Нѣкой човѣкъ се издигналъ до положението на генералъ, който командува цѣла армия, но ако пристѣпи Божия законъ, кракътъ на Бога започва да го тѣпче: уволняватъ го отъ служба, лишаватъ

го отъ права, отъ пенсия, изгубва уважението на своитѣ другари и войници. Той се чувствува самъ, изоставенъ, безъ никакво внимание отъ страна на приятели и познати. Такова бѣше положението и на царъ Давида, който взе женага на Урия Хетееца. Богъ му даде единъ добъръ урокъ. Синътъ на Давида започна да го гони, и той трѣбваше да бѣга босъ, безъ царска корона на глава. Съ това Богъ му напомняше положението, отъ което го въздигна. Отъ простъ овчаръ Давидъ стана царъ, Божий избранникъ.

Това, което стана съ Давида, ще стане съ всѣки, който нарушава Божиитѣ закони. За никого не е направено изключение, и за васъ нѣма да се направи. За да не изпада въ такива окултни каши, човѣкъ трѣбва да бжде разуменъ, да се въоръжи съ знание. Като учи добре, човѣкъ може да мине спокойно и презъ най-опасни мѣста. Като учи, човѣкъ разработва и ума, и сърдцето си. Тои е готовъ да се жертвува за Бога, за ближнитѣ си. Каквито блага придобие, той дава отъ тѣхъ и на ближнитѣ си. Даде ли нѣщо отъ себе си, той го забравя. Такъвъ човѣкъ обича работата и не очаква други да работятъ за него. Каквото човѣкъ придобие съ своя умъ и съ своето сърдце, това остава за него. При това, всѣка работа, която човѣкъ върши съ любовъ, колкото да е маловажна, е на мѣстото си. Тя е толкова почтена, колкото и най-голѣмитѣ и високи служби. Обаче, кол-

кото да е добра работата, която човѣкъ върши, не трѣбва да заеме цѣлия му животъ. Като работи нѣщо нѣколко години, нека смѣни тази работа съ друга. И царъ да е, човѣкъ пакъ нѣма да царува цѣлъ животъ. Като царува 40—50 години, ще отстѣпи престола си на своя синъ.

Сега, като вървите по пътя на обикновения животъ и на обикновената наука, вие постепенно навлизате въ своя вътрешенъ, разуменъ животъ, дето работитѣ сѣ постоянни, а явленията не ставатъ въ ограниченото време и пространство, както на физическия свѣтъ. Тѣ ставатъ извѣнъ времето и пространството. Човѣкъ всѣкога може да бѣде царъ на себе си, да господарува на своитѣ поданици — клеткитѣ си, и да ги възпитава. Това, което става вътре въ човѣка, става и вънъ отъ него. И обратно: това, което става въ външния свѣтъ, става и въ човѣка. Като съпоставя външния свѣтъ съ вътрешния, човѣкъ дохожда най-после до истината.

Сега, каквото да се говори на хората, тѣ трѣбва да прилагатъ. Какъ ще разберете, каква е семката, ако не я посадите и не видите плода ѝ? Какъ ще разберете живота, ако не го изучавате? Красивъ и сериозенъ е животътъ. Сегашниятъ животъ на хората не е нищо друго, освенъ външна дреха на истинския животъ. Ще дойде день, когато тази дреха на живота ще се махне, както затворникътъ сваля затворническия халатъ при излизане отъ затвора. И

Христосъ бѣше затворникъ, съ вѣнецъ на глава и мантия, която свалиха отъ гърба му. Освободи ли се живота отъ своята външна мантия, вие ще го видите такъвъ, какъвто е въ действителностъ.

Когато се говори за страдания, хората започватъ да се страхуватъ. Вземете примѣръ отъ Христа. Той понесе най-голъмитѣ страдания безъ страхъ, защото обичаше Бога и се страхуваше отъ Него. Той пазѣше свещено закситѣ Му. Който не спазва Божиитѣ закони, той е страхливъ човѣкъ. Биятъ ли ви, кажете като Христа: Вие не биете, както трѣбва. Не сте научили още това изкуство. Обиратъ ли ви, кажете имъ, че не сж научили това изкуство, както трѣбва. Дайте примѣръ на хората, какъ се бие, какъ се обира и т. н. Да биешъ нѣкого по правилата на любовта, това значи, ако е боленъ, да го излѣкувашъ; ако е умрѣлъ, да го възкрѣсишъ.

Съвременнитѣ хора се страхуватъ да не ги обератъ, да не ги уволнятъ, да не ги биятъ и т. н. Колкото и да се страхуватъ, всичко това ще стане, но да стане поне на време. Не стане ли на време, тогава е лошо. Ще дойде день, когато ще ви обератъ, ще ви уволнятъ отъ работата ви, ще ви набиятъ и отъ васъ ще останатъ само сухи кости. Като минете покрай кжщата си, ще кажете: Всичко това едно време бѣше мое. Каквото и да е останало отъ васъ, знайте, че то е нѣщо реално. Работете, именно, за тази реалностъ. Какъ ще работите? Или по пжтя

на любовта, или по пътя на мъдростта. Обичайте Бога и страхувайте се отъ Него, за да изпълнявате волята Му и свещено да пазите Неговите закони.

Т. м.

*

37. Лекция отъ Учителя държана
на 1 май 1929 г. София.—Изгрѣвъ.

Аксиома на живота.

Размишление върху милосърдието.

Съвременното човѣчество е дошло до положение, въ което трѣбва да стане смѣна на енергиитѣ му. Тази смѣна ще се отрази и на неговото съзнание. Да се смѣнятъ енергиитѣ на човѣка това значи, да се смѣнятъ формитѣ на материалния свѣтъ, формитѣ на самата материя. Щомъ формитѣ се измѣнятъ, заедно съ тѣхъ се измѣня и посоката на енергиитѣ, т. е. посоката на силитѣ въ човѣка.

Сега ще съставимъ пропорцията: $M:C=Ч:M^1$. Това значи: материята (М) се отнася къмъ силата (С) така, както чувствата (Ч) къмъ мислитѣ (M^1). Подъ думата „материя“ разбираме формата на нѣщата, чрезъ която силата се проявява. Подъ думата „сила“ разбираме проява на ума, т. е. резултатъ на работата на човѣшкия умъ или на Божественото въ човѣка. Когато умътъ работи повече отъ сърдцето, силата на човѣка е по-голѣма. Когато сърдцето работи повече отъ ума, гжстотата на материята е по-голѣма. Тази е причината, поради която нѣкои хора сж слаби, сухи, а други — пълни. Който повече мисли, а по-малко чувствава, той е сухъ, тънъкъ. Който повече чувствава, а по-малко мисли, той е пълненъ. Този човѣкъ не обича много да философствува. Следователно,

сърдцето не се нуждае отъ философия, а умътъ не се нуждае отъ гжстота. Въ сърдцето се събира повече потенциална енергия, а въ ума — кинетическа. Човѣкъ трѣбва да знае методитѣ, чрезъ които да превръща потенциалната енергия въ кинетическа. Докато не е запалена, свѣщъта съдържа потенциална енергия въ себе си. Щомъ се запали, потенциалната енергия постепенно се превръща въ кинетическа, т. е. въ свѣтлинна енергия. И ако човѣкъ чете на свѣтлината на тази свѣщъ, той приема енергията ѝ и я използва за възприемане на мислитѣ, които книгата съдържа въ себе си. Какъ ще се използва свѣтлината на свѣщъта, това зависи отъ съзнанието на човѣка. Който има будно съзнание, той ще запали свѣщъта и ще чете на нейната свѣтлина. Който нѣма будно съзнание, той може да запали свѣщъта и да заспи. Който разбира законитѣ на природата, той запалва свѣщъта и започва да работи. Щомъ свърши работата си, той изгасва свѣщъта и заспива.

Това сж положения, които съграждатъ живота на човѣка. Като живѣе, човѣкъ се ржководи отъ свои мисли и чувствавания, които, обаче, сж резултатъ на неговия миналъ животъ. Задачата му въ сегашния животъ е да се откаже отъ старитѣ си разбирания, които му сж причинили редъ страдания, и да се стреми къмъ новото, което единствено може да съгради неговия бждещъ животъ. Страданията сж резултатъ на миналото, радоститѣ — ре-

зултатъ на бждещето. Искате ли да живѣте въ радости, измѣнете посоката на живота си. — Ама беденъ съмъ. — Защо си беденъ? — Боленъ съмъ. — Защо си боленъ? Болестъта, сиромашията показватъ, че човѣкъ се е свързалъ съ единъ низшъ, неоргнзиранъ животъ, който се движи въ посока, диаметрално противоположна на истинския животъ. Влѣзе ли въ неорганизирания животъ, човѣкъ трѣбва да познава законитѣ му и да знае, какъ да ги избѣгва. Не ги ли избѣгва, той непременно ще попадне подъ тѣхнитѣ удари и ще носи послѣдствията имъ: сиромашия, болести, страдания и смъртъ. Представете си, че едно малко дете се качва, на здравъ, силенъ конь и се мжчи да го управлява. Докато има сили, то може да го владѣе. Въ най-скоро време силитѣ му изчезватъ, то отмалява, и коньтъ трѣгва, наждето иска. Такова е положението на всѣки човѣкъ, който влиза въ низшия, неорганизиранъ свѣтъ. Докато не е изгубилъ силитѣ си, той се справя съ него. Изгуби ли силитѣ си, този животъ започва да го владѣе. Като отслабне, човѣкъ казва: Животътъ нѣма смисълъ. Нѣма защо да живѣя. — Не, въ всички свои прояви, животътъ има смисълъ, но човѣкъ трѣбва да познава силитѣ си и да се нагърбва съ работи, които може да носи.

Сега ще напиша следнитѣ отношения: 1:2:3; 3:4:5; 5:6:7; 7:8:9. Какво означаватъ тия отношения? За да разберете смисъла имъ, вие трѣбва да ги принесете въ живота. Числото

едно, запримеръ, въ първото отношение, представя артистъ, който има отношение къмъ дветъ си ръце (2) и къмъ публиката (3). Колкото по-добре пѣе или свири, толкова повече хора ще дойдатъ да го слушатъ и повече пари ще събере. Това отношение е положително. Дойдете ли до отношението 3:4:5, имате единъ инженеръ (3), който се наема да строи къща, безъ да разполага съ голѣми знания. Не се минава много време, къщата се събаря (4). Като резултатъ, той не получава никакво възнаграждение (5). Това отношение е отрицателно. Усилията на този инженеръ сж отишли напразно. Това е обяснение на дветъ отношения. Още много обяснения могатъ да се дадатъ.

Като изучава живота си, човѣкъ вижда, че понѣкога работитъ му вървятъ добре, като на артиста, а понѣкога — зле, като на инженера. Това показва, че енергиитъ въ човѣка постоянно се смѣнятъ. Той е ту пасивенъ, ту активенъ; понѣкога е отрицателенъ, а понѣкога — положителенъ. Да бжде човѣкъ пасивенъ, това значи, да събира енергии въ себе си, т. е. да бжде въ състояние на почивка. Когато е активенъ, той изразходва събраната енергия. Въ този смисълъ, ние виждаме, че човѣкъ е изложенъ на постоянни промѣни: ту се качва, ту слиза. Той се качва по планини, но слиза и въ долини. Той върви по прави линии, но върви и по криви. Като върви по прави линии, той насочва енергиитъ си ту въ хоризонтално, ту въ перпендикулярно поло-

жение къмъ земята. Дали се движи по вертикална или по хоризонтална линия, човѣкъ срѣща малко или почти никакви препятствия. Движи ли се по права линия, каквато мъчнотия да срещне на пътя си, човѣкъ лесно я разрешава. Когато разумниятъ човѣкъ се движи, т. е. разрешава задачитѣ си, природата широко отваря вратитѣ си за него. За глупавия, обаче, тя затваря всичкитѣ си врати. — Защо вратитѣ на природата сж отворени за разумния? — Защото той може да прониква и презъ най-малкитѣ пространства. Той се вмѣква и между най-малкитѣ частици, защото знае, че колкото малки да сж частицитѣ на материята, и между тѣхъ има празни пространства. Глупавиятъ, обаче, търси широко отворени врати. Той търси широкия пътъ, вследствие на което се натѣква на голѣми изпитания и страдания. Както птицата може да ходи тамъ, дето млѣкопитаещото не може, така и умниятъ човѣкъ може да минава презъ такива отвори, презъ които глупавиятъ не може.

На какво можемъ да уподобимъ птицата и на какво — млѣкопитаещото въ човѣшкия животъ? Птицата представя човѣшката мисль, която лети високо. Млѣкопитаещото представя чувствата на човѣка, които се движатъ по земята. Затова, именно, мисълта представя рѣдка срѣда, а чувствата — гжста срѣда. Следователно когато се натѣкне на нѣкаква голѣма мъчнотия въ сърдцето си, за да я реши правилно, човѣкъ трѣбва да се качи въ ума си,

да влѣзе въ по-рѣдка срѣда, дето препятствията сж по-малки. — Възможно ли е това? — Съ питане въпроситѣ не се разрешаватъ. — Мога ли да свиря добре? Ще свърша ли училище? Ще бжда ли здравъ? — Това сж въпроси, за които не се пита. Искашъ ли да добиешъ всичко това, ти трѣбва да работишъ. Не работишъ ли, нищо нѣма да постигнешъ. Кой баща и коя майка нѣматъ желание синътъ имъ да има сжщитѣ дарби, каквито и тѣ иматъ? Следователно, Богъ. Който ни е изпратилъ на земята да учимъ, има всичкото желание да постигнемъ онова, съ което Той разполага. — Възможно ли е това? — Щомъ питаешъ, ти се съмнявашъ въ това, което е вложено въ тебе. Щомъ грѣшишъ, ти отричашъ живота. Щомъ отричашъ живота, ти приемашъ смъртта. Дето е смъртта, тамъ сж страданията. — Не съмъ ли човѣкъ? Нѣмамъ ли право да мисля? — Че си човѣкъ, това никой не отказва, но покажи своята човѣщина. Че имашъ право да мислишъ, и това никой не отказва, но покажи своята права мисль. — Не съмъ ли свободенъ? — Никой не отрича свободата ти, но не подържай въ себе си желания, които могатъ да те заробятъ. Като хранишъ въ себе си низши желания, ти самъ създавашъ веригитѣ на твоето робство. Заробишъ ли се ти самъ, и окръжаващитѣ ще те заробятъ. Като знаятъ това, източнитѣ народи казватъ: Изхвърли навънъ всички желания, които те заробватъ. Наистина, всѣко желание, което не е въ съгласие съ човѣшкия умъ, заробва човѣка.

И всѣка мисълъ, която не е въ съгласие съ човѣшкото сърдце, сжщо го заробва. За да не изпадне въ робство, човѣкъ трѣбва да отхвърли отъ себе си всички желанія и мисли, които не сж въ съгласие помежду си. Кжде сжществува такава съгласие? — Въ разумния животъ. Само разумниятъ животъ се движи по успоредни линии. Щомъ тия линии започнатъ да се пресичатъ, разумността изчезва. Дето разумността изчезва, тамъ се явяватъ редъ мжнотии и препятствия.

Като е дошълъ на земята, колкото да е уменъ човѣкъ неизбежно ще се натѣква на мжнотии, но той трѣбва правилно да ги разрешава. Който е обѣркалъ концитѣ, той самъ трѣбва да ги разплете. Казвате, че срѣщате мжчни задачи за решаване. За професоритѣ, които разполагатъ съ много знания, тия задачи сж лесни. Когато се е създавала природата, въ нея сж поставили задачи, които човѣкъ въ далечното бждеще ще разреши. Днесъ, съ всичката си философия и знание, човѣкъ едва решава леснитѣ задачи. Това показва степенъта на неговото развитие. По отношение на голѣмитѣ и сложни въпроси, които седатъ предъ него, той е малко дете. За да расте и да се развива правилно, даденъ му е капиталъ, който да пуца въ обръщение. Този капиталъ се увеличава и намалява, но има единъ основенъ капиталъ въ живота му, който никога не се мѣни. Това е неговиятъ мозъкъ. Като умре, човѣкъ всичко оставя на земята. Единственото нѣщо

което взима съ себе си, това е капиталътъ, вложенъ въ неговия мозъкъ. Когато човѣкъ умира, душата му стои до главата, чака последното му издѣхване, за да вземе веднага този капиталъ. Цѣлъ животъ тя е работила върху него, превръщала е низшето въ висше, организирала го е и сега слиза да го вземе съ себе си. Тя взима само есенцията на мозъка, както фабрикантътъ на розово масло взима есенцията отъ розитѣ. Отъ три хиляди килограма рози, той изкарва само единъ килограмъ розово масло. Този фабрикантъ съ право може да каже, че носи три хиляди килограма рози съ себе си. — Възможно ли е това? — Възможно е. — Какъ? — Като есенция.

Мнозина питатъ, какво ще правятъ следъ смъртъта си. — Много просто. Ще отидете при главата си и ще гледате да вземете есенцията на мозъка съ себе си. Ако можете да превърнете материята на мозъка въ финна материя, въ есенция, която да вземете съ себе си, вие ще напредвате и на онзи свѣтъ. Не можете ли да превърнете мозъчната материя въ есенция, нищо не можете да придобиете. — Вѣрно ли е това? — Ще го опитате. Всички Божествени нѣща сж вѣрни и разумни.

И тъй, душата, за която се говори, не е вѣнъ отъ човѣка. Тя се проявява чрезъ човѣшкия мозъкъ. Доколкото тѣлото и мозъкътъ на човѣка сж организирани, дотолкова и душата му се проявява. Ако тѣлото и мозъкътъ на човѣка не сж организирани, никаква

душа не търсете въ него. Погрѣшката на съвременнитѣ хора се заключава въ това, че тѣ отдѣлятъ тѣлото отъ душата, т. е. материята отъ силата. За да се прояви, силата се нуждае отъ материя, отъ форма. Сама за себе си, материята никога не може да се обработи. За да се обработи, за да се организира, въ помощъ ѝ дохожда силата. Едно отъ отличителнитѣ качества на материята е инертността. Тя не се мърда отъ мѣстото си. Ако нѣкой иска да я помѣсти, това значи, да я дигне на ръце, да я носи. Тя не се влюбва, подирѣ никого не тича. За да я нахраните, вие сами трѣбва да ѝ донесете храна, да отваряте и затваряте устата ѝ. Въ това отношение, материята е голѣма аристократка. Става ли въпросъ за работа, не я търсете. Възъ основа на свойствата на материята, казваме, че тя нито се губи, нито се създава, но само се видоизмѣня. Всѣки може да носи толкова материя, съ колкото сили разполага. Безъ сила материята не може да се обработва. Благодарение на силитѣ въ природата, отъ материята се образува тѣло, чрезъ което Божественото се проявява. Казваме „сила и енергия“. Подъ думата „енергия“ разбираме разумното начало, което работи. Подъ „сила“ разбираме интензивността, съ която разумното се проявява. Материята пъкъ е формата, чрезъ която силата и енергията работятъ. Колкото по-голѣма и по-интензивна е силата и енергията, толкова по-голѣмо напрежение предизвикватъ върху материята. Ако не

може да издържи това напрежение, материята се пръска, както гранатитѣ се пръскатъ подѣ напора на експлозивнитѣ вещества въ тѣхъ.

Сега, като изучавате човѣшкото естество, виждате, че понѣкога човѣкъ изпада въ състояния, подобни на експлозивитѣ. Въ такива случаи, той е готовъ да избухне като бомба. Запримѣрь, минава нѣкой вашъ приятелъ покрай васъ и на шега ви казва една обидна дума. Понеже обичате приятеля си, вие нищо не му казвате, правите се, че не сте чули, какво ви е казалъ. Обаче, независимо това, обидната дума работи въ васъ. Приятелътъ ви продължава да се шегува съ васъ, но вие не можете повече да мълчите. Още при първата шега вие сте се подпушили и не можете да издържате. Вие търсите въ себе си, каква по-силна дума да му кажете, за да се отпусите. Това показва, че всѣка дума съдържа въ себе си известни сили, които указватъ съответно влияние върху човѣка. Не само думитѣ, но и хората взаимно си указватъ известно влияние. Запримѣрь, ако срещнете човѣкъ, когото обичате, колкото и да се въздържате, непременно лицето, движенията ви ще се измѣнятъ. Ако срещнете човѣкъ, когото не обичате, лицето ви пакъ ще се измѣни. Който разбира тия психологически състояния, по лицето на човѣка, по движенията му, той може да чете като по книга. Две естества има въ човѣка: едното естество се подава на контролъ; второто естество, обаче, мжно се контролира. Въ това от-

шение, индуситѣ правятъ редѣ упражнения, да контролиратъ, именно. второто човѣшко естество. Въпрѣки това, то мѣчно се подава на контролъ.

Мнозина мислятъ, че светиитѣ сж съвършени, че сж постигнали пълно самообладание и пълна себеконтрола. — Не, има нѣща въ човѣшкото естество, които и светиитѣ още не сж преодоляли. Тѣ сж работили цѣлъ животъ върху известна своя чѣрта и въ края на краищата пакъ не сж успѣли да се справятъ съ нея. Много окултни ученици сж забелязали сжщото. Като искатъ да се справятъ съ нѣкоя своя отрицателна чѣрта, тѣ работятъ усилено въ това направление и мислятъ, че сж постигнали нѣщо. Минаватъ дни и месеци, тѣ не проявяватъ тази чѣрта. Докато мислятъ, че сж се справили съ нея, изведнѣжъ става нѣщо, и тѣ пакъ я виждатъ въ себе си, като че никога не сж работили върху нея. Това се дължи на нѣкакво неочаквано прекъсване на връзкитѣ съ природата. И следъ това трѣбва да мине много време, докато тия връзки отново се завържатъ. Сжщото забелязваме и въ природата. Следъ всѣко земетресение става прекъсване на воднитѣ течения. Вие виждате, че тамъ, дето е имало извори, следъ земетресението изчезватъ, а дето е нѣмало. нови се явяватъ. Следъ известно време изчезналитѣ извори отново се явяватъ на сжщитѣ мѣста. Следователно, когато човѣкъ грѣши, изворитѣ на неговата душа се прекъсватъ и изчезватъ. Изчезнатъ ли

тия извори, заедно съ тяхъ изчезва и растителността наоколо. Като се намъри въ такива условия, човѣкъ трѣбва усилено да работи върху себе си, да възстанови връзката си съ Божественото. Щомъ тази връзка се възстанови, изворитѣ на живота отново потичатъ.

Казано е въ Писанието, че както Богъ прощава, така и човѣкъ трѣбва да прощава. — Защо е необходимо хората да си прощаватъ? — За да възстановятъ връзкитѣ помежду си. Обаче, прошката е за съвършени хора, за светии, за велики хора. Наука е нужна на човѣка, за да знае, какъ да прощава. На думи човѣкъ казва, че е простилъ, но въ края на краищата вижда, че не е простилъ. Казано е, че Богъ ще заличи грѣховетѣ на хората и нѣма да ги помене. Както виждате, само Богъ е въ състояние да направи това. Дойде ли до хората тѣ днесъ прощаватъ и заличаватъ дълговетѣ си, на другия день отново ги изнасятъ на лице. Какво се ползува човѣкъ, ако постоянно бърка въ старата каша? Нищо не печели. Не само, че нищо не печели, но губи. Не споменавайте грѣшкитѣ на миналото си, или на младинитѣ си. Щомъ сте изправили погрѣшкитѣ си, не говорете вече за тяхъ. — Все трѣбва човѣкъ да поплаче за погрѣшкитѣ си. — Нѣма защо да плаче. Плачътъ означава слабостъ. Той не разрешава задачитѣ на човѣка. Като плаче, човѣкъ несъзнателно търси помощъ отъ нѣкого. Въпрѣки това, и най-сил-

нитѣ и велики хора поне единѣ пътѣ въ живота си сѣ плакали, търсили сѣ помощъ отъ нѣкъде.

Веднѣжъ дошълъ на земята, човѣкъ трѣбва да разбира дълбокия, вътрешенъ смисълъ на живота. Той трѣбва да разглежда живота като нѣщо разумно. Следователно, натѣкне ли се на нѣкакво противоречие, на нѣкаква отрицателна проява, той трѣбва да я трансформира въ себе си, да знае, че това не е истинскиятъ животъ. Животътъ, въ своята цѣлокупность, е разуменъ. Дали разбирате това или не, то е другъ въпросъ. Обаче, дръжте въ ума си тази мисль като аксиома. Става ли въпросъ за свѣта, ще знаете, че свѣтътъ, създаденъ отъ Бога, е абсолютно разуменъ. Това да бѣде за васъ аксиома и да не се стремите да я доказвате. Всѣки за себе си ще знае, че свѣтътъ, въ който се движи, е разуменъ. Въ този свѣтъ живѣятъ разумни същества. Така трѣбва да гледа човѣкъ и на живота. Мисли ли той, че животътъ е неразуменъ, всички негови усилия да измѣни живота, оставатъ напразни. Невъзможно е неразумното да стане разумно. Казано е въ Писанието, че човѣкъ трѣбва да умре за свѣта. Това значи, човѣкъ трѣбва да умре за стария животъ и да започне новъ животъ. Човѣкъ трѣбва да умре за старитѣ си разбирания и да започне съ нови разбирания, съ новия животъ. Новиятъ животъ изисква отъ човѣка да живѣе за Бога, а не за старото, за свѣтовното раз-

биране на нѣщата. Пророцитѣ сж разбирали аксиомата на живота и сж живѣли споредъ нея. Ще кажете, че пророцитѣ не сж били толкова учени, каквито сж ученитѣ въ сегашнитѣ времена. — Не, пророцитѣ сж имали такива знания за живота, каквито днесъ малцина ги иматъ. Пророцитѣ на миналото и днесъ живѣятъ между хората, и днесъ пророкуватъ. Пророцитѣ сж разбирали езика на Бога. Който разбира този езикъ, той не може да бжде простъ човѣкъ. Такъвъ човѣкъ познава законитѣ на великата природа и живѣе съобразно съ тѣхъ. Да издържатъ пророцитѣ на голѣмитѣ противоречия, които сжществували въ тѣхнитѣ времена, това говори за тѣхната сила. Гиганти сж били тѣ!

И тъй, ние туряме въ мисълта си аксиомата: Свѣтътъ, въ който живѣемъ, е абсолютно разуменъ. Сжществата, които живѣятъ въ този свѣтъ, сжщо сж разумни. Приеме ли тази мисълъ въ себе си, човѣкъ трѣбва да изучава пжтищата, по които разумното се проявява. Като изучавате проявитѣ и пжтищата на разумния животъ, вие ще разберете, къде сте се отклонили, и ще се изправите. По този начинъ само ще направите разлика между разумния и неразумния животъ, между богатия и сиромаша. Богатиятъ може да даде всичко, каквото искате. Сиромаштъ не може да даде всичко, каквото искате. Здравиятъ може да свърши всѣкаква работа. Болниятъ не може да свърши никаква работа.

Следователно, искате ли пари, търсете богатия. Искате ли работа, обърнете се къмъ здравия. Сиромасъ, въ абсолютния смисълъ на думата, подразбираме грѣшенъ човѣкъ, който не е изпълнилъ Божиитѣ закони. Не е сиромасъ онзи, който нѣма пари и имоти. Въ този смисълъ, всѣки трѣбва да бжде богатъ, не съ пари и имоти, но съ добродетели. Добродетелниятъ човѣкъ всѣкога е билъ богатъ, защото всѣкога е изпълнявалъ волята Божия. Христосъ казва: „Богатиятъ не може да влѣзе въ Царството Божие“. Подъ думата богатъ Христосъ разбиралъ човѣкъ, богатъ съ пороци. Такъвъ човѣкъ, наистина, не може да влѣзе въ Царството Божие. Обаче, богатиятъ съ добродетели и сиромасътъ, беденъ отъ пороци и слабости, еднакво могатъ да влѣзатъ въ Царството Божие. Разумнитѣ сиромаси и разумнитѣ богати ще влѣзатъ въ Царството Божие. Неразумнитѣ сиромаси и неразумнитѣ богати нѣма да влѣзатъ въ Царството Божие.

Едно отъ условията за влизане въ Царството Божие е да знае човѣкъ да пѣе и да свири. Кракътъ на онзи, който не знае да пѣе, не може да стигне до вратата на Царството Божие. Който не може да пѣе, той непременно ще бжде върнатъ назадъ. За да бждете приети въ Царството Божие, вие трѣбва да се учите да пѣете. Всѣки день трѣбва да пѣете, да благодарите за всичко и да славите Бога.

Изпѣйте пѣсенъта „Ти съзнавай, ти люби“.

Новата пѣсенъ „Нева-санзу“, която днесъ ви дадохъ, изисква пълно участие на ума, на сърдцето и на волята.

Т. м.

*

38. Лекция отъ Учителя, държана на 8 май, 1929 г. София.—Изгрѣвъ.

Абсолютна реалностъ.

Размишление върху чистотата.

Казано е въ Писанието: „Истината ще ви направи свободни“. Свободата на човѣка седи въ неговитѣ разбирания. Сѣществуватъ два вида разбирания, два вида възможности, две реалности: абсолютно и относително разбиране, абсолютна и относителна възможностъ, абсолютна и относителна реалностъ. Ще кажете, че не е важно, дали нѣщата се разглеждатъ въ тѣхната абсолютностъ или относителностъ. Или не е важно, дали разбиранията на хората сѣ стари или нови. — Не, не е така. Не е безразлично, дали човѣкъ ще бѣде облѣченъ съ нови или съ стари дрехи. Виджте, колко голѣма е радостъта на детето, когато майка му го облѣче въ нови дрехи! Все едно ли е да пие човѣкъ вода направо отъ извора, или да пие отъ шише, което цѣли месеци е стояло затворено?— По-добре да пиете отъ извора, отколкото отъ шишето. Човѣкъ трѣбва да пие вода направо отъ извора. Изворътъ подразбира Първата Причина, отъ която човѣкъ може да черпи вода. Тази вода подържа живота му. Въ този смисълъ, истината представя отношение на хората къмъ Първата Причина на нѣщата. Излѣзе ли отъ Бога, човѣкъ разполага само съ една възможностъ: да намѣри истината.

Следователно, Богъ е вложилъ въ човѣка само една възможность — да намѣри истината и да я познае. — Защо Богъ е създалъ свѣта? — За да живѣемъ. За да живѣе, човѣкъ трѣбва да е свободенъ. Безъ свобода животътъ не може да се прояви. Който не е свободенъ въ живота си, и да придобие любовта, тя ще му причини голѣми страдания. — Защо? — Защото любовта живѣе въ абсолютна свобода, а не въ ограничения. Всѣко ограничаване на мислитъ и на чувствата на самия човѣкъ внася ограничаване и на любовта му. А любовта не може да живѣе въ ограничения. Ограничи ли любовта въ себе си, човѣкъ ограничава и Бога. Рече ли да ограничи Бога въ себе си, човѣкъ се натъква на голѣми противоречия. Той влиза въ стълкновение съ себе си. Когато две тѣла влизатъ въ стълкновение едно съ друго, винаги побеждава по-силното, по-голѣмото. Ако единъ автомобилъ се сблъска съ тренъ, автомобилътъ ще се разруши напълно, а тренътъ ще усѣти слабо разтърсване.

И тъй, човѣкъ има само една възможность — да познае истината. Тази възможность, обаче, има отношение къмъ две точки на правата, началната и крайната, както и радиусътъ има отношение къмъ центъра на кръга и къмъ всѣка една отъ точкитѣ на окръжността. Казано е въ Писанието, че Богъ е възлюбилъ истината въ човѣка. Оттукъ дохождаме до извода: за да намѣри и познае истината, човѣкъ трѣбва да възлюби Бога. Да възлюби човѣкъ Бога, това

значи, да възлюби ближния си, защото Богъ живѣе въ ближния на човѣка. Първото отношение, къмъ което човѣкъ трѣбва да се стреми, е да възлюби ближния си заради Бога, Който живѣе въ него. Щомъ възлюби ближния си, и ближниятъ му ще го обича. Не може ли човѣкъ да обича ближния си, и ближниятъ му нѣма да го обича. Не може ли човѣкъ да обича Бога, и Богъ нѣма да го обича.

Сега, ще се яви възражението: Не може ли да се живѣе безъ любовъ?—И това може, но който живѣе безъ любовъ, той самъ ще се унищожи. Запитали веднѣжъ Паганини, може ли да свири на три струни. Той излѣзълъ на сцената и свирилъ на три струни. После го запитали, може ли да свири на две струни. Той свирилъ и на две струни. — Ами на една струна? На този въпросъ Паганини нищо не отговорилъ. Да се задава такъвъ въпросъ, това значи, да се запитва, може ли да се живѣе безъ любовъ, или може ли свѣтътъ да бжде другояче построенъ? На тѣзи въпроси не може да се отговаря. Единицата не дава отчетъ за постѣпкитѣ си. Щомъ е тѣй, ще знаете, че единствената връзка между човѣшката душа и Бога е любовта. Тя може да се проявява само по единъ абсолютенъ начинъ. Пожелае ли човѣкъ да бжде като Бога, това значи, другитѣ сѣщества да иматъ отношение къмъ него. Абсолютната любовъ включва едно отношение само: човѣкъ да обича Бога, и Богъ да обича човѣка. Спазва ли това отношение, човѣкъ има

правилно отношение къмъ всички живи същества. Ако при това положение запитатъ човѣка, защо е нужно да служи на Бога, той трѣбва да отговори: Защото Го обичамъ. — Защо трѣбва да страдамъ за Бога? — Защото Го обичамъ. — Защо трѣбва да се раждамъ и умирамъ? — Защото обичамъ Бога. Има ли любовъ къмъ Бога, човѣкъ може да си обясни всички прояви на човѣшкия животъ: загуби и печалби, страдания и радости, недоразумения и противоречия и т. н. Вънъ отъ любовта тия нѣща оставатъ неразбрани.

Влѣзете ли въ закона на мъдростта, тамъ противоречаята се изясняватъ по другъ начинъ. Обаче, знание се изисква за това. Ако дадете една хубава цигулка на нѣкое дете, то ще върти ключоветъ ѝ, ще ги дига и сваля, безъ да придобие нѣщо. Въ края на краищата детето ще развали цигулката, но нѣма да се научи да свири. Докато не може да нагласява цигулката си, човѣкъ по никой начинъ не може да свири. Щомъ нагласи цигулката си, той започва да свири и всѣки день придава по нѣщо ново къмъ свиренето си. Сжщиятъ законъ се отнася и до човѣшкия животъ. Не може ли да настройва струнитъ на своя животъ, т. е. да ги нагласява въ хармония съ своето сърдце и съ своя умъ, човѣкъ не може да свири правилно, т. е. не може да живѣе правилно. Следователно, между струнитъ на човѣшкия животъ отъ една страна, както и между струнитъ на човѣшкия

умъ и на човѣшкото сърдце отъ друга, трѣбва да съществува пълна хармония.

— Защо трѣбва човѣкъ да люби ближния си? — Защото Богъ живѣе въ него. Щомъ люби Бога, човѣкъ трѣбва да люби и ближния си, въ когото Богъ живѣе. Не спазва ли това отношение, човѣкъ изпада въ крива линия на живота си. Що е кривата линия? Какво представя окръжността?—Окръжността е крива линия, на която всички точки сж еднакво отдалечени отъ една вътрешна точка, наречена центъръ. Всички радиуси иматъ еднакви дължини, т. е. еднакви отношения и възможности къмъ центъра на кръга. Ако единъ отъ радиуситѣ на кръга стане по-дълъгъ или по-късъ, хармонията въ този кръгъ се измѣня. За да се запази тази хармония, всички същества въ кръга трѣбва да иматъ еднакви отношения къмъ центъра. Следователно, окръжността е крива линия, съставена отъ неограниченъ брой прави линии, които иматъ еднакви отношения къмъ центъра. Като знаете това, вие вадите заключение, че човѣкъ трѣбва да има само едно отношение—къмъ Първичния центъръ на живота, къмъ Бога. Движи ли се около повече центрове, той се натъква на голѣми противоречия. Спази ли своето истинско и единствено отношение, човѣкъ ще знае, какво да прави, какво да си позволява и какво не. Като не разбира този законъ, човѣкъ понѣкога се отказва да яде и мисли, че съ това ще постигне нѣщо. Обаче, като погладува нѣколко

деня, той започва да се страхува, да не умре отъ гладъ. — Кой му е забранилъ да яде? Има нѣщо, което Богъ е забранилъ на човѣка, но ни най-малко не му е забранилъ да яде хлѣбъ. Богъ е забранилъ на първия човѣкъ да яде отъ дървото на познаване на доброто и на злото. Отъ плодетъ на всички останали дървета той има право да яде. Следователно, не яжте само отъ тия плодове, които могатъ да ви огръшатъ. Щомъ сгрѣши нѣщо, човѣкъ прибѣгва вече до лъжата. — Ама азъ искамъ да бжда добъръ. — Не поставяй тази мисль въ ума си. За човѣка е важно да люби Бога — първо и главно отношение въ живота му. Първото отношение е праволинейно, отъ периферията къмъ центъра, по линията на радиуса. Второто отношение на човѣка е любовъ къмъ ближния му, криволинейно движение. Това движение започва отъ центъра на кръга и върви къмъ всѣка точка на окръжността. Въ първото си отношение, човѣкъ се стреми само къмъ Бога, а въ второто — къмъ всички живи същества, къмъ ближнитѣ си, които съ излѣзли отъ същото Начало — отъ Бога. Първото отношение е абсолютно, а второто — относително.

И тъй, като държите въ ума си мисълта за дветѣ отношения въ живота, вие можете да се предпазите отъ редъ изкушения. Запримѣрь, отивате при нѣкой вашъ познатъ, искате да ви даде пари на заемъ. Той ви погледне, помисли си малко, но ви отказва, нѣма вътрешно

разположение да ви даде пари. Вие започвате да говорите по неговъ адресъ, че той е несправедливъ, че не е християнинъ и т. н. Това е изкушението, на което се натъквате. Колкото сте вие християнинъ, толкова и той е християнинъ. Ако вие бихте дали първо мѣсто на Бога въ себе си, този човѣкъ, въ когото сжщо така Богъ живѣе, щѣше да отвори сърдцето си за васъ и да ви послужи. Който те обича, той всѣкога е готовъ да те нахрани. Като отидешъ въ дома му, ти нѣма да носишъ голѣма торба и да очаквашъ да я напълни, но ще вземешъ съ себе си своята естествена торбичка — стомаха си, и ще вложишъ въ него една малка частъ, безъ да го претоваряшъ. Речешъ ли да вземешъ повече, отколкото можешъ да носишъ, ти вършишъ престѣпление. Ходишъ ли на гости, никаква външна торбичка не трѣбва да носишъ съ себе си. Канятъ ли ви нѣкѣде на гости, всѣки да вземе толкова, колкото стомахътъ му нормално приема. Не само това, но нѣмате право да взимате за кого и да е отъ вашитѣ близки. Който иска да опита гостоприемството на ближния си, той самъ трѣбва да го посети. Иначе, ще произлѣзатъ редъ недоволства, недоразумения, осжждания и т. н. Слушате нѣкого да казва, че нѣкой не го погледналъ, както трѣбва. Какъ трѣбва да го погледне? Единъ е погледътъ, който човѣкъ трѣбва да отправя къмъ ближния си. Той е погледътъ на любовта. Вънъ отъ любовта, всѣки погледъ представя отклонение

отъ Божественото, отъ правия пжтъ на живота.

Съвременнитѣ хора сж недоволни отъ себе си, отъ отношенията помежду си. Тѣ намиратъ, че отношенията имъ не сж правилни. Какво показва това? — Това показва, че тѣ нѣматъ любовъ къмъ Бога. Дето любовта не сжществува, тамъ нѣма никакви възможности. Любовта съдържа въ себе си всички възможности. Любещиятъ човѣкъ е подобенъ на изворъ. Който отиде при този изворъ, той ще задоволи жаждата си и ще благодари за доброто, което е получилъ. Ще кажете, че не е лесно човѣкъ да отиде при извора на любовта. Това зависи отъ бързината, съ която човѣкъ се движи. Ако нѣкой пжтува съ бързината на свѣтлината, за осемъ минути той може да слѣзе на земята, да задоволи жаждата си и да се върне назадъ. Който се движи съ малка бързина, той се отегчава отъ дългия пжтъ. Като види, че му предстои дълъгъ пжтъ, докато постигне своята цель, той се обезсърдчава. Живѣе ли въ закона на любовта, човѣкъ нѣма да се обезсърдчава, нито да се отегчава. Страданията ще бждатъ изключени за него. Любовта изключва всѣкакви страдания, всѣкакъвъ страхъ. Когато даде пжтъ на любовта въ себе си, човѣкъ може да направи всичко, каквото желае. Любовта е вложена въ човѣшката душа. Достатъчно е човѣкъ да отвори душата, ума и сърдцето си за Божественото, за да изяви любовта си къмъ всички живи сжщества. — Ама да не осиромашее човѣкъ

отъ това? Когато човѣкъ изявява любовта си, отъ день на день той повече забогатява. Дето е любовта, тамъ е изобилието. Дето любовта отсъствува, тамъ сиромашията царува.

И тъй, иска ли да забогатѣе, човѣкъ трѣбва да прояви Божественото начало въ себе си. Като се говори на хората за Божественото начало, мнозина отъ тѣхъ се съмняватъ въ съществуването на това начало. Въпрѣки това, тѣ казватъ, че Христосъ е Синъ Божий. Тогава, какъ примиряватъ въ себе си противоречието, Синъ Божий да бжде предаденъ отъ свой ученикъ? Нѣкои се чудятъ, какъ така Христосъ, Синъ Божий, да се остави на единъ ученикъ да го предаде? Той не го ли позна? Не само това, но Христосъ направи Юда касиеръ, да има възможность да обира касата. Какъ се подаде Христосъ на еврейтъ и остави да бжде разпнатъ? Обаче, Христосъ доказва силата си по обратенъ пѣтъ. Той доказва на човѣчеството, че Онзи, Който Го е изпратилъ на земята да изпълни Неговата воля, и отъ смъртта ще го възкреси. Наистина, хората първо се съблазниха въ Христа, но после повѣрваха. Първоначално се разочароваха, но после се очароваха. Не е лесно човѣкъ да познае истината.

Кой може да познае истината? Само онзи може да познае истината, който има абсолютно отношение къмъ Бога. Познае ли истината, човѣкъ придобива пълна свобода. Дето е свободата, тамъ любовта царува. Яви ли

се нѣкакво недоволство, любовѣта изчезва. Любовѣта изключва всѣкакво недоволство. Обичате ли нѣкого, не го учете, какъ трѣбва той да ви обича. Любовѣта не се проявява по правила. Човѣкъ обича разумното въ хората. Синътъ обича баща си, защото е разуменъ. Дъщерята обича майка си, защото е разумна. Възъ основа на сжщия законъ, Богъ обича човѣка, понеже е Негово разумно дете. Богъ обича това, което е излѣзло отъ Него. Измѣни ли отношенията си къмъ Бога, човѣкъ самъ си поставя препятствие за великата Божия Любовъ. Каквото да прави, при каквото положение да се намира, човѣкъ никога не трѣбва да измѣня на своето първо отношение. Дълбоко въ душата си той трѣбва да знае, че обича Бога и, каквото прави, всичко е все за Него и въ Негово име. Той трѣбва да пази това свещено чувство въ себе си, никой да не знае, отъ какво се вдъхновява въ живота си. Започне ли на всички да разправя за любовѣта си къмъ Бога, той скоро ще я изгуби. Нѣма защо да разправяте за отношенията си къмъ Първата Причина. Какви сж отношенията ви, доколко сж трайни, това и вие не знаете. Богъ самъ ще ви изпита. Освенъ Бога, никой другъ нѣма право да изпитва брата си. Който си позволи да изпитва любовѣта на ближния си, той е орждие на лукавия.

Мнозина се страхуватъ да се предадатъ въ ржцетѣ на Бога и да Го обикнатъ, за да не изгубятъ отношенията си и къмъ другитѣ хора.

Обикнете Бога и не се страхувайте! Щомъ обикнете Цѣлото, вие непременно ще обичате и частитѣ, ще имате отношения и къмъ тѣхъ. Когато обича Цѣлото, човѣкъ дава просторъ на любовта си. Не Го ли обича, той внася ограничения въ любовта си. Щомъ любовта се ограничи, съ нея заедно и истината се ограничава. При първото положение човѣкъ живѣе въ абсолютната реалностъ. При второто положение той се намира въ относителната реалностъ на нѣщата. Влѣзе ли въ относителната реалностъ на живота, човѣкъ си служи съ много мѣрки. Влѣзе ли въ абсолютната реалностъ, той си служи само съ една мѣрка. Който люби Бога, той се движи отъ свѣтлина въ свѣтлина. Който върви въ пѣтя на относителната реалностъ, той върви отъ свѣтлина въ свѣтлина и отъ тъмнина въ тъмнина, отъ свѣтлини въ тъмнина и отъ тъмнина въ свѣтлина. Той минава въ различни фази. За такъвъ човѣкъ казваме, че се движи въ свѣта на вѣчнитѣ промѣни. Днесъ обича нѣкого, утре не го обича. Този човѣкъ се движи въ относителната реалностъ, която е свѣтъ на постоянни промѣни. Въ този свѣтъ нѣщата се разлагатъ, гниятъ и миришатъ. Трѣбва ли тогава да се обличате съ дрехитѣ на умрѣли хора? За предпочитане е човѣкъ да ходи голъ, или съ своитѣ скжсани дрехи, отколкото да носи дрехи на мъртавци. Каквито дрехи носи човѣкъ, съ такива влияния се огражда. Съвременнитѣ хора носятъ вълнени дрехи, отъ вълната на овцетѣ, и неизбежно се

подаватъ на тѣхнитѣ влияния. Дамитѣ, особено, носятъ кожи отъ лисици, отъ котки, отъ зайци по вратоветѣ си, вследствие на което се подаватъ на тѣхнитѣ влияния. Най-добритѣ дрехи, които човѣкъ трѣбва да носи, това сж лененитѣ и памучнитѣ. Всѣко животно си има свои специфични качества, които се предаватъ и на хората. Запримѣръ, мечката е интелигентна, но много отмѣстителна, много злопамятна. Достатъчно е нѣкой да си позволи да я обиди съ нѣщо, за да не го забрави цѣлъ животъ. Обаче, както не забравя злото, което нѣкой ѝ причинилъ, така сжщо не забравя и доброто, което човѣкъ може да ѝ направи.

Единъ дърваръ, нѣкъде изъ Юндола, рѣзалъ дърва и се иатъкналъ на особено явление. Срещу него се движела една мечка, съ нѣкакво опредѣлено намѣрение. Като я видѣлъ, дърварьтъ се уплашилъ много и не знаелъ, какво да прави. Като приближила до дърваря, мечката дигнала едната си лапа и я насочила срещу него. Той се успокоилъ, защото разбралъ, че мечката има нужда отъ него. Той погледналъ къмъ дигнатия кракъ на мечката и видѣлъ единъ голѣмъ трънъ, дълбоко забитъ въ лапата ѝ. Дърварьтъ извадилъ тръна на мечката, намазалъ мѣстото съ дървено масло и здраво го превързалъ съ кърпата си. Следъ това мечката тръгнала да си отива, но повела съ себе си и дърваря. Той тръгналъ следъ нея, да види, какво иска да му покаже. Мечката го завела до едно мѣсто, дето имало нѣколко кошери,

пълни съ медъ. По този начинъ тя искала да му благодари, да го възнагради за услугата, която той ѝ направилъ.

Като изучавате своя животъ, както и този на ближнитъ си, ще бждете внимателни, да не се подавате на лоши влияния. Колкото е силно влиянието на добритъ навици, толкова е силно влиянието и на лошитъ навици. Има писатели, които подържатъ мисълта, че човѣкъ може да живѣе по разни начини. — Не, човѣкъ може да живѣе само по единъ начинъ — по закона на Божията Любовь. Всички страдания и разочарования, всички падания и нещастия на хората се дължатъ, именно, на многото начини, по които тѣ живѣятъ. Ще кажете, че човѣкъ трѣбва да прави различни опити, за да се спаси човѣчеството, за да се оправи свѣта. — Има кой да мисли по този въпросъ. Който е създалъ свѣта, Той ще го оправи, Той ще го спаси. Човѣшкото спасение е относително. Свѣтътъ трѣбва да се спаси абсолютно. Това може да направи само Онзи, Който го е създалъ. Искате ли вие да спасите свѣта, трѣбва да се върнете къмъ Първата Причина на нѣщата. Това значи, да възлюбите Бога и Христа. Христосъ казва: „Отецъ ми живѣе въ мене, и азъ живѣя въ Него“. Следователно, обичате ли Христа, вие ще обичате и Неговия Отецъ. — Можемъ ли да обичаме Христа, безъ да сме Го виждали? Да задавате този въпросъ, това значи, да си представяте Христа като обикновенъ човѣкъ, Който е сжществувалъ са-

мо преди две хиляди години. Христосъ и днесъ сжществува, и днесъ живѣе. Той казва: „Отивамъ да ви приготвя жилища“. Това показва, че Той отива тамъ, дето има жилище за Него. Щомъ има жилище за Него, Той има грижа и за своитѣ ближни. Той отива да имъ приготви жилища.

И тъй, пазете се отъ отрицателното въ живота, за да не изгубите любовта си, т. е. да не изгубите първото си отношение — отношението къмъ Първата Причина. Държите ли се здраво за това отношение, вие сте въ пътя на любовта. Дето е любовта, тамъ сж и мъдростта, и истината. Дето е любовта, тамъ е знанието, тамъ е животътъ, тамъ е свободата, тамъ е чистотата. Чистата вода никого не опетнява. Нечистата вода, обаче, опетнява всичко. Дето мине, тя остава редъ утайки и наслоявания. Да възлюбишъ Бога, това значи отъ последенъ сиромасъ да те въздигне до най-голямъ богаташъ, външно и вътрешно. Колко сирачета сж се подигали въ живота, щомъ сж се свързвали съ Първата Причина. Обаче, скжса ли се тази връзка, човѣкъ разлюбва Бога. Разлюби ли веднѣжъ Бога, той всичко изгубва. — Може ли да ставе това? — Може. Докато е свързанъ съ Първата Причина, човѣкъ расте и развива своитѣ дарби и способности. Чрезъ тѣхъ той дохожда до високо обществено положение, става министъръ. Обаче, забрави ли Първото Начало, отъ Коего е излѣзълъ, той изгубва всичко, каквото е постигналъ. Докато

е билъ свързанъ съ Първата Причина, той се е ползувалъ отъ любовта на всички хора. Скъса ли тази връзка, всички хора се оттеглятъ отъ него. Отъ голѣмъ човѣкъ, съ високо обществено положение, той слиза на най-низкото стъпало, дето го очакватъ страдания и разочарования.

И тъй, запишете си следното правило: Докато Богъ ви люби, вие ще имате всичко, каквото душата ви желае. Разлюбите ли Го, всичко ще изгубите. Христосъ казва: „Отецъ ми ви люби, защото повѣрвахте, че Богъ живѣе въ мене, и азъ излѣзохъ отъ Него.“ — Може ли Богъ да живѣе въ лошия човѣкъ? — Богъ живѣе въ всички хора. Привидно човѣкъ е лошъ, но по вътрешно естество, по Божествено начало, човѣкъ е добъръ. Докато не прояви любовта си къмъ Бога, човѣкъ всѣкога ще бѣде слабъ. Щомъ е слабъ, той никога не може да постигне желанията на своята душа. Следователно, искате ли да бѣдете силни, да реализирате стремежитъ на душата си, обикнете Бога. — Защо се радва човѣкъ на слънцето? — Защото животътъ иде отъ него. — Защо обича той природата? — Защото тя носи всички блага на живота. Тя отваря широко обятията си за онѣзи, които я обичатъ. Не я ли обичатъ, тя се затваря. Тя казва на хората: Всички свои богатства оставямъ на ваше разположение. Ходете, дето искате: по гори, по планини и долини, преплавайте всички рѣки, морета и океани, но се учете. Като ви-

дятъ толкова богатства предъ себе си, хората се забравятъ, започватъ да властвуватъ надъ тѣхъ, а съ това затварятъ вратитѣ, които природата имъ е отворила. Който се е опиталъ да ограничи природата, той самъ се е разрушилъ. Това подразбира стиха: „Не убивай“! Не убивай себе си, не убивай и ближния си.

Спазва ли законитѣ на природата, човѣкъ ще спазва и тази велика заповѣдь. Човѣшката душа е безсмъртна, но веднѣжъ слѣзълъ на земята, човѣкъ живѣе въ относителната реалностъ, въ смъртта на материята, на плътта. Докато дойде до абсолютната реалностъ, човѣкъ минава презъ относителната, презъ живота на страданията и смъртта. За да влѣзе човѣкъ въ абсолютната реалностъ, Писанието му препоръчва да не люби свѣта, т. е. временното, преходното, смъртното. Да люби човѣкъ свѣта, това значи, да живѣе въ относителната реалностъ на нѣщата. Да люби Бога, това значи, да влѣзе въ абсолютната реалностъ. Влѣзете ли въ тази реалностъ, Богъ ще ви запознае съ свѣта. Възлюбите ли свѣта, преди да сте възлюбили Бога, вие сте осѣдени на страдания и смъртъ. Това подразбира стиха: „Не любете свѣта“. Не схващате ли вътрешния смисълъ на този стихъ, вие ще изпаднете въ противоречие, какъ е възможно да се казва на човѣка да не люби свѣта, когато е казано въ Писанието, че Богъ толкова възлюби свѣта, че даде Своя Единороденъ Синъ въ жертва, за да не погине всѣки, който вѣрва въ Него.

Следователно, искате ли да се запознаете съ членоветѣ на едно семейство, първо трѣбва да се запознаете съ бащата на това семейство. Познавате ли бащата и майката на едно семейство, вие ще познавате и тѣхнитѣ синове и дѣщери. Обичате ли бащата и майката, вие ще обичате и тѣхнитѣ деца. Невъзможно е човѣкъ да обича хората, ако не обича Бога, ако нѣма правилни отношения къмъ Него. Има ли любовъ къмъ Бога, той ще обича и хората. Който има тази любовъ, той има животъ въ себе си. Дето има животъ, тамъ има и отношения между хората. Това виждаме и въ ежедневиия животъ. Хората работятъ и взаимно си помагатъ въ физическия, въ сърдечния и въ умствения свѣтъ. Нѣкой работи въ известна областъ на умствения свѣтъ и, като дойде до нѣкакви постижения, той ги сподѣля съ всички ония, които се интересуватъ отъ този въпросъ. По този начинъ хората взаимно си помагатъ, Върху този законъ се създава и крепи обществото: единъ обработва земята, втори шие дрехи или обуца, трети прави научни изследвания и т. н. Тѣй щото, семействата и обществата се поддържатъ, благодарение на обмѣната въ труда на всички хора. Колкото по-правилни сж отношенията на хората къмъ Първата Причина, толкова и обществата сж по-добре организирани.

И тѣй, иска ли да запази своя вътрешенъ миръ, човѣкъ не трѣбва да нарушава своето първо отношение — любовъ къмъ Бога. Щомъ

има любовъ къмъ Бога, той ще обича и ближнитѣ си. Въ абсолютната реалность сжществува само едно отношение — любовъ къмъ всичко живо. Въ относителната реалность, обаче, сжществуватъ две отношения: или ще любещъ, или ще мразишъ. Срѣдно положение тамъ не сжществува. Въ относителната реалность сжществуватъ два полюса на живота: положителенъ и отрицателенъ. Въ абсолютната реалность сжществува само единъ пжтъ — пжтъ къмъ любовта, къмъ възходещето, къмъ положителното въ живота. Докато живѣе на земята, човѣкъ ще се натѣква и на любовта, и на умразата, като сили въ живата природа. Дойдете ли до умразата, не се борете съ нея, но приложете любовта. Само любовта е въ състояние да се справи съ умразата. Сжщиятъ законъ се отнася и до злото. Не събуждайте злото въ себе си преждевременно. Обаче, събуди ли се то по нѣкакъвъ начинъ, не се борете съ него. Трѣбва ли овцата да отиде при заспалия вѣлкъ, да го разглежда, куче ли е или нѣщо друго? Срещне ли на пжтя си заспалъ вѣлкъ, овцата трѣбва да се отбие отъ пжтя си, да го отминне и да не се интересува отъ него. Като се събуди отъ сънь, вѣлкътъ веднага ще почувствува, че овца е минала край него и ще съжалява, че я пропусналъ. Види ли, че вѣлкътъ се е събудилъ отъ сънь и се промѣква къмъ кошарата, овцата трѣбва да го гледа отдалечъ, като презъ трѣба, да не се мърда отъ мѣ-

стото си. Докато е въ стадото, около господаря си, тя е въ пълна безопасност.

Съвременнитѣ хора сами си правятъ пакости. Като нѣматъ работа, тѣ обикалятъ злото, философствуватъ за произхода му, докато го събудятъ. Щомъ го събудятъ, тѣ попадатъ въ примките му и започватъ да страдатъ. Следователно, докато сте слаби още, не събуждайте злото въ себе си. Видите ли, че спи, оставете го спокойно, нека продължава своя сънъ. Видите ли, че е вързано, не го развързвайте преждевременно.

Това сж максими, които трѣбва да спазвате въ живота си. — Може ли злото да съществува въ любовта? — Както микробитѣ съществуватъ навсѣкжде, така и злото прониква и презъ най-малкитѣ отвори, но човѣкъ трѣбва да бѣде разуменъ, да знае, какъ да се справя съ него. Дали вѣрвате въ съществуването на микробитѣ, това не е важно. Фактъ е, обаче, че микробитѣ всѣки день задигатъ десетки и стотици хора и ги отправятъ на онзи свѣтъ. Които не разбиратъ и не познаватъ разрушителната сила на тия микроскопически същества, мислятъ, че злото иде отъ Бога. — Нс, Богъ не съизволява въ смъртта на грѣшника. Той има предъ видъ доброто на всички души и ги поучава. Обаче, ония, които не изпълняватъ волята Му, тѣ сами се отклоняватъ отъ пътя си и се натъкватъ на страдания и болести.

Това, което днесъ говоря, се отнася за ония, които искатъ да се учатъ. Които не искатъ да се учатъ, тѣ ще вървятъ по стария пѣтъ, ще живѣятъ съ старитѣ си разбирания. При сегашнитѣ условия на живота, старитѣ разбирания не сж нищо друго, освенъ стари пѣсни, на новъ гласъ. Време е вече човѣкъ да ликвидира съ тия пѣсни. Днесъ хората се нуждаятъ отъ нови пѣсни, на новъ гласъ. Хората се нуждаятъ отъ нови, чисти дрехи. Човѣкъ трѣбва коренно да се преобрази, да облѣче всичко ново. — Какъ ще се постигне това? — Като възстанови своето първо отношение — любовъ къмъ Бога. Възстанови ли първото си отношение, човѣкъ придобива вжтрешенъ миръ и се справя съ всички отрицателни състояния въ себе си. Съ други думи казано: придобие ли любовта, човѣкъ лесно се справя съ злото. Злото остава вънъ отъ него и престава да го безпокои. За да отиде при Бога, човѣкъ неизбежно ще мине презъ царството на злото, което ще му каже: Като се връщашъ, пакъ мини покрай мене. Така бѣше казалъ Иродъ на мждрецитѣ, които отиваха да се поклонятъ на Христа. Обаче, ангелъ Господенъ имъ каза: Като се поклоните на Христа, ще минете по другъ пѣтъ, който ще ви се покаже, нѣма да се връщате въ царството на Ирода. Следователно, стигнете ли веднѣжъ до Царството Божие, на връщане ще минете презъ другъ пѣтъ, който самъ Богъ ще ви посочи.

Сега, като пфете новитф упражнения, „Ти съзнавай, ти люби“ и „Нева-санзу“, вие трфбва да влагате нфщо дълбоко въ тфхх, да не пфете механически. Пфете ли „ти съзнавай, ти люби“, трфбва, наистина, да любите, да се проникнете отф любовта, да подигнете съзнанието си поне една степенъ по-високо отф обикновеното. Като пфете по този начинф, вие ще въздействувате както на себе си, така и на ближнитф си, ще събудите въ тфхх желание да пфятф. Добърф пфвецъ е този, който преживява това, което пфе. Истински поетф и музикантф е този, който пфе и свири безф пари, отф любовъ къмф пфнието и свиренето. Този пфвецъ или музикантф се вдфхновява отф любовта на публиката, отф вниманието, съ което тя го слуша, а не отф паритф, които ще събере. Не го ли обича публиката, не го ли слуша, както трфбва, той напуска сцената.

Като ученици, вие трфбва да пфете, да свирите, защото на небето се допущатъ само добри пфвци и музиканти. Ако не знаете да пфете или да свирите добре, дълго време ще стоите предф райската врата, безф да се удостоите да влфзете вжтре. Какво ще правите, ако животътф на нфкой вашф ближенф зависи отф умението ви да пфете или да свирите? Ако пфете добре, ближниятф ви ще бжде помилванф. При това положение, вие ще пфете, ще вложите всичката си любовъ, знание, сила. Следователно, ще знаете, че всфко ваше недоволство и неразположение се дължатф на факта, че нф-

кой вашъ ближенъ, въ самитѣ васъ, е осъденъ на смъртно наказание. Отъ вашето пѣние зависи, да бжде ли помилванъ той, или не. Щомъ неразположението ви изчезне, това показва, че вашиятъ ближенъ е помилванъ. Много пѣвци и музиканти има въ свѣта, но тѣ сж въ областта на относителното пѣние. Малцина сж влѣзли въ областта на абсолютното пѣние. Само онзи може да влѣзе въ тази област, който има любовь въ себе си. Той пѣе съ душата си. Кажe ли човѣкъ, че не може да пѣе, че е остарѣлъ, той е влѣзълъ въ областта на относителното пѣние. Младъ или старъ, човѣкъ трѣбва да пѣе. Дето любовьта отсъствува, тамъ безлюбieto царува. Дето е безлюбieto, тамъ е сиромашията, тамъ сж болеститѣ, тамъ е смъртта. Дето е любовьта, тамъ и музика има.

И тъй, искате ли да възстановите любовьта си къмъ Бога, дайте мѣсто на Божественото въ себе си. То работи въ човѣка, както слънцето — върху семенцата, както Духътъ Божий—върху душитѣ. Духътъ има свои помощници, свои съработници въ Великото Божие дѣло. Това сж всички хора, надарени съ таланти и способности. Нѣма човѣкъ въ свѣта, въ когото Богъ да не е вложилъ нѣкаква дарба. Отъ човѣка се иска работа. за да развие дарбитѣ, които природата е вложила въ него.

Т. м.

*

39. Лекция отъ Учителя, държана на
16 май, 1929 г. София. — Изгрѣвъ.

Битие и откровение.

Размишление върху живота
с вѣ т л и н а.

За следния пѣтъ пишете върху темата:
„Първиятъ потокъ на живота“.

Всѣка проявена дейность въ свѣта има свое начало, но има и свой край. Като четете Библията, заprimѣръ, виждате, че тя започва съ Битието, начало на нѣщата, и свършва съ Откровението, край на нѣщата. Битието започва съ стиха: „Въ начало създаде Богъ небето и земята“. Какво ще разбере човѣкъ, ако прочете Библията и Новия Заветъ? Въ началото той все ще разбере нѣщо. Обаче, дойде ли до Откровението, нищо нѣма да разбере. Езикътъ на тази книга е образенъ, фигуративенъ, пълненъ съ символи. Животътъ на всѣки човѣкъ, на всѣко живо сѣщество има свое начало, раждането, създаването му, и свой край — откровението. Краятъ на живота свършва съ откровението. Какво се открива на човѣка въ края на живота му, само той знае това. Всѣка добра и лоша постѣпка на човѣка сѣщо има начало и край. Първо човѣкъ обмисля, какво да направи, какъ да постѣпи — начало на постѣпката му. После той извършва доброто или злото, което е намислил — край на постѣпката му. Видите ли нѣкой човѣкъ въ

затворъ, ще знаете, че той е дошълъ вече до откровението на своята постъпка. Откровението на дадено престъпление подразбира откриване на това престъпление. Какво е откровението на човѣшката любовъ? — Съмнение и разочарование.

Младъ, образованъ момъкъ се влюбва въ красива, млада мома. Докато се ожени за нея, той я идеализира, мечтае за красивъ животъ, купува ѝ най-хубави дрехи и накити — начало на любовта му. Като се оженятъ, около тази красива жена започватъ да обикалятъ много мъже, да искатъ приятелството ѝ. Младиятъ мъжъ започва вече да се съмнява въ нея, да я ревнува — откровението на неговата любовъ. Щомъ получи това откровение, той губи вече идеалитѣ и мечтитѣ си. Какво придобива отъ това откровение? Не само че нищо не придобива, но той изгубва красотата на своя животъ. Той губи смисъла на живота.

Сега, като слушате тия нѣща, вие казвате, че ги знаете. Какво разбирате подъ думата знание? Кога човѣкъ знае нѣщо? Лесно е да кажете, запримѣръ, $\frac{1}{4}$, $\frac{2}{4}$, $\frac{3}{4}$ или $\frac{4}{4}$, но какво представятъ тия дроби? Ще кажете, че дробта $\frac{1}{4}$ подразбира дѣление на цѣлата единица на четири равни части, отъ които е взета само една частъ. Това знание, обаче, не е достатъчно. Човѣкъ трѣбва да знае, каква е мѣрката, съ която е раздѣлилъ цѣлата единица на четири равни части. При това, той трѣбва да знае, отде е взета мѣрката, съ която единицата се

дѣли на по-малки части. Ако нѣкой раздѣли една ябълка на две равни части, въ сжщностъ еднакви ли сж тѣ по тегло, по форма, по външенъ видъ? Какво представятъ частитѣ и какво — цѣлото? Ако се вгледате въ живота, ще видите, че частитѣ сж повече отъ цѣлото. Абсолютно цѣло е само Богъ. Всички хора, всички живи сжщества сж относителни цѣли. Запримѣрь, въ дома майката и бащата представятъ цѣли единици. Децата съставятъ части на майката и на бащата. Човѣкътъ, обаче, мжжътъ, е часть отъ Бога, а жената — часть отъ мжжа.

Казано е въ Писанието, че Богъ взелъ едно ребро отъ мжжа и направилъ отъ него жената. Първоначално човѣкъ ималъ 13 чифта ребра, но Богъ извадилъ отъ него 13-я чифтъ и направилъ жената. Човѣкъ останалъ съ 12 чифта ребра. По този начинъ той се освободилъ отъ фаталното число, отъ числото 13. Фаталността е влѣзла въ жената. Дето влѣзе, жената създава нещастия. За нея се биятъ мжже, за нея се развалятъ семейства. Жената ражда деца, но следъ време тѣ умиратъ. Злото не е въ самата жена, но въ желанието на Адама да има другарка. Жената не е дошла на време. При това, тя се явила като резултатъ на едно неестествено желание на първия човѣкъ. Като я видѣлъ, Адамъ казалъ: „Това е плътъ отъ плътта ми и костъ отъ костта ми“. Какво може да се очаква отъ едно материализирано желание на човѣка, което се

е явило въ него при вида на животнитѣ, всѣко отъ които си имало другарка?

Когато се говори за жената и за мъжа, явяватъ се различни уподобявания. Мнозина уподобяватъ жената на сърдцето, на любовта, а мъжътъ — на ума, на мъдростта. Каква любовъ е тази, която внася раздори? Или каква мъдростъ е тази, която внася разрушения въ свѣта? Любовта, за която хората говорятъ, е човѣшка. Любовта има степени: лична, семейна, обществена, народна, общочовѣшка, идейна и Божествена любовъ. Една отъ проявитѣ на човѣшката любовъ е скарването. Щомъ двама души се обикнатъ, тѣ непременно ще се скарать. Това показва, че въ човѣшкото естество има нѣкакъвъ елементъ, който предизвиква споръ, скарване, недоразумение. Това не се дължи на любовта. Любовта служи само като почва, върху която нѣщата се посаждатъ. Когато двама души се обичатъ, тѣ сж готови за нищо и никакво да се каратъ. Единиятъ е недоволенъ отъ другия, че не го обичалъ много. И другиятъ иска да бжде повече обичанъ. Колко трѣбва да бжде обичанъ човѣкъ? Каква е единицата мѣрка на любовта? Съ колко единици любовъ трѣбва да бждете обичани? Любовта на едного може да бжде единица, на другъ — две единици, на трети — три единици и т. н. Любовта може да бжде най-много десетъ единици — единъ завършенъ цикълъ. Знаете ли, колко е голѣма единицата любовъ? На колко

единици любовъ най-много човѣкъ може да издържа?

Какви сж качества на единицата любовъ? Мжжътъ представя единица любовъ, жената — две единици, синътъ — три единици, дъщерята — четири единици, цѣлиятъ човѣкъ, семейството или обществото — петъ единици, народътъ — шестъ единици. Знаете ли, какво нѣщо е да ви обича единъ народъ? За да отговорите на любовта на единъ народъ, вие трѣбва да бждете много богатъ човѣкъ, да има, какво да му дадете. Когато нѣкой ви обича, той иска нѣщо отъ васъ. Вие обичате ябълката не толкова за нейното дърво, колкото за плодетъ ѝ. При това, колкото по-сладки сж плодетъ ѝ, колкото повече плодове ражда, толкова по-голѣмо е вниманието и любовта ви къмъ нея. Престане ли ябълката да дава плодове, вие веднага измѣняте отношенията си къмъ нея. Тогава, кой е плодътъ, заради който хората трѣбва да се обичатъ? За да обичате нѣкого, вие все трѣбва да очаквате нѣкакъвъ плодъ отъ него. Ще кажете, че единъ човѣкъ трѣбва да ви обича, защото Господъ е казалъ така. Да, но и ти трѣбва да го обичашъ по сжщата причина.

Следователно, който прилага Божия законъ спрѣмо мене, и азъ ще го приложя спрѣмо него. Не изпълни ли Божия законъ къмъ мене, и азъ нѣма да го изпълня къмъ него. Казано е въ Писанието: „Любете враговетъ си“. Ако азъ съмъ готовъ да любя врага си, това

правя заради Бога, заради Неговия законъ. Не съмъ ли готовъ да изпълня Божия законъ, не мога да обичамъ врага си. Казано е още въ Писанието: „Да възлюбишъ Господа Бога твоего съ всичкото си сърдце, съ всичкия си умъ, съ всичката си душа и съ всичката си сила“. Какъ може човѣкъ да люби Бога по този начинъ, щомъ не знае, какво нѣщо е душата? Какъ може да Го обича съ всичкото си сърдце и съ всичкия си умъ, щомъ не знае, какъ сърдцето люби и какъ — ума. Умъ, сърдце, воля, душа, това сж неопредѣлени идеи за човѣка.

Съвременнитѣ хора си служатъ съ много идеи, които сж мъртви за тѣхъ. Мъртви идеи сж тия, които не внасятъ животъ въ човѣка. Това сж идеи на книга, които никжде не могатъ да се приложатъ. Да живѣе човѣкъ съ такива идеи, това значи, запримѣръ, да познава цигулката на книга, да чете ноти само съ устата си, безъ да вземе цигулка и лжкъ въ ржка, безъ да свири, безъ да чуе, какъвъ тонъ издава всѣка нота. Да говорите за любовта е едно нѣщо, да прилагате любовта е друго нѣщо. Който ви обича, той е готовъ да ви омие, да ви облѣче, да ви нахрани, да ви даде подслонъ, да ви изпрати на училище да учите и т. н. Обаче, и слугата, на когото плащате добре, е готовъ да направи всичко за васъ. Тогава, каква е разликата между любовта на слугата ви и на този, на когото нищо не плащате? Голѣма е разликата.

Следователно, когато говори, или прави нѣщо, човѣкъ трѣбва да влага известно съдържание. Всѣка дума, която има съдържание и смисълъ, крие въ себе си магическа сила. Такива думи сж подобни на кибритени клечки. Достатъчно е да драснешъ такава една дума, за да произведе пламъкъ и топлина. Думи, които при драсване не произвеждатъ топлина и свѣтлина въ ума и въ сърдцето на човѣка, сж опорочени. Въ сегашния животъ много нѣща сж опорочени. Въ музиката даже има известно опорочаване, вследствие на което често слушате голѣми дисонанси. Вземате, запримеръ, два камертона, които издаватъ тона ла, но въ тѣхъ има нѣкакво различие, не звучатъ еднакво. Ако хората се оплакватъ отъ живота си, това се дължи на факта, че сж изгубили основния тонъ. Разумниятъ, добриятъ животъ има точно опредѣленъ основенъ тонъ. Който е попадналъ въ този животъ, той познава неговия тонъ. Всѣко нѣщо въ живота, всѣка негова проява има свой специфиченъ тонъ, който трѣбва да се спазва. Спазвате ли основния тонъ на нѣщата, вие всѣкога ще бждете доволни. Първичниятъ животъ, който представя начало на битието, има свой основенъ тонъ. Следователно, казваме ли, че човѣкъ трѣбва да се върне къмъ първичния животъ, подразбираме намиране на основния тонъ на този животъ.

И тъй, началниятъ тонъ въ музиката, е тонътъ do. Крайниятъ тонъ въ музиката е si. Тонътъ do е цѣлъ, а si — полутоние, т. е. между

si и do има половинъ тонъ. Значи, началото на музиката започва съ цѣло число. а краятъ на музиката свършва съ тона si, съ полуто-ние, т. е. съ дробно число. Защо музиката свършва съ дробно, а не съ цѣло число, за това има редъ причини.

Като изучавате живота и създаването на човѣка, виждате сѣщия законъ. Богъ е създа-далъ първо мъжа, а после жената, която на-правилъ отъ реброто на мъжа. Първоначално мъжътъ е билъ цѣлъ човѣкъ, и животътъ му билъ смисленъ. Обаче, като дошла жената, и мъжътъ станалъ половинъ човѣкъ. Отъ този моментъ животътъ му се обезсмислилъ. Мъжътъ, който първоначално е билъ цѣлъ човѣкъ, съ създаването на жената се раздво-илъ. Сърдцето му отишло въ жената. Той за-пазилъ само ума си. Въ този смисълъ, и жена-та е раздвоена. За да се допълнятъ като цѣли числа, тѣ се стремятъ единъ къмъ другъ, вследствие на което забравятъ Бога. Обикне-ли нѣкоя жена, мъжътъ започва да я затваря въ къщи, не я пуца да излиза навънъ сама, да не гледа чуждитѣ мъже. Съ това той иска да каже, че понеже е направена отъ реброто му, жената трѣбва да влѣзе въ него, да се на-мѣсти тамъ, отдето е излѣзла. Докато се вър-не въ дома си, мъжътъ постоянно мисли за же-на си, какво прави. да не би да е излѣзла нѣ-къде. Въ това отношение, той става художникъ, започва да рисува картини въ въображението си. Той не е свободенъ, но и жената не е сво-

бодна, и тя постоянно мисли за мъжа си, къде ходи и какво прави. Обаче, когато жената дружи съ жени, а мъжътъ — съ мъже, тѣ пакъ не сж свободни. И жената е художникъ, и тя рисува картини за мъжа си. Какво може да се очаква отъ хора, които се натъкватъ на такива отрицателни състояния? Какви деца могатъ да родятъ такива бащи и майки, които по цѣли дни държатъ въ умоветѣ и въ сърдцата си най-изопачени образи, мисли и чувства? Синоветѣ и дъщеритѣ на такива родители ще играятъ точно такива роли, каквито родителитѣ имъ сж създали въ умоветѣ си. Тази е причината, поради която въ живота на хората забелязваме вътрешна деформация, или изопачаване на тѣхния сърдеченъ и умственъ животъ.

Христосъ е дошълъ на земята, именно, за това, да извади човѣчеството отъ неестественото положение, въ което се намира. Той казва: „Ако не се роди отново, отъ вода и отъ духъ, човѣкъ не може да влѣзе въ Царството Божие“. Всѣко нечисто нѣщо трѣбва да мине презъ вода, за да се очисти. Малцина разбиратъ вътрешния смисълъ на стиха, въ който Христосъ говори за новораждането на човѣка отъ вода и духъ. Които не могатъ да се новородятъ, още сега, тѣ отлагатъ нѣщата за другъ животъ, когато ще се преродятъ физически. Ако не могатъ и тогава да разрешатъ въпроситѣ на живота, тѣ ги отлагатъ за трето, за четвърто прераждане. Обаче, прера-

ждането не разрешава въпроситѣ на живота. Прераждането има смисълъ само тогава, когато човѣкъ придава нѣщо положително въ своя животъ, съ което подига и разширява съзнанието си. Не постигне ли нѣщо въ единъ животъ, прераждането е безпредметно.

Какво означава дробъта $\frac{4}{4}$? — Тя показва, че цѣлата единица е раздробена на четири равни части, които сж взети отново, съ цель да образуватъ цѣлата единица. Можете ли отъ тия четири части да получите сжщата единица, която първоначално сте имали? Ако раздѣлите една ябълка на четири равни части и съберете тия части отново, можете ли да получите сжщата ябълка? Както и да закрепвате тия части, вие не можете да възстановите първоначалния видъ на ябълката. — Защо? — Нѣщо е изгубено отъ нея. Следователно, както и да сж свързани, мжжътъ и жената никога не могатъ да образуватъ онова единство, което е сжществувало въ първия човѣкъ. — Защо? — При раздвояването, т. е. при поляризирането на човѣка се е изгубилъ единъ сжщественъ елементъ. Въ този смисълъ, никога $\frac{4}{4}$ не могатъ да се съединятъ така, че да образуватъ единицата, отъ която сж получени. На четиритѣ четвъртини липсва нѣщо. Въ тѣхъ има единъ минусъ, който трѣбва да се допълни.

Съвременнитѣ хора, свѣтски и религиозни, иматъ единъ минусъ въ живота си, който имъ създава страдания и мжнотии. Тѣ започватъ добре, съ цѣлъ тонъ, съ до, а свършватъ съ

полутоние, съ si. Това се забелязва и въ личния, и въ семейния, и въ обществения, и въ религиозния имъ животъ. Хората не познаватъ още тоноветъ на живота, не могатъ правилно да ги пѣятъ, вследствие на което работитъ имъ не вървятъ добре. Всѣки музикаленъ тонъ на живота има отражение въ природата. Попадне ли въ това съзвучие на тоноветъ, човѣкъ се ползува отъ магическата сила, която се крие въ тѣхъ. Великитъ адепти, светии и Учители могатъ да се ползуватъ отъ магическата сила на тия тонове, вследствие на което сж въ състояние да правятъ всичко, каквото желаятъ. Мощни сж думитъ на Учителитъ, защото въ тѣхъ има музика. Човѣкъ трѣбва да говори музикално. Всѣка дума съдържа по нѣколко музикални тонове. Ако човѣкъ взима тия тонове правилно, думитъ произвеждатъ нужния резултатъ. Ако произнесете думата „люби“ правилно, тя произвежда приятно чувство въ човѣка. Кажатъ ли ви „люби майка си, баща си, брата си, сестра си“, вие изпитвате приятни чувства, понеже се намирате въ началото на живота си, въ битието. Кажатъ ли ви „люби врага си“, вие изпитвате неприятно чувство, понеже се намирате въ края на живота си, въ откровението. Обикнете ли врага си, както трѣбва, любовта къмъ дома ви ще бѣде съвършена. Ако обичате началото, ще обичате и края.

Следователно, ако е начало, човѣкъ трѣбва да разбира и познава себе си като начало. Не разбере ли това начало, той не може да

разбере себе си. Щомъ не познава себе си, човѣкъ не може да познава и другитѣ. Затова е казано още отъ древнитѣ философи: „Познай себе си“! Не познава ли началото на живота си, човѣкъ не може да познае и края. Началото на живота, т. е. битието е мжжътъ. Краятъ на живота, т. е. откровението е жената. Който иска да изучава откровението, той трѣбва да изучава жената. Това сж въпроси на съзнанието. Ако не може да разбере проявата на Бога въ своето съзнание, човѣкъ никога не би могълъ да разбере проявитѣ Му нито въ съзнанието на мжжа, нито въ съзнанието на жената.

Сега, за да изучавате проявитѣ на Бога въ съзнанието си, не е нужно по цѣли дни и часове да мислите по това. Достатъчно е да наблюдавате живота, проявитѣ на хората, за да разберете, кой ги подтиква къмъ тѣхъ. Богъ се проявява чрезъ ума, сърдцето и волята на човѣка. Обаче, за да имате ясна представа за тия прояви, вие трѣбва да изучавате съзнанието си. Съзнанието на човѣка трѣбва да му служи като мѣрка на нѣщата. Той трѣбва да застане въ съзнанието си и оттамъ да изучава проявитѣ на своя умъ и на своето сърдце. Докато разглежда нѣщата отъ положението на сърдцето и на ума си, човѣкъ не може да има ясна представа за тѣхъ. Чувствата не представятъ още сърдцето, нито мислитѣ представятъ ума. Докато живѣе изключително въ сърдцето и въ ума си, човѣкъ всѣкога ще ми-

нава отъ свѣтлина въ тъмнина, отъ день въ нощъ. Иска ли да преброди тъмната нощъ, въ която е попадналъ, той трѣбва да се качи въ съзнанието си, дето ще види малка, но сигурна свѣтлинка, която ще му покаже изходния пѣтъ. Недоволни отъ тази свѣтлина, мнозина я загасватъ и трѣгватъ да търсятъ голѣма свѣтлина, голѣмъ огънь. Обаче, който не може да се ползува отъ малката свѣтлина, той не може да се ползува и отъ голѣмата. При малката свѣтлинка, именно. човѣкъ би могълъ да чете, да прехвърля листата на своя животъ и да се поучава. Отъ малката мъдрость той ще върви къмъ голѣмата, която ще осмисли живота му и ще го постави въ правия пѣтъ. За да дойде до малката свѣтлинка на съзнанието си, на която ще чете книгата на своя животъ, човѣкъ трѣбва да мине презъ голѣми мъчности и страдания. Не е ли миналъ презъ тѣхъ, той не може да говори за тази опитность. Каквото да му говорятъ ония, които сж минали презъ тази опитность, той всѣкога остава на особено мнение.

И тъй, иска ли да разбере своя животъ, човѣкъ трѣбва да се ползува отъ свѣтлината на своето съзнание. Въ тази свѣтлина той ще познае себе си, а сжщевременно и своя ближень. Познае ли себе си, той ще бжде готовъ да помага и на своитѣ ближни. Той ще бжде готовъ да плати дълговетѣ на своя ближень, както на себе си. Иначе, всѣки другъ човѣкъ, предъ когото се обърнете за услуга, за по-

мощъ, и той може да плати дълговетъ ви, но два пѣти ще ви заплаче: преди да ги изплати и следъ като ги изплати. Не е лесно да каже човѣкъ, че прощава дълговетъ на своя ближень. Това значи: не е лесно човѣкъ да се откаже отъ стария си животъ.

Какво представя стариятъ животъ? — Това е жената, за която всѣки човѣкъ е женень. Каже ли нѣкой, че не е женень, той се самоизлѣгва. И детето, което се ражда на земята, се свързва съ стария животъ. Следователно, и за него може да се каже, че е женено. Що се отнася до женитбитъ, презъ които хората минаватъ, това сж известни институти, дето тѣ се учатъ. Женень или неженень, всѣки човѣкъ има деца, съ които мъчно се справя. Децата на човѣка представятъ неговитъ добри и лоши желания. Когато казватъ, че децата на нѣкой човѣкъ сж добри, ние подразбираме неговитъ добри и възвишени желания. Този човѣкъ има високъ идеалъ. Той се стреми да разбере живота, който му е даденъ. Ако не разбере ограничения животъ, който му е даденъ, той не би могълъ да разбере великия, неограниченъ животъ. Домогне ли се до разбирането на този животъ, човѣкъ се изпълва съ велика благодарностъ къмъ Бога. Да е благодарень човѣкъ отъ всичко, което му е дадено, това значи, при всички противоречия, при всички изпитания, да запази своя вътрешень миръ. Той може да се бори въ себе си, безъ да се подава на отрицателни състояния. Оста-

не ли вѣренъ на Божественото въ себе си, на своитѣ вътрешни убеждения, той е придобилъ онази велика благодарностъ, която го прави истински човѣкъ.

Кой е истински човѣкъ? Само онзи може да се нарече човѣкъ, въ пълния смисълъ на думата, който е разрешилъ правилно своитѣ отношения, т. е. който се е развързалъ отъ всички връзки. Нѣма човѣкъ въ свѣта безъ връзки. Развърже ли се правилно отъ връзкитѣ на своето минало, човѣкъ влиза въ закона на свободата. Обаче, докато не е разрешилъ връзкитѣ на миналото си, човѣкъ не разбира свободата и не може да се ползува отъ нея. И между ангели да попадне, той ще гледа по-скоро да се върне на земята между подобнитѣ си. Колкото да се грижите за нѣкое гълъбче, то ще стои при васъ, докато не е срещнало нѣкое отъ подобнитѣ си. Срещне ли едно гълъбче, то веднага ще напусне вашия домъ. Гълъбчето отива при гълъбитѣ, кокошката — при кокошкитѣ, овцата — при овцетѣ и т. н. Следователно, хване ли ви Богъ, и вие, като гълъбчето, ще гледате да се освободите отъ ржцетѣ Му и да се върнете при подобнитѣ си, при гълъбитѣ. Това е неразбиране на живота. Гълъбътъ, мжжътъ, жената, личността, семейството, обществото представятъ идеи, които трѣбва да се разбиратъ. Не разбира ли човѣкъ идеитѣ, както и формитѣ, съ които природата си служи, животътъ остава за него неразбарнъ, Въ края на краищата той казва: Животътъ е безсмисленъ. — Не, живо-

тътъ има великъ смисълъ. — За кого? — За разумния, за философа, за светията. Когато замислятъ за другия свѣтъ, тѣ знаятъ, какво нѣщо е животътъ. Когато грѣшникътъ напуска земята, той не знае, защо е живѣлъ и какво представя животътъ.

Като ученици, вие трѣбва да работите върху себе си, да дойдите до онази свѣтлина, която е въ състояние да ви преобрази, да реформира стария ви животъ. Не придобие ли нова свѣтлина въ съзнанието, вие ще се намѣрите въ положението на гълъба, който, като види отворена врата, веднага отива при гълъбитѣ. Подражайте на гълъба, но въ чистотата му. Гълъбътъ се храни съ най-чистата храна. Откакъ е създаденъ досега той не е измѣнилъ на убежденията си по отношение на храната. Човѣкъ трѣбва да бѣде чистъ въ чувствата и въ мислитѣ си. Каквото да става около него, той трѣбва да бѣде тихъ и спокоенъ. И да убиватъ човѣкъ предъ него, той трѣбва да остане тихъ и спокоенъ. Чистотата, която има, го прави мощенъ. Той може да помогне на ранения, да заздравя ранитѣ му. Достатъчно е да се приближи при него, за да го успокои. Ако види, че има четири рани, той веднага ще познае, че ранениятъ е мжжъ. Безъ да гледа лицето му, по броя на ранитѣ се познава, какъвъ е ранениятъ, мжжъ или жена. Когато биятъ или раняватъ жена, никога нѣма да я ударятъ четири пѣти. Жената може да я биятъ, или раняватъ единъ, два, три, петъ или повече пѣти, но никога че-

тири пѣти. Числото четири е законъ, който има отношение къмъ мѣжа. Тѣй щото, ударятъ ли нѣкого четири пѣти, той непременно е мѣжъ. Ударятъ ли нѣкой мѣжъ повече или по-малко отъ четири пѣти, той по форма само е мѣжъ, а по енергия и сила въ себе си е жена.

Това, което говоря, е фактъ, който може да се провѣри. Възможно е да срещнете изключения, но изключенията се дължатъ на други причини. И Христосъ получи четири рани. Нѣкои евреи, които съзнаватъ своята погрѣшка, казватъ, че тѣхната задача е да запълнятъ ранитѣ, които сж нанесли на Христа. Докато не направятъ това, тѣ не могатъ да ликвидиратъ съ своята карма. Четиритѣ рани, които нанесоха на Христа, показватъ, че Той пострада за грѣховетѣ на човѣчеството. Като видѣха, че е умрѣлъ, нанесоха му още една рана. Петата рана бѣше рана на грѣха, на злото въ човѣка. Всички хора очакватъ втори пѣтъ да дойде Христосъ на земята, но Той току погледне ранитѣ на рѣцетѣ и на краката си, помисли си малко и казва: Много ще чакате, докато дойда на земята. Христосъ ще дойде на земята, само когато ранитѣ Му съвършено изчезнатъ. Това ще стане въ времето на шестата раса. Значи, докато хората не изправятъ живота си, Христосъ нѣма да слѣзе на земята. Съ слизането на Христа, земята ще се запали и изгори. Огънь ще слѣзе на земята, да изгори всички нечистотии. Всички лоши и нечисти мисли и чув-

ства на хората ще изгорятъ и ще остане само идейното, красивото въ тѣхъ. Тѣ ще започнатъ новъ животъ — животъ на любовъ и знание, на истинска свобода. Това се отнася за ония, които ще бждатъ готови. Тѣ ще разбератъ живота и ще приложатъ любовта. Които не сж готови, тѣ ще чакатъ нови условия.

Защо идатъ страданията въ живота?— За да обработятъ, да стоятъ твърдитѣ тѣла въ човѣка, да превърнатъ неблагороднитѣ метали въ благородни. Отрицателнитѣ състояния въ човѣка, както и мъчнотиитѣ, на които се натъква, сж твърди тѣла, които трѣбва да се стопятъ. Какво прави химикътъ, когато иска да огъне нѣкой металъ? Той подлага дадения металъ на известна температура, различна за различнитѣ метали, и го стопява, т. е. превръща го въ течностъ. Отъ течностъ той може да го превърне въ въздухообразно тѣло. Въ тѣзи случаи огънятъ, температурата играе важна роля. Следователно, попадне ли човѣкъ на огъня на любовта, всички твърди тѣла въ него се стопяватъ като се превръщатъ въ течни и въздухообразни. Обаче, това още не е достатъчно. По-неже неблагороднитѣ метали — калай, олово, медъ, желѣзо — се окисляватъ и внасятъ отрови въ човѣшкия организъмъ, тѣ трѣбва да се превърнатъ въ благородни — въ злато и платина. Само любовта е въ състояние да преобрази тия метали, да ги превърне въ благородни.

Една отъ задачитѣ на човѣка е да приеме жизнената енергия, т. е. праната отъ природата и да я използва разумно. Когато праната минава презъ калая, резултатътъ е единъ; когато минава презъ оловото, резултатътъ е другъ. Обаче, минава ли презъ златото и платината, резултатитѣ сж съвсемъ други. Колкото повече злато има въ кръвта си, съ толкова повече възможности разполага човѣкъ. Златото е добъръ проводникъ на висша енергия. Нѣма ли злато въ кръвта си, човѣкъ не може правилно да приема жизнената енергия отъ природата и да се ползува отъ нея. Следователно, каквато е преобладаващата срѣда въ човѣка, такива ще бждатъ и резултатитѣ на неговия животъ.

Мнозина се стремятъ къмъ духовенъ животъ, но за да придобиятъ този животъ тѣ се нуждаятъ отъ вътрешна свѣтлина, като условие за разумна работа. Има ли човѣкъ вѣра и любовъ къмъ Бога, нищо друго не му остава, освенъ да работи съзнателно, да преобрази живота си. Цѣлиятъ козмосъ иде въ помощъ на човѣчеството. Той разполага съ разумни реторти, въ които поставя човѣка, да го обработи. Докато е въ ретортата, човѣкъ страда, плаче, измжчва се, но въ края на краищата той вижда, че това е неизбѣженъ процесъ. По този начинъ само благороднитѣ метали се превръщатъ въ благородни. Този процесъ се извършва постепенно. Когато огънятъ силно напече човѣка, дава му се възможность да излѣзе навънъ, да се разхлади

малко. Разумниятъ свѣтъ предвижда всички положения, вследствие на което е оставилъ въ ретортитѣ дупки, презъ които човѣкъ може да излиза. Обаче, постави ли го невидимиятъ свѣтъ въ ретортата, преди да се е разтопилъ докрай, той не трѣбва да излиза. Богъ изпитва човѣка, доколко е силна вѣрата и любовта му. Нѣкои хора едва усѣтятъ огъня, веднага бѣгатъ навънъ. Съ бѣгане въпроситѣ не се разрешаватъ. — Защо трѣбва да страда човѣкъ? — За да се усвѣршенствува, да се облагороди. Страданията сж условия за разуменъ животъ. Разумниятъ животъ опредѣля отношенията на човѣка къмъ Бога.

И тъй, влѣзете ли въ ретортата на природата, не бѣгайте. Имайте търпение да минете презъ различнитѣ температури, при които металитѣ се топятъ, докато стигнете температурата на топенето на платината. Следователно, ще минете презъ температурата на топенето на всички метали: на калая, който се топи при 233° , на оловото — при 328° , на медъта — 1063° , на желѣзото — 1500° , на златото — 950° и на платината — 1750° . Презъ колкото по-висока температура човѣкъ минава, толкова по-добре и право мисли. Правата мисль води къмъ право разбиране. Ако не мисли, човѣкъ дохожда до механическо разглеждане на въпроситѣ. Механическото разбиране не разрешава нѣщата. Като живѣе по закона на любовта, човѣкъ ще бжде добре и на земята, и на небето. Той ще се учи и ще види такива нѣща, каквито не е

предполагалъ. Живѣе ли въ безлюбие, пакъ ще види много нѣща, но тѣ ще го разрушатъ. Животътъ на любовта носи радостъ, свѣтлина и знание за човѣка. Животътъ на безлюбието носи страдания, разочарования и смъртъ. Живѣйте въ закона на любовта, да се ползвате отъ нейнитѣ привилегии.

Божията Любовь носи пълния животъ.

✱

40. Лекция отъ Учителя, държана на
22. май, 1929 г. София.— Изгрѣвъ.

Съдържание.

	стр.
1. Форми въ природата	3
2. Отношение между числата	15
3. Първата буква	33
4. Правилни изводи	46
5. Непреривно движение	66
6. Втръсване	82
7. Противоположни процеси	89
8. Спорни въпроси	107
9. Трудни задачи	125
10. Постигания на богатия и на сиромаша	133
11. Пътът на слабия и на силния .	152
12. Аксиома на живота	169
13. Абсолютна реалност	185
14. Битие и откровение	207

